

Tayyip Erdoğan'ın
emperyalist tekellere
BİAT ettiğinin belgesidir:

“Ne
yapmamızı
istiyorsanız,
söyleyin
yapalım!”

- ✱ Halkımızın alınterini,
ülkemin zenginliklerini,
Kıbrıs'ı yağmacıların
masasına koydu...
- ✱ Museviler'den “cesaret”
ödülü aldı... Bush tarafından
pışpışlandı... Tekellerin
övgülerini aldı...

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 96 / Tarih: 1 Şubat 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

F Tiplerinde Tecrite
Karşı Mücadele
4. Yılında!

**HAPİSHANELERDE
107 İNSAN ÖLDÜ,
DUYDUNUZ MU?**

“Çağımız dünyasında
kurtuluşları için
savaşan ve çile çeken-
leri desteklemek için
yiğit olmak zorunlu
değildir, haysiyetli
olmak yeterlidir.”
(Amilcar Cabral)

Oligarşi böyle 'rehabilite' eder! Başka türlüsünü bilmez...

"Sanki Toplama Kampı"... -SANKİ DEĞİL, GERÇEK BU!-

4 kişilik bir milletvekili heyeti, geçen hafta, Çocuk Esirgeme Kurumu'na bağlı Saray Rehabilitasyon Merkezi'nde bir denetim yaptılar.

İşte tanık olduklarından bazı sneller:

13-14 yaşındaki üç genç kız "kaçmaya teşebbüs" ettikleri gerekçesiyle boş bir odada kilitlemiş halde bulundu.

Zihinsel özürli çocuklar bellerinden yataklarına iplerle bağlanmışlardı.

Kıştı, hava buz gibiydi ve çocukların kapatıldıkları hücrenin zemini çıplaktı, çocukların üstünde başında doğru dürüst bir şey yoktu...

Milletvekilleri bu odayı, tesadüfen "iniltileri" duymaları üzerine keşfettiler.

Gazeteler, "sanki toplama kampı" başlıklarıyla yansıtırlar oradaki durumu. Peki ne olacak? Milletvekillerinin hazırlayacağı rapor, çocuk esirgeme kurumlarındaki durumu değiştirecek mi?

Yanda gördüğünüz fotoğraf, Milliyet gazetesi tarafından tam beş yıl önce çekilmişti. Üstelik de aynı yerde; Saray Rehabilitasyon Merkezi'nde.

5 yıl sonra, aynı uygulamalar devam ediyordu...

Adı üstünde, orası bir "rehabilitasyon" merkezidi; ve oligarşinin rehabilitasyondan anladığı da sadece budur; *ezayla, cezaıyla adam etmek!*

F tipleri de tutsakların "rehabilitasyonu" için yapılmıştı hatırlarsanız. Aynı "rehabilitasyon" anlayışını F tiplerinde de uyguladıklarını biliyoruz. Başka türlü sü beklenemez zaten. Kendi korumasına verilmiş özürli çocuklara bile böylesine zulmeden, hapishanelerdeki çocuk koşullarını işkencehaneye çevirip kuş kadar canı olan çocukları en ağır işlerde çalıştıran ve bunun adına da "toplama kazandırma" diyen, onları "iyileştirmek" için çıplak hücrelerden, tecritten, eza ve cefa çekirtmekten başka yöntem bilmeyen oligarşinin, hücrelere attığı ve üstelik "düşman" olarak gördüğü devrimci tutsaklara neler yaptığını tahmin etmek zor değildir. Özürlilerine böyle davranan bir devlet, "terörist" diye damgaladıkları karşısında haktan, hukuktan anlar mı?

Bu kafa, tüm ülkeyi, okuluyla, fabrikasıyla, gecekondu semtleriyle kışlaya çevirmeye çalışıyor yıllardır. Farklı düşünün, dayatmalara boyun eğmeyen işçi, öğrenci, cezalarla, tecrit edilmekle karşı karşıya bırakılıyor. Bir adım ilerisi "toplama kampı"dır.

Herkesin "devlet gibi düşündüğü", muhalif, alternatif tüm düşüncelerin beyinlerden silindiği, herkesin "köle gibi" emir altında ölesiye çalıştığı bir ülke hayal eder oligarşi. Tecritin üç yıldır uygulandığı ve Tek Tip Elbise'nin ve "zorla çalıştırma" uygulamasının başlatılması için fırsat kollandığı F tipleri, **Nazi toplama kamplarının** bir tekrarıdır başka nedir ki? Bu modeli F tiplerinde başarsa, sonra sıra, her kuruma, sonra ülkenin tamamına gelmez mi?

İngiliz Milletvekili: "Eğer Filistinliler gibi yaşamaya zorlansaydım, ben de bir intihar bombacısı olabilirdim."

İşgal altındaki topraklarda katliamlar sürüyor. 28 Ocak'ta Gazze Şeridi'ne giren işgalciler 13 Filistinli'yi katlettiler. Çoğunluğu çatışmalarda doğrudan yer almayan Filistinlilerdi.

"Yol haritası"yla Filistin'e teslimiyeti dayatan ABD'nin, Filistin'e ilgili bakan yardımcısı, "barış sürecinde tıkanık" açıklamasıyla, Filistin halkının direnişinin hesabına katılmadığı hiçbir planın yaşama şansının olamayacağını da yinelemiş oldu. Filistin direniş gerçeği, meşruluğu ve kararlılığıyla planları bozuyor, hesapları alt üst ediyor. Terörizm demagojisi, Filistinli direnişçilerin feda eylemlerinin meşruluğunu yok edemeği gibi, dayatılan zulme ve işgale karşı direniş biçimi olarak kendini daha fazla kabul ettiriyor.

İngiltere Parlamentosu'nun Liberal Demokrat Üyesi Dr. Jenny Tonge'nin, "Eğer Filistinliler gibi yaşamaya zorlansaydım, ben de bir intihar bombacısı olabilirdim." (24 Ocak, basın) sözleri bunu anlatıyor. Ne solcu ne de İslamcı olan bir milletvekilinin, sadece bilimsel bakarak gördüğü bu gerçek, zulüm ve zulme karşı halkların direnmek zorunda oldukları, elindeki tüm silahlarla direnecekleri basit gerçeğinden başka bir şey değildir.

Emperyalizm işte bu basit gerçeği yok saymak istiyor. "Terör" demagojileri ile bu gerçeğin üzerini

örtmeye çalışıyor. İngiliz milletvekili bile sırf bu gerçeği dile getirdi diye cezalandırılarak, örnek olmaması sağlanmaya çalışılıyor.

Demagoji, yalan, propaganda, ahlaksızlık her şey bu uğurda mübah sayılıyor.

14 Ocak'ta feda eylemi yapan 2 çocuk annesi ve Hamas üyesi Rim Reyasi için İsrail Savunma Bakanlığı'nın "zina yaparak ailesini utandırdığı, bu yüzden böyle bir eyleme zorlanmış olabileceği" açıklaması da bu ahlaksızlığın son örneğiydi. Doğan Medya'nın spotlarına taşıyarak verdiği bu yalanları, halklar kaç ülkede, kaç eylemde duydular, herkes bilir. Diğer hareketlerde örneği olsa da, Hamas'tan ilk kadın feda eylemcisiydi O. İslami inanışa göre bir "tabu"nun da yıkılmasıydı. İşgal ve direniş gerçeği karşısında hiçbir "tabu"nun ayakta kalabilmesi mümkün değildi elbette. İsrail'in korkusu da, bunun yaygınlaşmasındandı.

Halkları açlığa mahkum edecek, ekmek ve adalet isteyenleri katledecek ve sonra "susun, direnmeyin, eylem yapmayın... yaparsanız teröristsiniz" diye baskı uygulayacaksınız. ABD'nin tüm dünyada, İsrail'in Filistin'de, oligarşinin ülkemizde dayattığı bu teslimiyete hiçbir halk razı olamaz. Filistin halkı ise, olmayacağını en görkemli biçimde ispatlayan halktır.

**ÇAĞRI
DUYURU**

**TAYAD'lılar, gerçeklerin gizlendiği milyonlara işte bu soruyla gidiyor:
"Hapishanelerde 107 insan öldü. Duydunuz mu?"**

Siz de sorun, cevaplayın; sansür duvarında bir gedik de siz açın!

Şubat başından itibaren ülkemizin her yerinde "Hapishanelerde 107 insan öldü. Duydunuz mu?" sorusuyla sansür duvarlarına darbeler vuracağız. Afişlerimiz, kuşlamalarımız, bildirilerimiz 70 milyona ulaştırmaya çalışacak bu soruyu ve cevabını. **Sansüre ve tecrite karşı bu soruyla gerçekleri halkımıza taşıyalım.**

Afiş, kuşlama ve bildirileri edinmek, yaymak isteyenler aşağıdaki adreslere başvurulabilir:

Tel-Faks: 0 212 243 82 80-81 İNTERNET ADRESİ www.tayad.org E-MAIL hucreskencedir@hotmail.com

EkmeK Adalet

İNTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayınlar Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 290 87 75
Faks: 0049 221 290 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Sokak Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Adana: ÇAKK Bulvarı Çarşı İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 322 419 27 38
Ankara: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 312 223 87 18
Bursa: Beşik Cad. Güç İş Hanı
Daire: 25/4 Hıdırlar Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörmüş Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklılar
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkoş Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 282 331 66 51
Mahmut: Dabaklıhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeytinlikbaşı Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tekirdağ: Kemeraltı Mah. Kuvvettürk Cad. Dedeoğlu sokak Puthalar İşhanı Zemin Kat 4 Tel-faks: 0462 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... *Herkes Duyacak...*
Sorumluluk Hepimizin!
- 5... *Sansürün Kanlı Yolculuğu*
- 7... *Zalimin Bayramı mı Olur?*
- 9... *Grup Yorum Elemanı*
İhsan Cibelik Tutuklandı
- 11... *Gençlik Direniyor*
- 14... *Tayyip'in Amerika Ziyareti*
- 16... *Halk Yönetecek*
- 18... *Kar Altında Çöken*
Oligarşinin Düzeni!
- 20... *DİSK Genel Kurulu'nda*
Gündem Ne Olacak?
- 24... *IMF Emriyle Yoksulları*
Ezen Riyakar İslamcılar
- 26... *Duymayanları Duymaya*
Duyup da Duyarsız
Kalanları...
- 28... *Haysiyetli Olmaya Çağrı*
- 29... *Liseli Ö.D'ye İşkence ve*
Polis Tehdidi
- 31... *Açık Yeşil Kuşağın*
Usame'si Tayyip
- 33... *Irak'a Bombalardan Önce*
Gökten Yalanlar Yağdı
- 34... *Irkçı AKP*
- 35... *Oda Değil Hücre*
- 37... *Dünyanın En Büyük Savaş*
Bütçesi
- 38... *Soros'un Çocukları*
- 41... *Açmaz, Derindir!*
- 45... *Grup Yorum Yürüyüşünü*
Sürdürüyor- 2. bölüm
- 48... *BAK'ın Sempozyumu*
ve Bir Soru
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Herkes Duyacak...

Sorumluluk Hepimizin!

F tiplerine karşı mücadele, başından itibaren aynı zamanda yalana karşı gerçeğin savaşı olarak cereyan etti. Henüz 19 Aralık öncesi, F tipleri çok yoğun bir propaganda ve demagoji bombardımanı eşliğinde sunuldu kamuoyuna. Halk, aydınlar "lüks oda" propagandalarıyla saflaştırılmaya çalışıldı. F tiplerine karşı çıkmak, yalana karşı gerçeğin mücadelesiydi. Ancak bu mücadele 19 Aralık'tan itibaren çok daha zorlu bir aşamaya girdi. F tiplerinin açılmasıyla, tecrit ve sansür yan yana uygulanmaya başlandı. Devrimcilerin yok edilmesini, etkisizleştirilmesini isteyen tüm kesimler, sansürde ortak oldular. Yalana karşı gerçeğin savaşı, artık sadece açıklamalarla, gösterilerle yürütülemeyecek noktalara geldi; direnişin sürdüğü gerçeğinin ancak ölümlerle anlatılabildiği zamanlar oldu.

Dr. Joseph Goebbels diyordu ki; "Devlet yalana başvurabilir. Bunu sağlayabilmek için, devletin muhalefeti baskı altında tutmak üzere bütün gücünü kullanması hayati bir değer taşır. Gerçek yalananın en büyük düşmanı olduğuna göre, buradan hareketle, devletin en büyük düşmanının da gerçek olduğunu söyleyebiliriz." Dr. Goebbels, Hitler'in propaganda bakanıydı. Oligarşinin bakanları da bu anlayışla hareket ettiler. Gerçeği, devletin en büyük düşmanı saydılar. Bu öyle büyük bir düşmandı ki, "tecrit ve ölüm orucunun sürdüğü" GERÇEĞİNİ ağız ucuyla söylemeye kalkan TBMM Başkanı'nı bile "terör örgütlerinin propagandasını yapmakla" suçlamakta tereddüt etmemişlerdi. Bu öyle büyük bir düşmandı ki, düzene sadakati kanıtlanmış burjuva basın bile, sansür duvarında küçücük bir gedik açılmasına göz yumduğunda tehditlerden, cezalardan, yaptırımlardan payını aldı. Gerçek ve yalan savaşıyor 4 yıldır. Gerçeği dile getirenler büyük bedeller ödedi.

Bütün bunlara rağmen, tecrit ve direniş gerçeği sansürün altında tümüyle boğulamadı. Çünkü 4. yılına giren bir yalanla gerçeğin savaşında, gerçeğin cephesinde hiç susmayanlar vardı. Onların susmayan sesi sayesinde ki, burjuva medya yazıp göstermese de, direniş aslında bir biçimiyle gündemde kaldı, iktidar çok istemesine rağmen, onu gündelerinden çıkaramadı; burjuva yazarlar, aydınlar, unutmayı çok istemelerine rağmen, unutamadılar. Unutturmadık. Ne var ki, geniş kitleler açısından ele alındığında, sansürün belli ölçülerde etkili olduğu da açık. Geniş kitleler ya tecrit ve direniş gerçeğinden haberdar edilemedi ya da arada bir duysalar da duyarlılıklarını ortaya çıkarmak bir yoğunluk oluşmadı. TAYAD'lı Aileler'in birkaç hafta önce 10. Ekipler'in ölüm orucuna başlamasını duyurmak için caddelere meydanlara astıkları "Kim Bunlar? Ne İstiyorlar?" yazılı afişlerin ardından yaşananlar çarpıcıdır; TAYAD'a bu afişlerle ilgili olarak günde yüzlerce telefon gelmesi, gerçeğin faşizmin sansürü altında gizlendiğini ama halkın gerçeğe açlık duygusunun köreltilmediğini de gözler önüne seriyordu. Devrimciler, demokratlar, aydınlar, sosyalistler, hak ve özgürlükler mücadelesi verme iddiasında olanlar, faşizmin sansü-

ründen yakınmakla yetinemezler. Sansüre karşı savaş, devrim ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak durumundadır. “Ne yapalım yazmıyorlar” çaresizliğine mahkum olmak kabul edilemez.

Kabul etmiyor ve duymayanlara duyurmak için tek bir soruyla gidiyoruz halka. *“Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?”* Yalana karşı gerçeğin savaşını, ülkemizin her iline, ilçesine, köyüne, mahallesine kadar yaymak, gerçeği onmilyonlara ulaştırmak için, 4 yıldır durdurulamayan mücadeleye yeni bir kampanya daha ekleniyor.

Yalanın karşısında gerçeğin yanındaysanız,

Sansüre karşı, özgürlüklerden yanaysanız

Sansüre ve yalana karşı, gerçeğin savaşına katılmaya çağırıyoruz!

Tecrite karşıysanız, tecrit gerçeğinin duyurulması gerektiğini düşünüyorsanız, hangi siyasi düşünceden, hangi örgütlülüğten olursanız olun, bu savaşa katılmalısınız.

Karşıyım demek yetmez. Karşı olduğunuzu en başta gerçeğe yalanın savaşında yerinizi alarak ortaya koymalısınız. Tüm siyasi hareketler, tüm demokratik kitle örgütleri, aydınlar, tecrit gerçeğini duyurun dünyaya ve Türkiye'ye. Bizim yöntemlerimiz ve araçlarımızla duyurmayı tercih etmeyebilirsiniz. Nasıl duyuracaksınız? Yolunu, biçimlerini bulmak zorundasınız. Bugün bulunabilecek yöntemler daha fazla emek gerektirebilir, daha fazla riskli olabilir, ama bunlardan dolayı bu görevden kaçamazsınız. Bu görevden kaçanlar, ya “tecrite karşı” olmak konusunda, “yalana karşı gerçekten yana” olmakta samimi değildirler ya da gerçeğin savunucusu olabilecek irade ve kararlılığa sahip değildirler.

En başta da vurguladık; soldan çeşitli kesimler de şu veya bu biçimde ortak oldular sansüre. Gerçeğin karşısında saf tuttular. Farklı farklı nedenleri vardı. Bu nedenler bir günde değişmeyecektir de. Ama herkes, en azından üç yılın muhasebesini yapmak, üç yıl boyunca süren bir savaşın ne tarafında kaldığını görmek ve doğrudan-dolaylı sansüre ortak olmalarının yarattığı sonuçları görmek zorundadır. En azından bunu istiyor ve bekliyoruz. Geçmişin muhasebesi ve hesaplaşması kuşkusuz çeşitli zeminlerde ve biçimlerde yapılacaktır. Ama şimdi “yanlıştan dönme” zamanı; şimdi pratiğe katılma

zamanı. Tecrit ve sansür politikasının tüm boyutları bu kadar alenileşmişken, artık eski politikalar sürdürülemez. Eski gerekçeler öne sürülemez.

Şimdi öğrenme zamanıdır. Türkiye tarihinin bu en büyük ve en uzun direnişinden öğrenme zamanıdır. Bu direnişten öğrenmesini bilenler, gerçeğin savaşında daha kararlı, daha gözüpek olacaklardır. Öğrenemeyenler, direnişin oligarşiyle halk arasındaki savaşta nasıl bir yer tuttuğunu göremeyenler, yine şu veya bu “gündem”i bahane ederek bu görevden de kaçacaklardır. Bahane hazır; solun büyük kısmı şu anda “yerel seçim”den başka bir şey konuşmaz haldedir; devrimciler de yerel seçimlerde çalışma yapacaklar, kimi yerlerde aday çıkaracaklar. Ama bu *“Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?”* sorusunu halka taşımaya engel değildir; tam tersine, aynı zamanda bunun bir zemindir. Bu zeminde Türkiye gerçeklerini dile getirmekten kaçınanlar, düzen için politikaya hapsolmuşlardır. Bunun bir örneğini 3 Kasım seçimlerinde yaşadık. Kendine sosyalist, komünist, demokrat deyip de düzen içi hesaplar yapanlar, düzenin sansür koyduğu konularda suskun kaldılar. Halktan yana, ilerici, devrimci, demokrat bir seçim çalışması böyle olamaz. Gerçekle yalanın savaşı hayatın her alanında ve her anında sürer. Kim, hangi gerekçeyle olursa olsun, gerçeğe sansür uyguluyorsa, o, düzen içi kulvarlarda koşuyordur. Güneşe vurulan sansür balçığını kazımayacaksanız, ne işe yarar sizin seçim propagandalarınız?

AKP hükümeti, RTÜK, DGM, jandarması, polisiyle, tüm düzen arkasında da dursa sansür duvarını, o duvarı delik deşik edeceğiz. Anlatacağımız sadece tecrit ve direniş gerçeği değildir; 107 ölüm gerçeğinde, Türkiye gerçeği saklıdır. İslamcılık riyakarlığı, ulusalcılık maskaralığı, demokrasicilik, AB’cilik oyunu saklıdır 107 ölüm gerçeğinde. 107 ölüm gerçeğini anlatmak, tüm bu sahtekarlıkları, düzeni anlatmaktır. İşte bu yüzden, tam bu noktada yalana karşı gerçeğin savaşı, oligarşiye karşı halkın mücadelesinin kendisidir. Bu mücadeleye “gündemimiz değil, önceliğimiz değil” denilebilir mi? Kendini bu ülkeye dair her şeyden duyarlı, sorumlu gören tüm kişi ve örgütler; gerçeğin savaşını yükseltmeliyiz.

Açlığı, yoksulluğu, işbirlikçiliği ve zulmü en derinden hissettiğimiz bu koşulları hep birlikte değiştirip, özgürlüğün, adaletin hüküm sürdüğü bayramları yaşayabilmek dileğiyle,

Halkımızın Kurban Bayramı’nı kutluyoruz. Bayramı, ölüm oruçlarında, işgal altında, intifada içinde karşılayanları unutmayın!..

Sansürün Kanlı Yolculuğu

Direnişe ilişkin dergimizdeki yazılarımızda, TAYAD başta olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin açıklamalarında en çok vurgu yapılan konuların başında SANSÜR gelmektedir.

Peki **neden**? Durup dururken mi? “Abartılıyor” mu yoksa?

Direnışı yakından takip edenler için cevapları nettir. Çünkü yaşamış, görmüş, duymuşlardır nasıl bir sansürle karşı karşıya olduğumuzu. Biz yine de satır başlarıyla sansürün kanlı yolculuğunu hatırlatacağız. Ancak buna geçmeden önce iki türlü sansürün olduğunu belirtelim. Birbiriyle bağlantılı olmakla birlikte, birincisi burjuva medyanın bu ülkede yaşanan ve ister gazetecilik/habercilik anlamında olsun, isterse demokrasi anlamında olsun görmezden gelinemeyecek bir durum karşısındaki sansürü. İkinci tür sansür ise, kendisine solcu, ilerici, sosyalist, komünist, hak ve özgürlük savunucusu diyenlerin uyguladıkları sansür. Onlara göre de bu ülkede böyle bir olay yaşanmamaktadır. Sansürün özü de zaten, göstermeme olduğu kadar, görmezden gelme, gündeminden çıkarma değil midir?

Biz şimdilik iktidarın ve medyanın sansür politikasına yer vereceğiz.

Ecevit Sansür Talimatı Verdi

Ölüm orucunun başladığı günlerde, basında uzun bir sessizlik süreci yaşandı. Duyarlı birkaç köşe yazarı dışında, sayfalar yüzlerce insanın ölüm yürüyüşüne kapatıldı.

oligarşinin andıçlarına bile gerek olmayan bir otosansür uyguladı.

Sansürün resmi talimatı ise Ecevit’ten geldi.

Ecevit, 11 Aralık 2000 tarihinde yaptığı açıklamada, “*kamuoyu ilgisi devam ederse ölüm oruçlarının bitmeyeceğini...*” söyledi.

DGM ve RTÜK Sansür Kararı Aldı

İlgiyi kesmenin iki yolu vardı. Birisi kopkoyu bir sansür, ikincisi ise direnişi destekleyenlere, meydanlara çıkanlara yönelik saldırı. Her ikisi de etkili bir şekilde yaşama geçirildi.

Ecevit’in açıklamasından hemen sonra, 13 Aralık 2000 tarihinde, RTÜK ölüm orucu ile ilgili yayınlara sansür koydu. DGM aldığı kararla onu izledi. Her iki faşist kuruluş “hiçbir haber yapmayın” demiyordu kararlarında. Yapın ama “**devletin yüce çıkarlarını koruyacak yayınlar yapın.**” Bu çıkarlar nasıl korunacak? Tutsaklar karalanacak, hapishaneler hedef gösterilecek, “terör yuvası” denilecek. Öyle de oldu; direnişin aleyhine yayınlar yoğunlaştı, hapishaneleri hedef göstermek, yalan, karalama, küfür serbestti!

19 Aralık katliamına kadar geçen süreç bu sansür kararlarının yoğun etkisi altındaydı. 19/22 Aralık vahşetinde de sansürün bir başka biçimi hayata geçirildi. Katliama ilişkin haberler basında yer alıyordu. Ancak, diri diri yaktıkları yoktu, alevler içindeki bedenleri kurşunladıkları yoktu. Oysa bu gerçekler daha ilk günlerde tutsakların anlatımlarıyla ortaya çıkmıştı. Devletin resmi kurumları tarafından, tutsakların diri diri yakıldığı bir rapor haline getirildiğinde de, bir kaç istisna dışında bu vahşet sansürlendi.

Bir sansür politikası düşünün ki, Adli Tıp Kurumu, “*bu ülkede 6 kadın devlet tarafından diri diri yakıldı*” diyor, “*bütün tutsakların devlet tarafından katledildiğini, basında iddia edildiği gibi tutsakların ateş açmadıklarını*” söylüyor ve o ülkenin basını bu gerçeği gizlemeye çalışıyor.

19 Aralık sonrası ölüm orucunun sürdüğüne dair

Bu süreçte henüz resmi bir sansür kararı da yoktu. Gizli andıçlarla sansürlenmeye alışkın olan medya, sözkonusu olan devrimciler olunca

tek bir satır yer almıyordu basında. Devrimciler o süreçte, yaşanan katliamı ve ölüm orucunun sürdüğünü anlatma gibi bir sorumlulukla karşı karşıya kalmışlardı. Yaşanan bir şey yaşanmıyor farzediliyordu. İktidar bu sansür politikasına ve medyaya o kadar güveniyordu ki, katliamın ertesinde Sadettin Tantan, Osman Durmuş ve Sami Türk “ölüm orucu yok” diyebildiler. Resmen yalandı, ama medya bunu “sahte oruç kanlı iftar” diye manşetine taşımaya utanmadı.

Gerçekte, klasik, bilinen sansürün çok ötesinde bir şeydi bu. Tecriti sürdüren özel bir sansür biçimiydi. Tecrit edilmesi hedeflenenleri, sadece hücrelere koymakla yetinmeyecekti oligarşi; hayatın her alanından koparacaktı onları. Sanki onlar bu ülkede yokmuş, sanki onlar bu ülkede mücadele etmiyormuş, sanki bu ülkede ne zulüm, ne direniş yokmuş gibi davranacaktı. Ve herkesin de buna uymasını istiyordu. Tecrit edilme sırası ise tutsaklardan başlayarak herkese gelecekti.

Bir yandan sansür uygulanırken, öte yandan gerçekleri açıklayan, F tiplerini, tecriti dile getirenlere yönelik saldırılar eşlik etti. Bu saldırılar da özünde sansüre hizmet etmekteydi. Dönemin Adalet Bakanı Sami Türk’ün talimatları ile onlarca kurum, kişi hakkında bu şekilde soruşturmalar açıldı. Basından tecriti, direnişi dile getirenlerin cezalandırılması yoluna gidildi. Örnek olması açısından, Radikal Gazetesi’ne ölüm orucu yazısı nedeniyle 5 gün ilan vermeme cezası, Evrensel Gazetesi’ne Sami Türk’ü eleştiren yazı nedeniyle 3 gün kapatma, milyonlarca para cezası, Mersin Sun TV müdürüne ölüm orucuyla ilgili program yaptığı için 3 ay hapis cezası bunlardan bazıları.

Katliamcılar öylesine dengesizleşmişti ki, sansür gerekçesi bulamadıklarında uydurdular. Radikal yazarı Perihan Mağden’in 20 Temmuz 2001 tarihli ‘Adli Tatil Bugün Başlıyor’ başlıklı yazısında katliamcıların gerekçesi şuydu: “Hayata Dönüş Operasyonu’nun aşağılanması...”

Katliamı aşağılama suç! Hukuk literatürüne geçecek bu ucubeliklerle dünyayı kendilerine güldürsele de, sansürden vazgeçmediler.

DGM Sansürü Kaldırdı, Medya Otosansürde Sonuna Kadar Israrlı

Sansür öylesine etkili bir şekilde uygulanmış, medya bu konuda kendisini öylesine açık bir şekilde ispatlamıştı ki, DGM aldığı bir kararla, daha önceki sansür kararını resmi olarak kaldırdı. Kararında, sansüre neden gerek duymadığını da, “medyanın zaten duyarlı olduğu” ile açıklaması, zaten her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Otosansür, eşi benzerine az rastlanacak şekilde resmi sansür kararlarından daha etkiliydi.

AKP Sansürü Sürdürüyor

Zulmedenin en güçlü silahıdır sansür. Tarih bo-

yunca böyle olmuştur. Bir yerde sansür varsa, orada büyük bir zulüm var demektir. Aynı zamanda büyük bir korkunun, gerçeğin kendisinden duyulan korkunun da ifadesidir sansür. AKP iktidarı da zulmü sürdürdü. Zulmünü gizlemenin tek yoluyla baskı, yasak ve sansürdü.

Hem de öylesine pervasızcaydı ki, TBMM Başkanı’nın dilinden ölüm orucu ifadeleri mi çıktı; Cemil Çiçek medya aracılığıyla uyardı TBMM Başkanı’nı. İslamcı bir köşe yazarı tecrite ilişkin birkaç kelime bir şey mi yazdı; Ertosun hemen susturdu. AKP’nin sansürünün en açık hali ise, hemen yanı başında Ankara’nın göbeğinde “tecrite ve sansüre son” diyenlerin sesini duymama, duyurmama politikasında somutlaşmıştır.

Gerçek Güçlüdür ve Tüm Dünya Duyacak

Sadece özetledik. Ama tarihsel bir gerçek var ki, işte bunu kimsenin sansürleme gücü yoktur. O da gerçeğin kendi doğasında barındırdığı güçüdür. O güçle sansür duvarları da yıkılır. Ve o yıkıntının altında zulmünü sansürle gizlemek isteyenler ve gönüllü ya da devletin resmi kararlarıyla sansür uygulayanlar kalır. Gerçek, “hapishanelerde 107 insanın öldüğü, ölüme yürüyenlerin olduğu ve tecrit”tir.

Kanlı Ekmek Teknesi Star’ın Riyakarlığı

Uzanlar’ın Star TV ve gazetelerinde mide bulandırıcı bir “milliyetçilik” hamaseti içinde kampanya yürütülüyor. Starcılar, açlık grevi yapıyor, haksızlığa uğradıklarından, ekmek kapılarının kapatıldığından, medyanın nasıl sansür uyguladığından söz ediyorlar.

Konuşanlara bakın! Ne ekmek teknesi; kanlı ekmek teknesinden konuşuyorlar. Aldatılmış üç beş basın emekçisini bir yana bırakın, ne Star’ın ne de ona hizmet edenlerin haktan, adaletten söz edecek durumu yoktur. Ekmek kapısı edebiyatı her türlü zulme ortaklığın da kılıfı haline getirilmiştir.

Onlarca örnek vardır, biz birini hatırlatalım. 19 Aralık’taki yayınlarını hatırlayın; Uğur Dündar, Fidan Kaşen’in alevler içindeki bedeni karşısında “bakın bakın elini de bağlamışlar, nasıl vahşet uyguluyorlar...” çığlıkları atıyordu. Devletin vahşetini aklamak yetmedi, sansürle, direniş karşıtı yayınlarla saldırı sürdürüldü. Demek ki, tüm bu yayınlar, devletin katliamına ortak olmak için yapılan resmen yalan yayınlar yetmemiş, katliam işbirliği yaptıkları şimdi onu tasfiye etmek istiyor. Üç yıldır sansürün uygulayıcısı olanlar, gerçekleri acımasızca çarpıttılar, şimdi “duyarlılık” çağrısı yapıyor. Açın bakın sadece “düşünceleriyle yaşamak için” direnenler için neler yazdınız? Açın bakın, 107 ölümlü nasıl gizlediniz?

Tecritin, sansürün, 107 ölümün haykırıldığı Abdi İpekçi'nin ağaçları, kuşları ve Ankara'nın dondurucu soğuğu TAYAD'lıların çağrısını duydu; AKP kör-sağır-dilsiz! Onlar, 4 yıldır bayramları kana boğulanların gözlerinin içine bakarak bayram yapmaya hazırlanıyorlar!..

Zalimin Bayramı Mı Olur?

Kaç bayramdır, bu ülkenin bilincini köreltmemiş, yüreğini taşlaştırmamış, gözünü gerçeğe kapatmamış insanların bayramlarının orta yerinde tabutların ağırlığı var. Yüreklere kan damlıyor, yaralarından kan durmadan akıyor. İktidarlar değişse de, zulüm yaralarına hançerler sokmaya devam ediyor.

Kurban Bayramı da, bu bayramlardan biri olarak geçiyor. Başkentinin ortasında, yurdun dört bir yanındaki hapishanelerinde, milyonlarca insanımızın ekmek kapısı diyerek göç ettiği yurtdışında bedenlerini açlığa yatıranlar, AKP iktidarının Müslümanlığının riyakarlığını yüzüne çarparak bayrama giriyorlar.

AKP Hükümeti'nin bakanları, milletvekilleri bayram yapacaklar! Bayramda küslerin barışmasından, iyilikten, güzellikten de söz edeceklerdir mutlaka. Dünyanın bir başka ucundaki Müslümanın çektiği acıları yüreklerinde hissettiklerini de anlatacaklar, nasıl iyi birer müslüman olduklarının delaletine yoracaklar bu "asil duyguları". Kestikleri kurbanların etlerinden "pay" da dağıtacaklardır, kurban nedir bilmeyen yoksullara. Tü-

TAYAD'lı Aileler Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki oturma eylemi ve açlık grevlerini "tecrite ve sansüre son verin" çağrısıyla sürdürüyorlar. TAYAD'ın 1 Şubat'tan itibaren başlatacağı "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" kampanyasının da, zulmün başkentindeki sesi olacaklar. Çünkü onlar, soğuk, bayram demeden, iktidarın yok sayma politikasına rağmen 140. güne yaklaşan eylemlerini sürdürmekte kararlılar.

m bunları yaptıkça, Müslümanlıklarına Müslümanlık katıldığını, 'cennet kapıları'nın kendilerine açıldığını düşünecekler!..

Peki kimi aldatacaklar? Adım attıkları her yerde, sırtlarındaki 107 ölümü kimse görmeyecek mi? Sansürledik, kimse duymaz, bilmez, görmez diye düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

Duymayanlar varsa da duyacak. Bu bayram değilse öteki bayram soracaklar! "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" çağrısı Türkiye'nin dört bir yanında karşılarına çıkacak.

AKP Milletvekilleri; 107 Ölüm Sırtınızdayken mi Bayram Yapacaksınız?

Zulmün olduğu, yanı başınızda 107 tabutun dizildiği bir ülkede nasıl bayram yapacaksınız? Hele bu zulmü sürdürseniz, hangi yüzle, hangi inanca sığınarak kutsal bayramları karşılayacaksınız? Hangi dinde, "katledin, işkence yapın, ama bayramınızı da gönlünüz rahat yapın" diyor. Hiçbir din, hiçbir inanç zulmü onaylamaz. Zulmü onaylayan, uygulayanların hiçbir inancı olamaz. İnanç bir kılıftır, ranttır onun için.

Bu bayramda düşünün; Müslümanlık rant kapınız mı, inancınız mı?!

Yönetiminizdeki hapishanelerde ölüme yürüyen insanları düşünerek sorun bu soruyu kendinize? Aynı sıralarda oturduğunuz Adalet Bakanlığı'nın kanlı dişlerini görmedinizse, hücrelerini her gün birer ikiye yiyerek insanların tecrit hücrelerindeki eriyişlerini düşünerek sorun bu soruyu kendinize.

"Nasıl olsa bizden değiller, ölsünler!" diyorsanız, elbette hiçbir sorun yoktur.

Müslümanlığınızın huzuruyla yaşayabilirsiniz.

Gönül rahatlığıyla bayramınızı yapabilirsiniz.

Yurtdışında Açlık Grevleri 44. Gününde

Avrupa başkentlerinden Viyana, Brüksel, Berlin ve Londra'daki açlık grevleri 44. gününde. TAYAD Komite üyeleri yaptıkları eylemlerle de tecrit ve 107 ölümü anlatmaya devam ediyorlar.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da açlık grevinde bulunan Yıldız Ercan ve Sinan İgit, 23

Ocak'ta Türkiye Turizm Ateşeliği önündeydiler. Ateşeliğin bulunduğu meydanda temsili hücreler ve Almanca tecriti ve ölüm oruçlarını ifade eden pankartlarıyla bir gösteri düzenlediler. Yaklaşık 10 saat süren gösteri boyunca binlerce bildiri dağıtılırken, Viyana halkına direniş ve 107 ölüm anlatıldı. Bu arada Viyana'da bir de "çadır direnişi" yaşandı. Ercan ve İgit'in açlık grevi için çadır talepleri haftalardır savsaklanıyordu. Bunun üzerine eylemlerinin 41. gününde belediyeye gittiler, ancak yine olumlu cevap verilmeyince belediyeyi terk etmeyerek eyleme geçtiler. "Türkiye'de ölüm orucu 1196. gününde, buradaki destek açlık grevi 41. gününde" yazılı pankartlarını açıp eyleme başlayan Ercan ve İgit polis çağırma tehdit edildi. Geri adım atmayan eylemciler, belediye yetkilileriyle yapılan görüşme sonucu çadır kurma hakkını alarak eylemlerine son verdiler.

İngiltere'nin başkenti Londra'da, 24 Ocak'ta açlık grevi çadırının önünde bir açıklama yapıldı. Açıklamada, "F tipi hapishanelerinde ölüm orucu direnişi emperyalizmin ve oligarşinin katliamlarına rağmen 4. yılında sürüyor" denildi ve sansür ve tecrite karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Belçika'nın başkenti Brüksel'deki açlık grevine ise, Belçika basını ve demokratik güçlerinin ilgisi ve desteği var. Kerbel Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Hasan Subaşı'nın sürdürdüğü açlık

TAYAD Komite üyeleri 44 gündür Avrupa başkentlerinde açlık grevlerini sürdürüyorlar. "Tecrit işkencesinden, ölümlerden Avrupa da sorumludur" gerçeğini bu kez, oligarşinin katliam destekçilerinin merkezlerinde haykırıyorlar. Avrupa'nın kanlı tarihinde şimdi 107 ölümlü ve zamana yayılan işkenceyle yok edilecek insanların adı da var...

grevi Belçika'nın ulusal gazete ve televizyonlarında yer alırken, destek ziyaretleri de sürüyor. Alevi kuruluşlarının desteğinin yanı sıra, Etterbeek Sosyalist Partisi üyeleri, oturum hakları için açlık grevinde olan İranlılar, Hristiyan Demokrat Partili Belçikalı senatör, BASK'lılar, Avrupa Birliği'yle ilişki içinde olan Avrupa Kuşağı adlı bir gençlik örgütlenmesi direnişe destek verenler arasında. Bu amaçla bir bildiri yayınlayan Avrupa Kuşağı, eylemi "tüm dünyaya, politik tutuklular üzerinde baskıya devam eden Türkiye hükümetinin ne olduğunu gösterme kararlılığı" olarak niteledi.

Bakırköy ve Kartal Hapishanelerinden Sevk

Bakırköy Hapishanesi'ndeki bayan tutsaklar ve Kartal Hapishanesi'nden Asuman Özcan, Sevinç Kocakafa, Tülin Soyhan ve Remziye Yaşar, Gebze Hapishanesi'ne sürgün edildiler. Sevklerin nedenine ilişkin bir açıklama yapılmazken, Kartal Hapishanesi'ndeki bayan tutsakların sevklerine karşı küçük hücrelerinde de barikat kurarak direndikleri, üç beş kişi de olsalar oligarşinin işkencecilerinin iradesine boyun eğmedikleri öğrendiğimiz bilgiler arasında.

Tecrite Karşı Oturma Eylemi

Adana'da devrimci demokrat kurumlar 24 Ocak günü İnönü Parkı'nda oturma eylemi yaparak tecritin kaldırılmasını istediler. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yer aldığı eylemde konuşan İHD Cezaevi Komisyon Sözcüsü Ethem Açıklan, AKP hükümetinin tecriti ağırlaştırarak sürdürdüğünü belirtti. İmralı'da, F ve D Tiplerinde tecritin AKP iktidarıyla ağırlaştırıldığı belirtilen açıklamanın ardından Grup Nisan Güneşi'nin müzik dinletisi eşliğinde 10 dakikalık oturmaya eylemi yapıldı.

Almanya'da Tecrite Karşı Direniş Sürüyor

Almanya'nın Santa Fu Hapishanesi'ndeki tecrite karşı İlhan Yelkuvan'ın 40'lı günleri geçen açlık grevi sürerken, Veli Süzer de eyleminin 20. gününde. TAYAD Komite 26 Ocak günü yayınladığı bir bildiriyle, Santa Fu'da yaşanan ve dergimizde de yer alan sürgün, işkence ve tecrit olaylarını hatırlatırken, yaşananların çarpıtıldığı ve tutsaklara söz hakkı tanınmadığı belirtiliyor. "Tutsaklara söz hakkı tanıyın! Gerçekleri öğrenmeye kamuoyunun hakkı var!" denilen bildiride, Yelkuvan ve Sezer'in taleplerinin tanınması istendi ve "Fuhlsbüttel 'Santa Fu' Hapishanesi'nde bulunan tutsaklara yönelik uygulanan tecritin kaldırılmasını istiyoruz! Tecrit işkencedir!!!" denildi.

Geçen haftaki sayımızda yer verdiğimiz, "AB organlarının Santa Fu'da yaşanan işkence, baskı, hak gaspları ve tecriti incelemeyecek mi?" sorumuz hala cevapsiz. Tecritin en katı şekilde uygulandığı ve insan beynini yok etmek için, 1970'lerde laboratuvarlarda deneylerin yapıldığı bir ülke olan Almanya, deneylerini sadece ülkemize aktarmıyor, kendisi de kullanmaya devam ediyor.

Grup YORUM Elemanı İhsan Cibelik Tutuklandı

Wernicke-Korsakoff hastasıydı... AKP'nin polisin talimatıyla mekanizma harekete geçirildi... İslamcı kontra basın hedef gösterdi... AKP'nin bilimsel yeterlilikle ilgisi olmayan kendi kadrolarını atadığı Adli Tıp, uzmanlarca "iyileşmesi mümkün olmayan, ancak bir yılda kısmi düzelme olabilir" dediği hastalığa "iyileşti" tanısı koydu... Ve tutuklanarak F tipi hücrelere konuldu...

Geçtiğimiz günlerde, İTO, İstanbul Barosu, Adli Tıp Uzmanları Derneği yetkililerinin, Adli Tıp Kurumu'ndaki kadrolaşmaya dikkat çektikleri ve kuruma müdahaleyi, tarihindeki en pervasız müdahale olarak niteledikleri açıklamalarının ardından, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Adli Tıp Kurumu'nu ziyaret etti. "Ziyaret" in amacı; açıklamaya karşı, uzmanlıkla, bilimle alakasız faşist kadrolarına destek vermektir. Faşist kadroları işlerini yerine getiriyor, AKP'nin talimatlarını anında hayata geçiriyorlardı çünkü. İhsan Cibelik'in tutuklanması bunun son örneği oldu.

Grup Yorum elemanı İhsan Cibelik, 22 Ocak akşamı Ankara'da gözaltına alınarak ertesi günü tutuklandı. Bir ölüm orucu direnişçisi, bir devrimci sanatçıydı. Wernicke Korsakoff hastalığı nedeniyle Adli Tıp Raporu ile tahliye edilenlerden biriydi. AKP'nin talimatıyla son dönemde yoğunlaşan Wernicke Korsakoff hastalarına yönelik tutuklamaların son örneği oldu.

Uzmanlar, Wernicke Korsakoff'un tamamen iyileşmediği gibi, en erken bir yıl içinde ve istisnai olarak düzelmelerin görülebileceğini, büyük bir çoğunluğunun yeniden hapishanede kalmasının tıbben sakıncalı olduğunu belirtiyorlar. Ancak AKP için bilimin, bilirkişiliğin, insanın hiçbir önemi yoktur. Vakit gibi, şakşakçısı kontra basın hedef gösteriyor, emrindeki polisleri harekete geçiriyor, bilimsellik hiçbir alakasını bırakmadığı bizzat Adli Tıpçılar tarafından dile getirilen kendi Adli Tıp'ı rapor veriyor, mahkemeleri tutukluyor.

Adli Tıp Kurumundaki Kadrolaşma

Adli Tıp Kurumu'ndaki kadro değişiminin hemen sonrasında Wernicke-Korsakoff hastaları birer birer tutuklanmaya başladı. Şu ana kadar 24 kişi tekrar tutuklanarak hapishanelere kapatıldılar ve tedavi edilmeleri engellendi. Devletin ölüm orucu

direnişini kırmak amacıyla zorla müdahale ederek sakat bıraktığı devrimci tutsakları tahliye etme politikası şimdi tam tersinden uygulanıyor. Tahliye oyunu ile direnişi kıramayan devlet, sakat bıraktığı insanları gerçeği yansıtmayan raporlarla tutukluyor.

Müslümanlık Neresinde?

Yaz aylarında başlayan Adli Tıp'taki kadro değişimi ile aynı günlerde özellikle İslamcı basının başını çektiği medya kuruluşları; ölüm orucu ve açlık grevlerine katılıp daha sonra tahliye olan pek çok insanı doğrudan hedef gösteren haberler yapmışlardı. Günlük faaliyetleri bile (saz çalmak, cep telefonu kullanmak, vs.) suç olarak gösterilmiş, hem kamuoyu hem de Adli Tıp Kurumu yönlendirilmişti.

İhsan Cibelik hakkında yapılan ve Vakit Gazetesi'nde çıkan haberin başlığı bu yönlendirmenin kanıtıdır: **"Adli Tıp bu işe ne diyecek?"**

Adli Tıp'ın ne dediği ortada! Peki Vakit bu işe ne diyecek? Biz söyleyelim; **onurla, gururla kına yakabilir! Zulme karşılarımı! Müslümanlarımı! Kontracılık, devletin sakat bıraktığı insanlara düşmanlık ne zamandan beri zulme karşı olmak oldu? Neresi Müslüman bunların?**

Tutuklama Protesto Edildi

İhsan Cibelik'in tutuklanması Ankara'da 24 Ocak günü protesto edildi. Yüksel Caddesi'nde toplanan İdilcan Kültür Merkezi, Ankara Temel Haklar, Gençlik Dernekli öğrenciler ve Abdi İpekçi Parkı'nda direnişlerini sürdüren TAYAD'lı Aileler, bir ba-

Grup YORUM: Korkuyorlar

Grup Yorum, üyeleri İhsan Cibelik'in tutuklanmasına 23 Ocak günü yaptığı açıklamayla tepki gösterdi. Cibelik'in ölüm orucu direnişçisiyken, kendi talebi dışında tahliye edildiğini ve Korsakoff hastası olduğunu hatırlatan Yorum, arkadaşlarının tahliyesi sonrası konserlere çıktığını, albüm çalışmalarına katıldığını ve halen Ankara'da İdilcan Kültür Merkezi'nde çalıştığını belirtti. Adresinin belli, yasal ve meşru zeminde olan biri olduğu hatırlatılan açıklamada, amacın hücrelerde yok etmek olduğu dile getirildi. "Direnişten ve direnenlerden korkuyorlar." diyen Grup Yorum, İhsan CİBELİK'in tutuklanmasının gayrimeşruluğuna vurgu yaparak, sağlığından endişe duyduklarını belirttiler ve serbest bırakılmasını, hapishanelerde tecrite son verilmesini istediler.

Sayı 96

9

1 Şubat
2004

sın açıklaması yaptılar. Hakkı Gökhan Menet'in okuduğu açıklamada, "F Tipi işkencesine son, Wernicke-Korsakoff hastaları ve İhsan Cibelik serbest bırakılsın" denildi.

AKP iktidarının F tipi politikasının katliamcılık üzerine oturduğu belirtilen açıklamada, AKP bugün F tiplerindeki tecriti, ölüm oruçlarını yok sayıyor. Tecrite, ölüm oruçlarına ilişkin ne varsa, ülkemiz tarihinde benzeri görülmemiş bir sansür politikası ile halkın gerçekleri bilmesine engel oluyor." denildi.

AKP hükümetine, hükümetin savcılarına, adli tip

doktorlarına seslenen DKÖ'ler; "Sakatları, yeniden hapse atarak tecrit işkencesini ve ölüm oruçlarını bitiremezsiniz. Çözüm tecritin kaldırılmasıdır. Kallanlara 'sağlam' raporu veren doktorların siyasi kararlara alet olmak, bunları uygulamak yerine Hipokrat yeminine uymaları gerekmektedir" görüşlerini dile getirdi.

"Baskılar bizi yıldıramaz, Çözün tecriti kaldırın" sloganlarının atıldığı eylemde, Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lılar adına söz alan Mehmet Güvel de, kendisinin de Wernicke-Korsakoff hastası olduğunu belirterek, "Bizleri devlet sakat bıraktı. Her gün 'sağlık sorunlarımız sürerken tekrar hapishaneye mi gideceğiz?' kaygısı ile yaşamayı reddediyoruz. Sorunun tek çözümü tecritin kaldırılmasıdır. Hiçbir saldırı, politika tecrite karşı direnmeyi engelleyemeyecek." dedi.

Konuşmaların ardından, İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu, türkülerini Grup Yorum üyesi ve kültür merkezinin çalışanı İhsan Cibelik'in tutuklanmasını protesto için söyledi.

Prof. Antonella Sapio: "Wernicke-Korsakoff Kasti Olarak Yaratılmıştır"

Ölüm orucu gazileri üzerinde inceleme yapmak üzere Mart ve Haziran 2002 tarihlerinde iki kez Türkiye'ye gelen İtalyan Nöroloji uzmanlarından, Floransa Üniversitesi, Nöroloji Anabilim Dalına bağlı Dr. Gianfranco de Maio ve Prof. Antonella Sapio İtalya'da yapılan Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumuna, araştırmalarının sonuçlarını içeren birer tebliğ sundular.

Dr. Gianfranco de Maio, "Onları sakat bırakan oruç mu 'müdahale' mi?" başlıklı tebliğinde, elde edilen bulguları, bu konuda yayınlanan kaynaklardan derlenen bilgileri karşılaştırarak şu sonucu dile getiriyor: "Literatür destekli bu deneylerin verileri, Türkiye'de yapılan muayeneler sonucunda tespit edilen Wernicke-Korsakoff Sendrom vaka-sının iatrojen bir patojenezde yani **tıbbi müdahaleden kaynaklı bir hastalık** olduğu yönündeki olasılığını kuvvetlendiriyor. İyimser bir iddiayla, yaşananlar ihmalsizlikten kaynaklı tıbbi bir kaza olarak nitelendirmek gerekir. Trajik iddiası şudur ki bu tahribatlar, fiziki olarak etkisiz hale getirmek için kasti bir proje olduğu gerçeğidir."

Prof. Antonella Sapio ise, müdahalenin, siyasi tutsaklara yönelik dolaylı işkence yöntemi olduğunu belirttiği tebliğinde şu görüşlere yer veriyor:

"Wernicke-Korsakoff, sinsice ve ustaca uygulanan sahte tıbbi yardım şekliinden kaynaklanmakta.

Sendromun gelişimi zihinsel yeteneklerin **yeniden kazanılmasını** önleyecek kadar ağırdır.

Zorla besleme, her ne kadar tutuklunun sağlık durumunu korumak için yapılıyor gibi görünüyorsa da, asıl mantığı ve niteliği oldukça farklıdır. Şunu belirtelim ki Ölüm Orucu eylemi, Türkiye'deki hapisane rejiminin vahşetine ve siyasi tutuklulara yönelik onursuzlaştırmalara karşı, tüm güçleri ve cesaretleriyle başvurulmuş trajik ve radikal bir mücadele biçimidir. Bu doğrultuda, kahraman sayılan bu tutukluları ölümden kurtarma müdahalesi, devlet yetkilileri tarafından, trajik sonucuna bakmaksızın, protestonun denetlenmesi amacıyla, protestonun duyulmasını ve görülebilmesini engelleme aracı olarak bakılmaktadır.

Ayrıca, belirttiğimiz gibi, ölümden kurtarma müdahalesi, Wernicke-Korsakoff Sendromu adında tamamiyle kasti olarak yaratılmış ağır bir hastalığa yolaçan sahte bir tıbbi yardımın en sapkın biçimidir.

Yapılan tıbbi müdahale, klinik olarak sırtacak kadar yanlış ve dahası, dolaylı da olsa, sendromun ortaya çıkmasını körükleyen sinsi bir müdahaledir.

Hastanelerde, -edindiğim bilgiye göre, örtbas edilen- bu faaliyetlere karışan meslektaşlarım, bu suça nasıl bu kadar insafsızca ortak olabiliyorlar? Bunu hala anlamış değilim.

Türk Tabipler Birliği, tıp mesleğini uluslararası düzeyde disiplin altına sokan ahlaki ve mesleki kuraları bu ölçüde hala nasıl ihlal etmeye devam ediyor?

Üstelik, mücadele biçimi ile ilgili ve protestonun 'her bedel pahasına' sürdürülmesinin gerekçeleri ile ilgili tartışmalarından bağımsız olarak da ele alınmaz."

Gençlik Direniyor

Soruşturma terörü, yeni soruşturma ve cezalarla dizginsiz bir şekilde sürdürülürken, gençlik açlık grevleri başta olmak üzere düzenledikleri eylemlerle saldırıya karşı direniyor.

Açlık Grevleri Yayılıyor

İstanbul'da 10 gün süren açlık grevi 25 Ocak günü Taksim Gezi Parkı'nda yapılan eylemle sona ererken, Adana, İzmir ve Ankara'da soruşturmalara karşı açlık grevleri sürüyor.

✓ İstanbul üniversitelerinden öğrenciler, açlık grevinin 11. gününde Taksim Gezi Parkı'nda biraraya gelerek, eylemlerine son verdiler. Soruşturmalara karşı direnişlerinin süreceğini belirten öğrenciler, "YÖK Yasa Tasarısına, İşsizliğe, Emperyalist İşgale, Tecrite Hayır, Soruşturmalara ve Cezalara Karşı Susmayacağız" pankartı açarak, yaşanan bütün sorunlara karşı duyarlı kalmayacaklarını da gösterdiler. "Eğitim Hakkımız Engellenemez, Soruşturmalar Geri Çekilsin, F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı eylemde, öğrenciler "YÖK'ün Teziç ile imaj tazelemeye çalıştığını" belirttiler ve soruşturmaların gençliği yıldırma-yacağını tekrarladılar. Eyleme, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de olduğu çok sayıda DKÖ, parti ve sendika katılarak destek verdi.

✓ Ankara Gençlik Derneği, Özgür Gençlik ve Ekim Gençliği'nden 9 öğrenci 26 Ocak günü ÇHD Ankara Şubesinde açlık grevine başladı. "Soruşturma Terörüne Son" yazılı pankartla, "F

Tipi Üniversite İstemiyoruz, Soruşturmalara Sessiz Kalma, Soruşturmalar Tutuklamalar Baskılar

Bizi Yıldırılmaz, Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir" sloganlarının yazılı olduğu dövizleri salona asan öğrenciler, 2 gün sürecek açlık grevlerinin soruşturmalara karşı direnişin bir parçası olduğunu belirttiler. Abdi İpekçi Parkı'nda tecrite karşı direnen TAYAD'lı Aileler'in de destek için bulunduğu ÇHD'deki eyleme, liseli gençlik de ertesi günü katılarak, sorunun sadece üniversite gençliğini ilgilendirmediğini gösterdi.

Eylemin bitirildiği gün ise, öğrenciler ve onlara destek veren, aralarında TAYAD, İdilcan Kültür Merkezi, Ankara Temel Haklar, sendikacılar, sosyalist basın, ÇHD'li hukukçuların da bulunduğu bir grup, basın açıklaması ve faks çekme eylemi yaptı. ÇHD'deki açıklamanın ardından Kızılay Postanesi'ne giden grup, İstanbul ve Adana'daki üniversite rektörlüklerine protesto amaçlı faks göndermek üzere yürüyüşe geçti. Polis olağanüstü bir yığınakla gençliğin yolunu Sıhhiye'de kesti ve yürüyüşe izin vermeyeceğini söyledi. Fakat gençliğin kararlı tavrı karşısında polis barikadı açıldı.

"F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Soruşturma-

Aydın ve Yazarlardan Destek

22 Ocak günü bir basın açıklaması düzenleyen, sendikacılar, doktorlar, aydın, yazar ve çeşitli DKÖ'ler, soruşturmalara karşı süren açlık grevine destek verdiler. Öğrencilerin de katıldığı açıklamada, ilk olarak öğrenciler adına Zeliha Kabataş konuşurken, daha sonra TTB adına Şebnem Korur Fincancı, İHD'den Şaban Dayanan, Yönetmen Gültekin Tetik, Pen Yazarları Derneği'den Halil İbrahim Özcan, ÇHD'den Av. Süleyman Şensoy, Yrd. Doç. Sungur Savran ve Mihri Belli birer konuşma yaptılar. Soruşturmaların, sistemin örgütlü, düşünen gençliğe yönelik saldırısı olduğunu belirten konuşmacıların dışında, aralarında Temel Haklar ve İdil Kültür Merkezi'nin de bulunduğu çok sayıda DKÖ ile Haluk Gerger, Edip Akbayram, Ergun Adaklı, Metin Bobaroğlu, Suat Parlar'ın bulunduğu çok sayıda aydın ve sanatçı gençliğe destek verdi. Açıklamanın ardından, Eğitim-Sen'de açlık grevini sürdüren öğrenciler ziyaret edildi.

İstanbul / 22 Ocak

Taksim / 25 Ocak

lara Sessiz Kalma, F Tipi Yaşam İstemiyoruz, Halkız Haklıyız Kazanacağız

nacağız, Soruşturmalara Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı dövizler ve sloganlarla yürüyen 100 kişilik grup Kızılay Postanesi'nden faks gönderdi ve bir açıklama yaptı. Açıklamayı okuyan Ankara Gençlik Dernekli öğrencilerden Mehmet Yaşar, gençliğin soruşturma saldırısına, tecrite karşı direnişinin sürecini belirtti.

✓ Gençlik Dernekli Öğrenciler'in de yer aldığı Mersin Üniversitesi öğrencileri yaptıkları 2 günlük açlık grevini 23 Ocak günü yaptıkları basın açıklaması ile bitirdiler. Öğrenciler adına konuşan Emrah Koz, "Birlikte örgütlü gücümüz ülkemizin her yanında kendini gösterecektir, örgütlü gücümüzle bu soruşturma terörünü yeneceğiz" dedi. Koz, Eğitim-Sen'in duyarsızlığını da eleştirdi. Açıklama "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganıyla sona erdi.

✓ Adana'da 21 Ocak'tan bu yana süren aç-

lık grevi, Gençlik Dernekli öğrencilerin de bulunduğu üçüncü grupla sürüyor. 27 Ocak günü AKP il binası önünde yapılan eylemle, üçüncü gruba görevi devreden öğrenciler, soruşturmal-

ların AKP'nin halka yönelik genel saldırısının bir parçası olduğunu dile getirdiler. Aralarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi ile TAYAD'lıların da bulunduğu çok sayıda kurum, ziyaretlerle öğrencilere destek veriyor. Nisan Güneşi de türkülerini öğrencilerle birlikte destekleyenler arasında.

✓ İzmir Soruşturma Karşıtı Öğrenciler, 27 Ocak günü 3 günlük açlık grevine başladı. Öğrenciler adına bir açıklama yapan Evrim Karaköse, amaçlarının soruşturmalara karşı direnişi kesintisiz olarak sürdürmek ve bu konuda kamuoyu duyarlılığı yaratmak olduğunu belirtti.

Ankara Gençlik Derneği Başkanı: TECRİT HERKESE UYGULANIYOR

Gençliğe yönelik soruşturmalara ilgili olarak Ankaralı öğrencilerin direnişlerinde kitlesel olarak yer alan ve soruşturma terörüne karşı eylem ve etkinliklerini sürdüren Ankara Gençlik Derneği'nin başkanı Murat Korkut'la görüştük.

Murat Korkut: Özel olarak bu döneme ait bir şey değil soruşturmalara. Devlet daha önce de soruşturmalara başvurdu. Öğrenci gençliğe karşı bu tür baskılar her dönem yaşanıyor. Sürece bağlı olarak da şimdiki gibi yoğunlaşabiliyor. Bu kadar kapsamlı yürütülmesindeki esas amaç, öğrenci gençliğin yükselen muhalefetine bastırmaktır. Devrimci demokrat ilerciler öğrencileri kitleden tecrit etmek ve yıldırarak; diğer öğrencilere de açık bir mesaj yollamaktır.

Bilindiği gibi tecrit, emperyalizmin bir politikasıdır. Türkiye'nin gündemine asıl olarak F tipi hapsedenlerle girmiştir. Ancak politika tüm halk kesimlerine, öğrencilere, memura, işçiye, işsize karşıdır. Hakkını aramak için mücadele edenleri diğer insan-

lardan tecrit ederek uygulanmaktadır. KESK'lilere de "terörist" denilerek uygulanmıştır. Bugün de 'halk için bilim, halk için eğitim' isteyen, mücadele eden öğrencileri terörist ilan ederek, soruşturmalara diğer öğrencilerden tecrit ederek mücadeleyi engellemek istiyorlar. Asıl amaç YÖK'e muhalif olanı susturmak.

Ankara Gençlik Dernekli öğrenciler olarak bugüne kadar soruşturmalarda konusunda her şeyden önce bu konuda insanların bilinçlenmesini hedefledik. Gerek tek başımıza, gerekse diğer gruplarla birlikte çeşitli eylem ve etkinlikler yaptık. En son olarak da 2 günlük açlık grevi yaptık.

Yeterli değil, bu sorunu ve en genelde YÖK'ün anti-demokrat yapısını, bilimin önünde engel olduğunu tüm halka duyurmamız gerekiyor. Bunun için de örgütlemek ve örgütlenmek gerekli. Özellikle öğrenci gençliğin tamamının sorununa sahip çıkması ve gençlik örgütlenmelerinin tümünü ilgilendiren bu soruna karşı ortak ve kitlesel mücadeleyi örgütlemesi gerekiyor. Soruşturmalarda protesto için kullanabileceğimiz araç sınırsız, yeter ki örgütlü mücadele ile bu saldırıyı püskürtebileceğimize inanalım.

TAYAD'lılar: 'Kanlı ellerinizi gençlerimizin üzerinden çekin'

27 Ocak günü Yüksel Caddesi'nde bir eylem yapan TAYAD'lı Aileler, Ankara Temel Haklar ve İdilcan Kültür Merkezi çalışanları, 'Kanlı ellerinizi çocuklarımızın, gençlerimizin üzerinden çekin' dediler. Yapılan açıklamada, 12 Eylül'le hedeflenen apolitik duyarsız gençliği yaratma çabasının sürdüğü, 6 Kasım'da ortaya çıkan dinamizm ve devrimci gençlik ruhunun oligarşiyi korkuttuğu belirtilirken, "Tecrit politikası yaşamın her alanında, herkese karşı uygulanıyor" denildi.

"Gençliğin yanındayız, her türlü saldırı karşısında da onlarla olmaya devam edeceğiz." denilen açıklamada şu sözlerle yer verildi:

"Çünkü gençlik geleceğimizdir! Oligarşi direnme hakkına ve örgütlenme hakkına saldırıyor. Gençlik ise geleceğine, ülkesine ve halkına sahip çıkıyor, açlık grevi yapıyor. Tutsak yakınları Abdi İpekçi ve dünyanın çeşitli yerlerinde tecrite ve sansüre karşı açlık grevinde. Devrimci tutsaklar tecrite karşı ölüm orucunu sürdürüyor... Tecrite ve sansüre karşı, işkencelere, baskılara rağmen, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi sürüyor."

Eylemin ardından, İstanbul ve Adana'daki üniversitelerin rektör-lüklerine faks çekildi.

Eylemler Her Yerde

✓ **Erzincan Gençlik Derneği**'nin de bulunduğu öğrenciler, 17 Ocak günü yaptıkları eylemle soruşturmaları protesto ettiler. Vakıflar İşhanı önünde yapılan eylemde, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, YÖK'e Hayır, Soruşturmalar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

✓ **Elazığ Temel Haklar Gençlik Komisyonu**

AKP, Hak Arayana, Muhalefet Edene Saldırmaya Devam Ediyor

480 Yıl Yetmez, İdam Edin!

6 Kasım 2003 tarihinde Ankara'da YÖK'ü protesto eylemine katılan 96 kişi hakkında gösteri ve toplantı yürüyüşlerine muhalefet ettikleri gerekçeyle, toplam 480 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

23 Şubat tarihinde Ankara 20. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapılacak olan dava kapsamında halen bir öğrenci tutuklu bulunuyor. Hatırlanacağı gibi, Ankara valiliği ve Emniyeti'nin keyfi tutumu sonucu 67 öğrenci hakkında soruşturma başlatılmış ve öğrenciler evlerden, sokaklardan, okullardan tam bir sürekle avıyla gözaltına alınmıştı.

Sistem, en baskıcı kurumu olan YÖK'ün protestosunu 6 Kasım günü yarattığı terörle engellemeye çalışmıştı. Oligarşi terörünü şimdi mahkemeler aracılığıyla sürdürüyor.

öğrencileri 23 Ocak'ta yaptıkları oturma eylemiyle soruşturmalara karşı açlık grevlerine destek verdiler. Oturma eylemiyle yolu trafiğe kapatan öğrenciler, Elazığ Üniversitesi'nde Gençlik Derneği üyelerine yönelik faşist saldırıyı da protesto ettikleri eylemde, "Soruşturma Terörüne Son" dövizini açarken, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı atıldılar.

✓ İzmir'de "Soruşturma Karşıtı Öğrenciler" 23 Ocak günü 9 Eylül Rektörlüğü önünde eylem yaptı. "**Soruşturma Terörü Durdurulsun Arkadaşıma Dokunma**" pankartının açıldığı eylemde, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atılırken, yapılan açıklamada, soruşturma terörü durdurulsun, faşist disiplin yönetmelikleri iptal edilsin, YÖK Yasa Tasarısı'nda öğrencilerin görüşlerine yer verilsin" denildi. AKP'nin polisi, rektörlük önünü kuşatarak öğrencilerin rektörle görüşmesini engelledi.

✓ **Zonguldak Gençlik Derneği** üyelerinin de bulunduğu, Zonguldak Karaelmas Üniversitesi öğrencileri, 19 Aralık katliamını protesto eden ve yemekhanelerinin koşullarının düzeltilmesini isteyen eylemlere katıldıkları gerekçeyle 41 öğrenci hakkında açılan soruşturmaları protesto ettiler. 26 Ocak günü rektörlük binası önünde yapılan eylemde, "**Soruşturmalara Hayır, YÖK'e Hayır**" sloganları atılırken, soruşturmaların durdurulması istendi.

Sağlıkçılar Da Saldırının Hedefinde!

Aynı zihniyet, Türk Tabipler Birliği'nin "halk için parasız sağlık" istedikleri 5 Kasım eylemine katılan TTB ve SES üyelerini cezalandırıyor. Ankara Sağlık Müdürlüğü eyleme katılan sağlık çalışanlarından 7'sine otuzda bir maaş kesintisi, 10'una kınama ve 25'ine de uyarı cezaları verdi.

AKP iktidarı hak arayan herkese saldırıyor. Birlikte ve daha güçlü direnişler yaratmak, kaçınılmaz bir görev olarak her gün daha acil hale geliyor.

Soruşturmalar Doludizgin

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde okuyan toplam 41 öğrenci hakkında, 19 Aralık katliamını protesto etmek ve **yemek** ücretlerinin zamlanması protesto etmekten dolayı soruşturma açıldı.

Ankara DTCF'den 10 öğrenci hakkında, çeşitli gerekçelerle soruşturma açıldı. Öğrencilerden ikisi hakkında aynı zamanda savcılık soruşturma başlatırken, soruşturmanın "sivil polislerin istihbaratı doğrultusunda" yapıldığı belirtildi.

Tayyip'in Amerika ziyareti; "ılımlı İslam" gerçek kabesinde!

Sayı 96

14

1 Şubat
2004

❖ **Tayyip, siyonist Amerikan Musevi Kongresi'nden cesaret ödülü alırken, siyonist İsrail Gazze'de katliam yapıyordu.**

❖ **Tayyip, Bush'la Irak konusunda "ideal birliği" içinde olduklarını açıklarken, Irak'ta işgalciler işkence ve katliama devam ediyordu.**

❖ **Türkiye halkı Tayyip'in ABD'de nasıl itibar gördüğü masallarıyla avutulurken, yeni esaret ve yoksulluk anlaşmaları imzalıyordu.**

❖ **Tüm düzen İslamcılar vıcık vıcık Tayyip ve Bush yağcılığı yaparken, Beyaz Saray'da İslam dini pazarlanıyordu!**

Tayyip Erdoğan'ın haftalardır sözü edilen Amerika ziyareti sonunda gerçekleşti. Ziyaretin gündemi de, sonuçları da önceden belliydi. Bush, daha ziyareten önce, Tayyip Erdoğan'a, yani Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanına talimatlar vermiş ve "şunları yerine getirmeden yanıma gelme" demişti. Böyle de oldu. Kıbrıs konusunda, Amerikan tekellerinin istekleri konusunda gereken kararlar alındı, düzenlemeler yapıldı ve Beyaz Saray'a öyle yüz sürüldü.

Tayyip'e gösterilen "itibar" değil, uşaklığa verilen ödüldür!

Tayyip Erdoğan'a Beyaz Saray'da uygulanan "itibarlı" program, Tayyip'in gücünün değil, uşaklığının sonucudur. AKP yalakası medya bu gerçeği çarpıtsa da, uşaklarını aşılamaktan çekinmeyen Amerikan medyası şöyle yazdı:

"Erdoğan için hazırlanan yüksek seviyede program, Bush yönetiminin Erdoğan'ın çabalarını takdir ettiğinin göstergesi...dir." (New York Times) "Erdoğan'ın çabaları"nın son göstergesi ise, İncirlik'in işgalcilere açılmasıydı.

Tekeller karşısında nasıl yaltaklandığına bakın;

Tayyip Erdoğan, Amerikan tekelleri tarafından sınava çekilirken, bir tekerci, niye tezkerenin geçmediğini soruyor Tayyip'e. Tayyip, tezkere geçmedi ama onun dışında ne istendiyse yaptık diyerek bir de örnek veriyor:

"ABD'nin talebi oldu; hava koridorunun açılmasıyla ilgili. Bize söylenen, sadece hava koridorunun açılmasıydı. Kara ve deniz ile ilgili bir talebin olup olmadığı soruldu. Ancak Sayın Powell, sadece hava koridorunun açılmasını istedi biz de kendisine bu izni verdik."

Uşaklığın, alçalmanın düzeyine bakın; ABD hava koridorunun açılmasını istiyor, o tekrar, limanlarımızı, yollarımızı da istemiyor musunuz diye yaltaklanıyor.

Bu kadar işbirlikçi ruhlu bir yönetim, bizi yönetebilir mi, bizi temsil edebilir mi? Özellikle AKP'ye oy verenler düşünmeli.

Burjuva medyada beyaz saray masalları

Tayyip Erdoğan'ın koltuğunun altında sadece Kıbrıs, Cargill'in istediği kararlar yoktu. Amerikan tekellerini Türkiye'deki yağmaya çağıran bir davetiye de vardı.

Tayyip Erdoğan'ın boyunun Bush'tan 7 cm. daha uzun olduğuna üçte bir sayfa yer ayıran, Emine Erdoğan'ın evsizleri ziyaretini ballandırarak anlatan medya, ziyaretin işbirlikçilik boyutunu örtbas etti.

ABD Ticaret Bakanı Don Evans'la, Hazine Bakanı John Snow'la ve IMF Başkanı Köhler'le de görüşüldü; peki ne görüşüldü, ne alındı, ne verildi? Bunlar yok burjuva medyada. Cargill'le ilgili verilen taahhütlerin hiç sözü bile edilmedi.

Tayyip Erdoğan'ın Amerikan tekellerinin temsilcilerinin karşısına geçip "**Ne yapmamızı istiyorsanız, söyleyin yapalım!**" dediğini de yazmadılar.

Tekeller memnun, işbirlikçileri memnun!

Hürriyet'e konuşan üst düzey bir ABD yetkilisi şöyle demiş: "**Sayın Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Kıbrıs'ta çözüm için attığı önemli adım, hayal gücümüzü kuşattı ve bizleri en üst dü-**

zeyde hayran bıraktı.”

Niye hayran olmasınlar? Karşılarında bir dediklerini iki etmeyen bir hükümet var.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi de çok memnundu geziden. “Adeta Özal günlerindeki gibiyiz” diyorlardı. Amerikancılıkta, emperyalist tekellerin hizmetkarlığında Turgut Özal’ı da geride bırakmıştır Tayyip Erdoğan.

Amerikan New York Times “Bir Türk Başarı öyküsü” başlıklı bir yazı yayınladı Erdoğan’ın ziyareti vesilesiyle. Birkaç satırını aktaralım:

“Türkiye, demokratik çoğulculuktan yana İslamcı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın liderliğinde AB’ye girebilmek için erişilmesi güç reformlar yaptı. Erdoğan kuvvetli bir biçimde batı yanlısı... Amerika’nın Erdoğan’ın başarısında güçlü çıkarları var.”

Amerika’nın çıkarlarıyla Tayyip’in, AKP’nin çıkarları aynıdır. Meselenin özü budur. Tayyip Erdoğan, iktidarına destek karşılığında Türkiye’yi pazarlıyor.

Pervasızca pazarlanan İslam!

Tayyip Erdoğan’ın Amerikan gezisindeki duruklarından biri de Amerika’daki siyonist örgütlerin çatı örgütü sayılabilecek Amerikan Musevi Kongresi tarafından düzenlenen ödül töreniydi. Bu törende Erdoğan’a “Cesaret Ödülü” verildi. Erdoğan da bu törende “Türk toplumunun uluslararası imajını olumsuz etkileyen girişimlere karşı çalışan Museviler’e teşekkür etti.”

Amerika-İsrail ittifakındaki yerini pekiştiriyordu AKP iktidarı. Bunun karşılığında Amerikan medyasında bolca “İslamcı bir başbakanın yönettiği Müslüman ülkedeki demokrasi”nin tüm Ortadoğu’ya model oluşturabileceğinden söz edildi. AKP yönetiminin model olup olmadığı tartışılabilir ama ABD’nin borazanı olduğu tartışılmazdı. Bunu Suriye’yle, İran’la ilişkilerinde, İslam ülkelerinin katıldığı son Cidde Formu’nda kanıtlamıştı.

Bunun farkında olan bazı İslamcılar da var. Mesela biri Tayyip Amerika’da Bush’la görüşürken Türkiye’ye yüklenen misyonu şöyle tanımladı: “İslam dünyasını Anglo-Amerikan cephe için terbiye etme, dönüştürme, islah etme misyonu. Başka deyişle İslam dünyasını ABD adına terbiye etmek.” (İbrahim Karagül, Yeni Şafak, 29 Ocak 2004)

Karagül, bu misyonun “Türkiye’ye yüklendiğini” söylese de, bu misyonun esas olarak AKP’ye yüklendiği açık. İslam devletlerine “değişin yoksa, ABD değiştirir” diyen AKP, İslam dünyasına karşı ABD sopasını kullanıp, karşılığında ABD desteğiyle iktidarını uzun ömürlü

yapmak istiyor. Beyaz Saray’da Bush’un ona ayırdığı zamanın uzunluğu, işte bundandır. Bush tepe tepe kulanacağı bir taşeron bulmuştur.

İslamcı medyada vıcık vıcık Amerikan hayranlığı

Kanal 7’den Yeni Şafak’a, Vakit’ten Zaman’a, düzen İslamcılar, Amerika’nın Tayyip’e gösterdiği itibardan mest olmuş durumdalar.

Tayyip’in orada ülkemizi de, halkımızın emeğini de, İslam dinini de pazarladığını görmezden gelip, ne kadar başarılı bir gezi olduğunu anlatıyorlar. Tayyip’in gezisi, İslamcıların Amerikan hayranı damarlarını yeniden su üstüne çıkardı.

“Türkiye ilk kez bütün bu konu başlıklarının tümünde üzerine düşeni yerine getirmiş olarak, rahat bir şekilde masaya oturmuştur.” (Yeni Şafak, Mustafa Karaalioglu) Amerika karşısında üzerine düşeni yerine getirmiş olmak, vatana ihanetle, işbirlikçilikle özdeş, ama İslamcı için ne gam!

Vıcık vıcık bir yağcılık. Riyakarlığın doruğa çıktığı yalanlar ve demagogiler.

İşte İslamcılık kültürü bu.

Bırakın ulusallığı, onuru, İslamcılık da yok.

Ahmet Taşgetiren’in 29 Ocak tarihli Yeni Şafak’taki yazısı bu yağcılığın, Amerikan hayranlığının itirafını da yapıyor: Taşgetiren, “AKP iktidarının İslamla ‘tartışılabilir, problemli, negatif’ olarak algılanan ilişkilerinin, ancak iktidar olabilmeye mazereti ile içe sindirildiğini” aktarıyor.

Her şey aleni! İktidar için her şeyi sat. Her şeye göz yum. Her türlü işbirlikçiliği, rezilliği, işgal ortaklığını, Amerikan yağcılığını içine sindir.

Düzen İslamcılığın kültürü işte burada berraklaşıyor; iktidar için her şey, ama her şey mubah!

Bütün bunları yapanlar bir de kanılarını türbanlarıyla götürüyorlar oraya; o da din satıcılığının bir parçası, başka bir anlamı, inançlarla bir ilgisi yok. Her türlü rezilliği yap, tekeller karşısında yaltaklan, siyonistlerden ödül al, siyonistlere övgüler yağdır, ne İslamla, ne Türkiye’nin çıkarlarıyla uyuşmayacak her türlü işbirlikçiliğe imza at, Irak’ta, Afganistan’da katledilen Müslümanları unut, onları katledenle başbaşa el ele görüntüler ver, sonra Emine Erdoğan’ın Oval Ofis’e türbanla girmesinin hikayelerini anlat. İstismarcılara yakışır.

Sayı 96

15

1 Şubat
2004

Yerel Yönetimlerde De Halk Yönetecek!

Yerel seçimlere ve yerel yönetimlere bakış açımız, devrimci bakış açımıza göre şekillenir. Düzen içindeki bir yerel yönetim, halkın iktidarı altındaki yerel yönetimler gibi olamaz, bunun önünde idari, siyasi sayısız engeller çıkarılır. Ama biz bunu hedefleyerek çalışacak; halkı örgütlü bir güç haline getirmeyi sağlayacak, yerel yönetimi, hedeflerimizi en geniş kitlelere anlatmanın bir aracı olarak kullanacağız.

Bizim yerel yönetim anlayışımız, halkın sadece “seçtiği” değil, halkın yönettiği bir muhtarlık, halkın yönettiği bir belediyedir.

Belediye ve muhtarlık bu anlayışa göre örgütlendirilir.

- Muhtarlık yönetimi kolektif bir yönetim olmalı, kolektif yönetim mekanizması muhtar ve azalardan oluşmuş bir komiteyle sağlanmalıdır.

- Her sokakta muhtarlığa bağlı temsilcilikler olmalı ve bu temsilcileri de o sokaktaki halk seçmelidir. Bu temsilcilerin birleşmesiyle **mahalle meclisi** oluşturulmalı ve mahallere ilişkin kararları esas olarak bu mahalle meclisi almalıdır. Muhtarlık, bu kararların halk adına uygulayıcısı olacaktır.

Mahalle meclisi muhtarı ve mahalle komitesinin faaliyetlerini denetler, **her şey** halka açık olur. Muhtar veya mahalle komitesinin görevlerini yapmaması, sorumluluklarını suistimal etmesi, yolsuzluk gibi durumlarda, meclis bunları istifaya davet eder.

- Belediye başkanları, belediye meclisine, oluşturulacak mahalle meclislerine karşı doğrudan sorumludur, onlara hesap verir; çıkar karşılığı iş yapmaz ve yaptırmaz. Mahallelere ilişkin her konuda, belediye başkanı ve meclisi, muhtarlarla birlikte çalışır.

- Mahalle meclislerinin seçtiği delegelerle **belediye halk meclisi** oluşur. Bu halk meclisi belediye meclisinin ve başkanın üzerindedir. Belediye alanı içindeki bütün kararları bu halk meclisi alır veya onaylar. Gerekğinde belediye başkanını denetler, hesap sorar, istifa etmesini sağlar.

- Belediye başkanı ve meclisi, mahalle meclisi ve muhtarlarından habersiz, onların yaşam koşullarını değiştirecek, etkileyecek kararlar alamaz.

- Belediye halk meclisi bütün halkla toplantılar yaparak sorunları tartışır ve çözüm yolları arar. Sorunların çözümünün her aşamasında

halk olacaktır. Kararlar halkla birlikte alınacak ve halk aktif olarak sorunların çözümüne katılacaktır. **Halktan gizli** ve **halkın dışında** hiçbir şey yoktur.

- Belediye başkanı, muhtarlar ve meclis, gücünü halktan alır. Dolayısıyla sadece bunlara karşı sorumludur.

- Belediye başkanı ve muhtarlar, **halkın hizmetinde** olacaklardır. Kendilerini, halka emreden, onları tepeden yöneten değil, **halkın görevlendirdiği** insanlar olarak göreceklidir. Her türlü sorunun çözümünde halkın içinde ve önünde olacaklardır.

Bunları gerçekleştirmeye çalışmayan bir yerel yönetim; halk için demokratik bir mevzi olma özelliğini kazanamaz.

Bu bakış açısıyla hareket edilmediğinde, yerel yönetimleri demokrasi mücadelesinin, halkın bilinçlendirilmesinin ve örgütlendirilmesinin aracı haline getirmek mümkün olmaz. Ve nihayet, bu bakış açısı olmadığında, yerel yönetimler, halkın kendi gücünü göreceği, kendi kendini yönetmeyi öğreneceği kurumlar olamaz.

Biz halkız, acıları, yoksulluğu, sorunları yaşayan biziz; biz çözer, biz yönetiriz!

Oligarşinin kurduğu sistemde, “politikacılık” ve “yöneticilik” ayrıcalıklı-paralı bir kesimin işi haline getirilmiştir. Meclise girmek, belediye yönetimine talip olmak, artık yüz milyarları ortaya koyabilenlerin “hakkı” durumundadır.

Yönetici olabilmek için, oligarşinin-emperyalizmin gözde yüksek okullarından mezun olmak veya cebi yüklü bir tekelci burjuva, tefeci-tüccar olmak gerektiği sanki gizli bir yasa gibidir.

İstisnai durumlar dışında, halkın “aday adayı” olabilmesi bile mümkün değildir.

Böyle olduğu için, yıllardır “seçilenler” ya halka yabancısıdır ya da oturduğu koltukta halka yabancılaşmaktadır. Dolayısıyla da halkın sorunlarını, taleplerini anlamayan, halkın sorunlarını kendine dert de etmeyen “seçilmişler” sorunlarımızı daha da çözümsüz hale getirmiştir.

Yönetmek ayrıcalıklı olanların, parası olanların işi değil, bizim, halkın görevidir.

Burjuvazi ve küçük-burjuva aydınlar güvenmezler halka. Yönetemeyeceğini düşünürler, çünkü halkın iradesine güvensizdirler. En doğru-

yu, en iyiyi hep kendilerinin bileceği kanısındadırlar.

Eğer sorunlar halkın sorunlarıysa, halk kendi çıkarlarını savunmakta şaşmayacaktır.

Kendi kendini yönetme tecrübesi ve halk örgütlülükleri pratiği içinde, feodalizmden, burjuvaziden aldığı olumsuz alışkanlıkları, önyargıları da aşarak yönetmekte yetkinleşecektir. Devrimciler, demokratlar, yerel yönetimlerde -ister belediyelerde, ister muhtarlıklarda- halkın geri, olumsuz yanlarını öne çıkararak halka güvensizliği, halkın iradesinden kaçmayı meşrulaştırmazlar. Eğer bir gerilik varsa, bu o pratiğin eğiticiliğiyle aşılabacaktır. Teoride halkın iradesinden çokça söz edip, pratikte o iradeye güvensizlik besleyen, o iradeden kaçanlar, özünde burjuvazinin iktidar ve yönetim anlayışını taşıyor demektir.

Mevcut düzen içinde, halk, sorunlarının tümüne olmasa da, en azından bir kısmına kendi örgütlülüğü ve dayanışmasıyla çözümler bulabilir. Bunun gerçekleşebilmesi de halkın söz, karar hakkının kendisinde olmasına bağlıdır. Halk için bir belediye, halk için bir muhtarlık, düzenin önüne çıkarılabileceği engelleri, halkın gücüne yaslanarak aşabilir. Halkın söz ve karar hakkının şu veya bu gerekçeyle tanınmadığı, halkın iradesinin küçümsendiği yerde ise, dayanacak

böyle bir gücü de bulamayacaktır.

Yerel yönetimlerde ne kendimizi, ne halkı boş umutlara sürükleyeceğiz, ne de faşizm koşullarında bir şey yapılamaz kolaycılığına kapılacağız.

Yerel yönetimleri sadece bir takım “olanaklara kavuşmak” olarak gören bir zihniyet, temelde burjuvazinin çıkarıcı zihniyetidir. Biz yerel yönetimlerde halk için ne yapılabilir sorusunu sorup, bunun cevapları doğrultusunda davranacağız.

Şehrimizin, mahallemizin su, yol, kanalizasyon gibi sorunlarının, eğitim sağlık imkanlarını yaygınlaştırma gibi hizmetlerin yanında, halkın örgütlenmesi ve bilinçlenmesi, halkın en büyük kazanımı olacaktır. Örgütlü olmanın, kendine güvenini kazanmanın asıl önemi, en temel sorunu -sistem sorununu- çözebilme doğrultusunda ilerlemiş olmaktır. Biz yönetebiliriz, alternatif bir düzen kurabiliriz güvenini kazanan halk kesimleri, ufkunu yerel yönetimlerden iktidar sorununa çevirecektir.

Sayı 96

17

1 Şubat
2004

Oligarşinin kanlı katilleri ile ittifak!

Yerel seçimlerde “sol” olduğu ileri sürülen bir ittifak oluşturuldu. Bu ittifakta, farklı biçimlerde de olsa DEHAP, SHP, YTP, ÖDP, SDP, EMEP, Özgür Parti ve çeşitli DKÖ’ler yer alıyor. Odağında DEHAP ve SHP’nin yer aldığı ittifakın programı “en devrimci program” diye lanse ediliyor.

DEHAP’ın SHP çatısı altında seçimlere girmesinde anlaşma sağlanmış, EMEP, SDP ve ÖDP ise seçimlere “SHP çatısı altında” girmeyi resmi olarak kabul etmemelerine karşın, “yerelerde” buna kapıyı açık bırakmışlardır.

Sol adına yeni bir aldatmaca daha seçim sahnesine sürülüyor.

SHP, YTP kim? Bu sorunun cevabı tartışma gerektirmiyor;

On yıllardır oligarşinin politikalarının içinde, bazen de iktidar olarak uygulayıcısı olan burjuva kadroların oluşturduğu partilerdir. Onların yer aldığı bir ittifakın programının değil “devrimci”, demokrat olabilmesi bile şüphelidir.

Öyle bir hava yaratıldı ki, sanki AKP’nin önünü kesecekler. Kesemezler, ama varsayalım ki, böyle oldu; AKP’nin önünü keserken, kimin önünü açıyorsunuz peki?

SHP kendi başına ciddi bir varlık oluşturamamıştır, burjuva siyasetinde canlı cenaze durumunda bir partidir. Bu ittifak anlayışı, cenazeyi ayağa kaldırma. Oligarşiye CHP’nin dışında gerektiğinde kullanılabileceği yeni bir “sol alternatif” hediyedir. Kürt milliyetçiliği

1991’deki SHP ittifakından ders almamıştır. Ama görülüyor ki, doğrudan SHP çatısını kabul etmeseler de, bu ittifaka yedeklenen solun diğer kesimleri de hiç ders çıkarmamıştır. Karayalçınlar’ın, İsmail Cemler’in, iktidar koltuğuna oturduklarında, 1991’deki 2000’deki katliamcı politikalarını aynen uygulamakta tereddüt etmeyeceklerinden şüphe duyulmamalıdır.

Yerel yönetimleri kazanma açısından bu “ittifak”ın DEHAP’a özel bir katkısının olmayacağı aşikar bir durumdur. Öyleyse DEHAP neden böyle bir ittifakı gerçekleştirmekte, hatta bunun için üzerine övgüler yazıp büyük misyonlar yükledikleri “Emek Barış Demokrasi Bloku”nu bir tarafa itmektedir. İttifakın esası, demokrasi mücadelesi değil, Kürt milliyetçiliğinin düzen içine kabul edilme hesaplarıdır.

**Oligarşinin devleti,
oligarşinin belediyeleri
halka başka bir şey
veremez!**

Kar altında çöken oligarşinin düzeni!

Kar nasıl teslim alabildi ülkeyi? Çok olağanüstü olmayan bir kar yağışı on iki milyonluk bir kenti nasıl felç edebildi? Otuz insanın donarak ölmesinin sorumlusu kim?

Ülkeyi ve belediyeleri yönetenlerin hiçbiri sorumluluğu üstlenmiyor. B planları, C planları fos çıktı. Halkın karşı karşıya kaldığı ve kalabileceği hiçbir durum için önlemlerinin, planlarının olmadığı açığa çıktı. İstanbul'da, Çanakkale'de, Ak-saray'da, Manisa'da, Balıkesir'de, Erzurum'da otuza yakın insanımız donarak öldü. "Metropolün çöküşü" diye yazıyordu bazı gazeteler; hayır, metropolün değil, merkezi hükümetiyle, yerel yönetimiyle düzenin çöküşüdür tanık olduğumuz.

Yeterli hizmeti veremeyen Karayolları yetkilileri yakınıyor: "Son 10 yıldır Karayolları'na araç alınmadı." Ama silah alımları hiç aksamadı. Son on yılda polise binlerce araç, milyonlarca dolar-

lık donanımlar alındı.

Onbinlerce insanımız yollarda mahsur kalırken, milyonlarca insanımız kasabasında, köyünde mağdur durumdayken, "devlet" yine yoktu ortada. "Nerde bu devlet?" çığlıkları 17 Ağustos 1999'daki gibi boşlukta kaldı yine. Gerici gazetelerde bile "burada korsan miting var ihbarı yapalım, devlet anında gelir" esprisi anlatılıyordu. Doğruydum. Bu "espri" hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde devletin niteliğini tarif ediyordu. Sosyal devlet, halk için devlet değil, faşist devlet.

Halkı suçlayan halk düşmanları...

Devletin valisi, AKP'li bakanlar, burjuva medya, İstanbul Belediyesi Başkanı, yetkilileri, koro halinde halkı suçladılar: "Halk sınıfta kaldı" diye yazdılar utanmazca. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, "Karı hükümet mi yağıdırıyor?" yüzüstlüğüyle çıktı halkın karşısına.

"Bahar havasının rehavetine kapılan yurttaşlar, meteoroloji yetkililerinin yaptığı tüm uyarılara rağmen donanımsız araçlarıyla yola çıkınca, İstanbul içinden çıkılmaz bir kent haline gelmiş..." Gerçeği çarpıtmak iliklerine işlemiş; donanımsız araçlarıyla yola çıkanlar suçlu, peki aracı olmayanların suçu neydi? Meteorolojinin bir hafta önceden yaptığı tüm uyarılara rağmen, hiçbir hatta ek belediye otobüsü seferi koymayanların, köyünden 5-10 kilometre ötedeki okullara gitmek zorunda bırakılan çocukların evlerine nasıl döneceğini bile düşünmeyen yetkililerin suçu yok mu? Felaketin 2., 3. günlerinde hala elektriklerin, doğal gazın, suların olmamasının sorumlusu da mı halk?

Mahsur kalan binlerce insana saatler boyu tek bir güvenlik ve sağlık ekibinin ulaştırılamamasının sorumlusu da mı halk?

Cumhuriyet gazetesinin "Laikçilerine" göre de, suçlu Tayyip'i yönetime seçen halktı. Peki sizin önerdiğiniz CHP'lileri, DSP'lileri destekleseydiler, ya da pek sevdiğiniz generallere bırakılsaydı kent yönetimleri, sonuç farklı mı olacaktı? O İstanbul'u yıllarca sizin desteklediğiniz parti-

Sayı 96

18

1 Şubat
2004

Temel Haklar:

Ülkemizin birçok bölgesini etkileyen, halkımızı mağdur bırakan "kar afeti"yle ilgili olarak Temel Haklar ve İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler tarafından da birer açıklama yapıldı. Öğrenciler açıklamalarında "Kara kış değil, iktidarlar ve eğitim sistemi öldürüyor" derken, Temel Haklar açıklamasında da şunlar vurgulandı:

"Kar yolları kapadı. Elektrik kesildi, sular akıyor, doğal gaz yok... Halkın ihtiyaçları karşılanmıyor... AKP iktidarının da bu sonuçları değiştirmedeği görülmüştür.

MÜCADELEMİZLE BİZ DEĞİŞTİRECEĞİZ!

... Neden hep biz ölüyoruz? Gelmiş geçmiş tüm iktidarlar ülkeyi halkın çıkarları doğrultusunda değil, mutlu bir azınlığın çıkarları doğrultusunda yönetiyorlar. Halkın sorunlarıyla ilgilenmiyorlar.

... Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak iktidarı halka karşı olan politikalarından vazgeçmeye, halkımızı iş, konut, ev, eğitim, sağlık yaşanabilir bir çevre, en temel hak ve özgürlükleri için mücadele etmeye çağırıyoruz."

nin adamları yönetmedi mi?

Tüm bunlar, gerçek sorumluyu gizlemenin değişik biçimleridir. Karın altında kalan düzendir, ama **düzenin savunucuları**, başka suçlular, sorumlular aramak zorundadırlar.

Tabii özel olarak İstanbul felaketinin baş sorumlularından biri, yıllardır İstanbul'un rantını yiyen **Tayyip Erdoğan ve onun yiyici ekibi**'dir. Ama mesele, şu veya bu partinin, şu veya bu belediye başkanının ötesindedir. Düzendedir. Sadece kâr'ı esas alan, sadece emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin güvenlik ve çıkarlarına göre şekillenmiş bir düzende başka türlü olamaz.

Halk "duyarsız, sorumsuz" ise; oligarşi ektiğini biçiyor!

Vali Güler diyor ki, *"13 milyon nüfuslu bir şehirde, böyle bir afette bu tip sıkıntılar normaldir."* Tabii; deprem de takdir-i ilahidir. Çığ, iş kazaları kaderdir. AKP'nin bakanları yarın o "beklenen" deprem gerçekleştiğinde de *"depremi hükümet mi yaptırıyor"* deyip işin içinden çıkacaklardır.

Demagojide bu kadar pervasız davranırken, halkın örgütsüzlüğünden, duyarsızlığından cesaret alıyorlar. Halkı sindirmekte, yönetmekte işle-

rine gelen bu örgütsüzlük, duyarsızlık ve bencillikten şikayetçi olamazlar.

Halkın kar afeti karşısında gerekli duyarlılığı göstermediği açık; ama bu neyin sonucu? Her gün, her saat, okullardan TV ekranlarına kadar her yerde **bencilliği, duyarsızlığı, sorumsuzluğu** empoze eden bu düzen değil mi? *"Sen kendini kurtar, başkalarından sana ne?"* diyen bu düzen değil mi? İnsanları, halkın çeşitli kesimlerini birbirinden tecrit ederek, birlikte davranmasını ve dayanışmasını engellemeye çalışan bu düzen değil mi? Buyrun işte sonucu budur?

Doğa, ülkemizin belli bölgelerinde beklenen depremin nasıl bir katliama dönüşeceğini hatırlattı herkese. Ve herkese, örgütsüzlüğün, duyarsızlığın, bencilliğin sürdüğü koşullarda, düzenin kar altında kalması gibi, halkın da kendi örgütsüzlüğünün, duyarsızlığının altında kalıp, en büyük zararlara uğrayacağını gösterdi.

Sayı 96

19

1 Şubat
2004

Katliama dönüşen kar ve yerel seçimler

Oligarşinin iktidarında halkın ihtiyaçlarını temel alan bir düzen **ne merkezi ne yerel olarak** mümkün değildir; sistem, hem ekonomik, hem siyasi olarak halka karşıdır. Sistemin bütün kurumları da buna göre şekillenmiştir. Her doğal afeti, halk için bir katliama dönüştüren budur.

Oligarşik düzende devlet, "halka hizmet" için değil, halka düşmanlık temelinde örgütlenmiştir. **AKP** böyle bir devletin temsilcisidir. Afette halkı suçlayarak, bu zihniyetini ortaya sermiştir.

Merkezi yönetim de, yerel yönetim de çarpık kapitalizmin çarkları üzerinde döndüğü, halkın ihtiyaçları değil, halkın denetim altına alınması temel aldığı için ortaya başka bir tablonun çıkması da mümkün değildi. Yaşanılan son "kar afeti" bunun bir göstergesidir.

Belediyeler mevcut imkan ve yetkileriyle de kuşkusuz bundan daha fazlasını yapabilirler. Ama oligarşinin yerel temsilcilerinin elindeki belediyeler de, sistemin asgari düzeyde işleyişini sağlamak dışında "halk için" kıllarını kıpırdatmazlar.

"Yerel yönetimler aracılığıyla demokratikleşme" rüyaları görenler, oligarşik düzen gerçeğini yok sayıyorlar; faşizmi yok sayıyorlar. Bir ilde, ilçede devrimcilerin, demokratların eline geçen bir yerel yönetimde halk için birçok şey yapılabilir; ama sistemin ve onun yereldeki uygulamasının temel niteliği ortadan kaldırılamaz. İhale kanunlarından belediye kanununa kadar her şey, onu düzene tabi kılmaya ve kapitalizmin sınırları içinde tutmaya yöneliktir. Varsayalım ki böyle bir gelişme oldu, mevcut siyasi

iktidar, buna seyirci kalmayacaktır, temel niteliği değiştirilen bir "yerel"lik, merkezin müdahalesine maruz kalır. Burjuvazinin hüküm sürdüğü ülkelerin en "demokratiğinde", yerel yönetimlere en geniş özerkliğin tanındığı yerlerde bile, halkın çıkarlarına yani başka deyişle kapitalizmin çıkarlarına ters bir sistemin egemen kılınmasına burjuvazi göz yummaz. Bu anlamda "faşist sistemin yanibaşında, ona alternatif demokratik halk iktidarının nüvelerini" kurmak, boş bir hayaldir.

Yerel yönetimlerde en demokratik sistemi kurmak için, halk için bir belediye anlayışını hayata geçirmek için mücadele verilir; ama bu mücadele **kapitalizmin göbeğinde sosyalist bir ada** kurmak gibi bir ütopya için değil, ülke genelindeki demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak ele alınırsa doğru bir hedefe yönelmiş olur.

DİSK Genel Kurulu'nda Gündem Ne Olacak?

Bu sorunun cevabı, aynı zamanda DİSK'in yönüne de ışık tutacaktır. Tartışılması gereken işçi sınıfının sorunları, sendikacılığın içinde bulunduğu çürüme ve halkın tüm kesimlerine yönelik baskı ve zulüm politikalarıdır. Delege pazarlıkları ve yerel seçimlerde hangi burjuva partisinin destekleneceğinin tartışıldığı bir genel kurul, yönetimler değişse de eriyen DİSK'i değiştiremeyecektir.

DİSK 12. Olağan Genel Kurulu, 13-14-15 Şubat günlerinde yapılacak. Bu tarih, aynı zamanda 37. kuruluş yıldönümü.

37 yıllık bir tarih. Bu tarihin içinde büyük direnişler, uzun sessizlik yılları, teslimiyetler var. Bazen iç içe geçti bunlar. Bazen kopuşlar doğurdu. Bazen kitle DİSK'i aşarak direnişleri yarattı ve DİSK'i kendisine tabi kıldı. Bugün DİSK'e bakıldığında ise, AB'den fonlanan, kendine sınıf ve kitle sendikası yerine "sivil toplum örgütü" diyen, mücadeleci sınıf sendikacılığı yerine uzlaşmacı "çağdaş sendikacılığı" dilinden düşürmeyen, Türk-İş'leştikçe eriyen, direnmedikçe kan kaybeden bir DİSK vardır. Sendikacılık, düzen partilerinden milletvekili, bakan olmanın, belediye başkanı seçilmenin sıçrama tahtası haline getirilmiştir. Ve bu yadırganmamış, doğal görülmüştür. Rıdvan Budak'ın bugün hala itibar görüyor oluşu, sen işçi sınıfının üzerine basarak koltuğa koştun diye lanetlenmeyişi bu yüzdendir. Mevcutların kafasındaki de, farklı değildir.

Bu genel kurula böyle bir DİSK yapısı ile gidilirken, genel kurulun bir başka önemli yanı ise, önümüzdeki sürecin sendikacılığın geleceği açısından önemli bir süreç olacağıdır.

Öncesi de olmakla birlikte, AKP'nin iktidar oluşundan bu yana geçen bir yıl, emekçilere yönelik saldırıların arttığı, emek düşmanı

yasaların çıkarıldığı bir yıl olmuştur. Kölelik Yasası yasallaştırılmış, özelleştirmelerle, kamu ve özelde çeşitli gerekçelerle onbinlerce işçi işinden olmuştur. Grev hakkının fiili olarak yok edilmesi bir yana, sendikaların demokratik eylemleri dahi suç haline getirilmiş, AKP sola, sendikalara yönelik düşmanca tutumunu gizlemeye gerek bile görmeden açıkça sergilemiştir. Saldırıları daha da yoğunlaşacaktır. Örgütsüzleştirme, sendikalaşmanın cezalandırılması, grevlerin daha yaygın şekilde yasaklanması, İş Yasası hükümlerinin çalışma yaşamını zulme dönüştürmesi gibi uygulamalarla, sermaye saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Elbette bu genel kurulda, DİSK'in yüzünü sınıf sendikacılığına dönmesini beklemek hayalcilik olacaktır. Ancak bu noktada önemli bir adımın atılabileceği, DİSK tabanının bu potansiyeli ve isteği taşıdığı da bilinmektedir. DİSK tabanı bugünkü DİSK'i istemiyor, kendisini temsil ettiğine inanmıyor. Genel kurula gelene kadar, bağlı sendikaların genel kurullarının ezici birçoğunluğunda muhalif listelerin kazanmasında, sınıf sendikacılığının şimdilik söylemde de olsa gündemleştirilmesinde bunun belirleyiciliği azımsanmamalıdır. İşçi, muhalif olanın ne kadar sınıf sendikacılığı yapacağı ayrı bir tartışma olmakla birlikte, mevcut yönetimlerin yapmadığını görüyor ve alaşağı ediyor.

Sendikacılık Neden Bu Duruma Geldi?

Bu sorunun cevabını dergimizde çeşitli zamanlarda tartıştık, tartışmaya devam ediyoruz. Kongrede sorgulanması gereken noktaların başında bu soru gelmek durumundadır. Hiçbir sendikacı, hiçbir DİSK yöneticisi bugünkü DİSK'i ve sendikal anlayışını savunacak, aklayacak durumda değildir.

Meydanları işçi sınıfının gür sesiyle, dalgalanan kırmızı bayrakları, sıkı yumrukları ile dolduran bir DİSK, yüzü sınıf sendikacılığına dönük bir anlayışla yeniden yaratılabilir.
(Foto: 1 Mayıs 1977)

Tartışılması gereken, sendikacılığın bugün içinde bulunduğu durum, sendikal örgütlenmenin neredeyse anlamını yitirir hale gelmesi, işçi sınıfına ve bütün halk kesimlerine yönelik yoğun saldırılar ve bunlara karşı neler yapılması gerektiğidir. DİSK'e bağlı sendikaların genel kurullarında olduğu gibi, yerel seçimlerde hangi burjuva partisi desteklenecek, CHP ile diğer partiler nasıl birleştirilecek, AKP'nin önü nasıl alınacak tartışmalarının yoğun geçtiği bir genel kurul, DİSK'e hiçbir şey kazandırmayacaktır. DİSK gerçeğinden kaçışın ve DİSK'i bugüne getiren düzen içi sendikacılık anlayışının bir teza-hürü olacaktır.

Bugün **DİSK kendine sormalıdır**; 1967'de düzeniçi sendikacılıktan neden kopuldu, hangi gerekçelerle DİSK örgütlendi ve bugün nerede duruyoruz? DİSK, nüans farklılıkları ile birlikte, 1967'de koptuğu düzen içi sendikacılığın hemen yanibaşında durmaktadır. Taşıdığı potansiyel, gelenekleri tamamen atıl bırakılmış, mücadeleci DİSK'e sırt dönülmüştür.

"Çağdaş sendikacılık" denilerek, emperyalist sendikacılık anlayışı benimsenmiştir. Bu sendikacılık anlayışı, kapitalist batıdan başlayarak, emperyalistlerin işçi sınıfına dayattığı uzlaşmacı, teslimiyetçi, kapitalist sistemin bekasını öncelikli olarak düşünen sendikacılık anlayışıdır. Talepleri bu sömürü çarkı içinde basit reformla-

rın ötesine geçmeyen sendikacılık anlayışıdır.

DİSK'in içine düştüğü en büyük yanlışlardan biri AB'ciliği ve buradan beslenen, sınıfla ilişkisi olmayan düşüncelerdir. Sınıf bilincinin yok olması/zayıflaması sonucu emperyalizmin destek gücü duruma gelmekle kalınmamış, tekellerle aynı safta yer alınmıştır. Avrupa'dan demokratikleşme bekleme, AB'ye girince işçi haklarının genişleyeceği yanılgılarına düşülmüş, reformizmle birlikte hayali bir "emeğin Avrupalı" aldatmacası işçi sınıfına dayatılmıştır. Avrupalılık benimsendiğinde, AB onaylı emeğe yönelik saldırıların kaynağı işçiye gösterilememiştir. Kölelik Yasası örnektir. Yasa, tamamen AB'ye uygundur. Ancak yasaya karşı çıkan DİSK'in ağızından kaynağının AB olduğuna dair tek bir kelime çıkmamış, bu konuda işçileri bilinçlendirme yoluna gitmemiş, muhalefet etme oyunu oynanmıştır.

İşçi sınıfına yönelik son yıllardaki en büyük saldırı sonrasında Süleyman Çelebi, Türk-İş'in sattığını söylüyordu. Peki sen ne yaptın ona karşı? Üretimi durduracak gücüm, örgütlenmem

DEVRİMCİ BİR DİSK İÇİN;

- ❖ Sendikal mücadele, sınıf sendikacılığı anlayışı esas alınarak yapılmalı.
- ❖ Patronlarla, iktidarlara "uzlaşmayı" esas alan anlayış terk edilmeli.
- ❖ Sivil toplumcu, Oligarşinin belirlediği yasal sınırlara hapsolan eylem anlayışı terk edilerek, işçi sınıfının gücüne, tarihsel haklılık ve meşruluğuna dayanan anlayış savunulmalı. Saldırıların, alanlarda, grevlerde, işgallerde, direnişlerde cevap verilmeli.
- ❖ DİSK'in bir sivil toplum kuruluşu olmadığı, sınıfın sendikası ve kitle örgütü olduğu deklare edilmeli ve sivil toplumculuğun tüm halkın mücadelesinin önündeki barikatlardan biri olduğu ilan edilmeli.
- ❖ Başta AB olmak üzere, emperyalizm ve sermaye ile bağlar koparılmalı. Hak ve özgürlükler mücadelesi işçi sınıfının diğer halk kesimleri ile birliği içinde verilmeli.
- ❖ İşçi sınıfının örgütsüzlüğüne son vermeyi hedefleyen, sınıfın içinde olan, işçiyi örgütleyen ve eğiten militan sendikacılık esas alınmalı. Masa başı sendikacılığı terk edilmeli.
- ❖ İşçinin yönetime katıldığı, sendika yönetimlerini denetlediği bir yönetim anlayışı ve işlerliği hayata

geçirilmeli. Demokratik işleyiş, delege pazarlığına dönen seçimlerle değil, esas olarak sınıfa karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen sendikacıların işçiler tarafından görevden alındığı bir işleyişle sağlanmalı.

- ❖ Bu ülkede yaşanan tüm hak ve özgürlük ihlalleri, saldırılar, infazlar, katliamlar DİSK'e yapılmıştır anlayışı etrafında, her türlü baskı ve zulüm politikasının karşısına çıkılmalı.
- ❖ DİSK'in mücadele geleneğine sahip çıkılmalı.
- ❖ Çalışma yaşamına ilişkin haklardan geri adım ve pazarlık reddedilmeli.
- ❖ DİSK'in safı, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye mücadelesinin içinde, bu uğurda direnen ve mücadele edenlerin yanı olmalı. AB'den NATO'ya kadar emperyalizme ve kurumlarına karşı olmalı.
- ❖ Özelleştirmeye karşı pratik ve ideolojik mücadele yürütülmeli.
- ❖ Örgütlenmeleri engellenen emekliler, işsizler, taşeron işçileri örgütlenme gündeme alınmalı.
- ❖ Dayanışma grevleri hayata geçirilmeli. Nerede işçi direnişi varsa, DİSK orada olmalı.
- ❖ Tüm halka yönelik saldırılara karşı, halkın birlikte mücadelesini örgütleme, dayanışmasını sağlama perspektifi ile hareket edilmeli.

yok mu, deniliyor? O zaman gücünün ne kadarını harekete geçirdin? Bu sorunun cevabı yoktur DİSK'te. Çünkü, bunu yapmak, işçiyi bu konuda aydınlatmak, harekete geçirmek, sorunun kaynağını göstermek, aynı zamanda AB'yi de karşısına almaktır. DİSK bundan kaçmıştır. Tıpkı F tiplerinde somutlaşan ve bugün DİSK dahil olmak üzere bütün muhalif kesimleri içine alan tecrit saldırısında olduğu gibi.

İşçi sınıfının sorunlarına sırtını dönen, yüzeyselleştirip geçiştiren DİSK, ülkede yaşanan birçok soruna sırtını dönmüştür. F tiplerinde yaşanan zulüm, 107 ölüm bunların başında yer almaktadır. F tiplerinin IMF programı ile doğrudan ilgisi, emperyalist politikaların bir parçası olması bu kadar aleniyken, kendine emek örgütüyüz diyen DİSK'in "beni ilgilendirmez" demesi, sömürü düzenine karşı gelişen bu görkemli direnişin yanında saf tutmaması, kendi kimliğinin inkarıdır her şeyden önce. Zulüm, baskı, katliam beni ilgilendirmez diyen anlayışı, işçi sınıfının ekonomik sorunları da ilgilendirmez hale gelmiştir. DİSK, düzen sendikacılığının işçileri apolitikleştirme, eğitmemeye, ülkesine ve emeğine yabancılaşmasını sağlama politikalarının parçası olmuştur, bu konularda farklı bir politikası olmamıştır. Sözde olsa bile, pratikte karşılığını bulmamıştır.

Bu politikanın devamıdır ki, DİSK içindeki devrimci sendikacıları tasfiye etmek, sınıf sendikacılığını lanetlemek için her türlü hileye, entrikaya başvurulmuştur. İşçiye, "aman devrimcilerden uzak durun" telkinleri, bugün kendisinin de yakınına duruma geldiği apolitikleştirmede, duyarsızlıkta önemli bir etkidir.

Genel kurul, bu yanlış anlayış ve pratiklerin sorgulandığı bir genel kurul olursa atılacak adım ileriye doğru olacaktır. DİSK'in karar vereceği de budur; ileriye, sınıf sendikacılığı çizgisine doğru mu adım atılacak, yoksa Türk-İş'leşme sürecinde son hız ilerlemeye devam mı edilecek?

DİSK Genel-İş Yönetiminde Görev Dağılımı

Geçtiğimiz hafta kongresini yapan DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nda görev dağılımı yapıldı. Mahmut Seren başkanlığındaki yönetimde, Genel Sekreterliğe Kani Beko getirilirken diğer görev dağılımı şöyle gerçekleşti: Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, Toplu Sözleşme Daire Başkanı İsmail Özhamarat, Eğitim Daire Başkanı Remzi Çalışkan, Araştırma Daire Başkanı Fahrettin Tecimer. Genel kurulun yayınlanan sonuç bildirgesinde, IMF politikalarına, AKP eliyle yürütülen "neo-liberal yeniden yapılandırma ve bunun için hazırlanan tasarımlara" karşı mücadele edileceği dile getirildi.

KESK'ten Protesto Eylemleri

KESK'li memurların, Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu protesto eylemleri sürüyor. Geçtiğimiz hafta içinde bir çok kentte yapılan eylemlerle tasarının geri çekilmesi istendi.

İzmir'de 24 Ocak günü yapılan mitinge KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra, çok sayıda DKÖ, parti ve sendika katıldı. "İşimize, İşyerimize, İş Güvencemize ve Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz" adıyla düzenlenen mitingte, Haklar ve Özgürlükler Cephesi de "Haklarımızı Örgütlenerek Direnenek Kazanacağız" pankartı ve kızıl bayrakları ile alandı. "Kamu Reformu Aldatmacasına Hayır" pankartının taşındığı eylemde sık sık, "Kölelik Yasasına Hayır", "AKP İstifa", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" ve "Tecrite ve Sansüre Son" sloganları atıldı. KESK başkanı Sami Evren, tasarıda üretimin olmadığını, reform değil halkı hedef alan bir yasa olduğunu, gelir adaletsizliğinin artacağını belirterek, "Artık masa başı sendikacılığı yapmayacağız. Meşru zeminde her zaman alanlarda olacağız" dedi. Ayrıca Ankara, Diyarbakır, Adana, Mersin, Elazığ, Van, Antep, Urfa ve daha birçok ilde yapılan protesto eylemlerinde de, yasa protesto edildi.

25 Ocak günü başbakanlığa yürümek isteyen KESK'liler polis tarafından engellenirken, başbakanlık A Blok girişinde basın açıklaması yapan KESK'liler, "hani başbakanlık önündeki barikatlar kaldırılmıştı" diye sordu.

26 Ocak günü eylem yeri ise TBMM önüydü. KESK üyeleri burada yaptığı eylemde, yasanın geri çekilmesini isterken, Sami Evren mücadelelerinin süreceğini, kazananın mutlaka emekçiler olacağını dile getirdi.

Sonraki günlerde de süren eylemlerden biri de 27 Ocak'ta Antakya'daydı. AKP binası önünde yapılan eylemde, yasanın emekçilere ve halka neler kaybettireceği anlatılırken, AKP'nin emekçi düşmanı olduğu vurgulandı.

Özelleştirme Suçtur!

Özelleştirme ihalesi yapılan ve yok pahasına satılan TÜPRAŞ'ta çalışan işçilerin eylemleri sürüyor. 26 Ocak'ta fabrika giriş kapısında toplanan 3 bin işçi, üzerinde "Özelleştirmeciler suç işleme-ye devam ediyor; Suç mahalli TÜPRAŞ Rafinerileri! Bu satış ne için, kimin için" sözlerinin yer aldığı bir pankart astılar. Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, iktidarın ne varsa her şeyi sattığını belirterek, "Biz işçiler, susmadık, susmuyoruz! Bu suça ortak olmayacağız, aksine suçluların yakasına yapışmaya, onları teşhir etmeye devam edeceğiz!" şeklinde konuştu.

TÜPRAŞ Halkındır!

Kocaeli Sendikalar Birliği tarafından TÜPRAŞ'ın satılması ve Kamu Yönetim Reformunu protesto amacıyla 24 Ocak'ta yapılan yürüyüşte, Temel Haklar'ın da yer aldığı çok sayıda DKÖ de yer aldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eylemde, sık sık "İşçiye Uzanan Eller Kırılсын, Hükümet Şaşırma Sabrımızı Taşırma, TÜPRAŞ Halkındır Satılamaz" sloganları atıldı. AKP önünde yapılan açıklamada, AKP hükümetinin IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda uyguladıkları politikalarla işçi, memur, köylü tüm emekçi halka yoksulluğu dayattığı belirtildi. SEKA, TÜPRAŞ, İGSAŞ'ın Kocaeli halkı için vazgeçilmez olduğu belirtilen açıklamada, Kocaeli esnafının da bu talandan zarar göreceği belirtildi.

Çukurova'da Eylem

Karamahmet'in Çukurova Tekstil Fabrikası'nda işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 27 Ocak günü işten atılan ve halen çalışan işçiler alacaklarının ödenmemesini protesto etmek için Tarsus-Mersin Karayolu'nu kestiler. Fabrikadan mal çıkartılmasını da engellemek için fabrika kapısını kapatan işçilerin yol kesme eylemi yarım saat sürdü. Halen üretim yapılmayan fabrika hacze uğrarken, TEKSİF Sendikası'nın Tarsus Şubesi, hak arama eylemlerini sürdürceklerini belirtti.

Kofi Annan'dan emperyalist tekellere uyarı:

"AÇLIK DA TERÖR KADAR ÖNEMLİ"

Emperyalistlerin **Davos Zirvesi'**nde (Dünya Ekonomik Forumu) konuşan **BM Genel Sekreteri Kofi Annan** zengin ülkeleri uyardı: **"Açlık da terör kadar önemli. Açlıkla mücadeleyi, terörle mücadele kadar gündeme almalısınız..."**

Uyarı doğru!

Nüfusunun yarısı, yani 3 milyar insanın aç ve yoksul olduğu bir dünyada yaşıyoruz. 1 milyara yakın insan içecek temiz sudan dahi yoksun. Açların sayısının her geçen gün katlanarak arttığı raporlarla sabit. Birçok ülkede ciddi kıtlık tehlikesi ve açlıktan kitlesel ölümler gündemde.

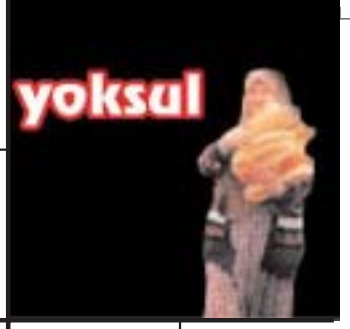
Uyarının muhatapları doğru!

Zirveye katılanlar, emperyalist tekellerin temsilcileri. Milyarlarca aç ve yoksulu yaratan da onlar. Üç beşinin, koskoca bir Afrika kıtasının milli gelirine denk sermayeye sahip olan da onlar. Ve, küreselleşme adıyla sunulan emperyalist politikalarla açlığı büyütme devam eden, milyarların açlığını görmezden gelerek sömürüyü yoğunlaştıran da onlar.

Yanlış olan!..

Ancak Annan'ın uyarısında yanlış olan bir şey var. Tekeller, açlıkla mücadele edemezler, etmezler. Açlıkla mücadele demek, kârlarından vazgeçmek, talandan, sömürüden, işgallerden vazgeçmek demektir. Yok, "açlıkla mücadele" adına, üç beş ülkeye yapılacak göstermelik gıda yardımları kastediliyorsa, bu oyun çok oynandı. Ve halklar artık bu senaryonun yazıcılarını da, sonucunu da çok iyi biliyor. Ki, "terörle mücadele" adıyla yürüttükleri savaş da, bu oyuna isyan edenlere yönelik sürdürülen savaşın adıdır. Yoksulluğun, açlığın ancak tekellerin ortadan kalktığı, emperyalizmin olmadığı bir dünya ile mümkün olduğuna inanan, ülkelerinin emperyalist tekeller tarafından talan edilmesine karşı çıkan, kapitalist sömürü zincirlerini kırma mücadelesi verenlere karşı yürütülüyor, "teröre karşı savaş".

Birleşmiş Milletler, açlıkla mücadeleden söz edecekse, önce bu gerçekleri tüm dünyaya ilan etmelidir. Emperyalizmin "teröre karşı savaş"ının yoksullara ve açlara yönelik savaş olduğu ilan edilmelidir. Ama yapamaz! Irak işgali, Afganistan işgali, Filistin işgali göstermiştir ki, BM de bu savaşın bir parçası, ABD'nin gerektiğinde açlara karşı devreye soktuğu piyonu durumundadır.

Sayı 96

23

1 Şubat
2004

Sermayenin iktidarı AKP, Vergi ödeyecek, zam kaldıracak hali kalmayan halkın sırtına, IMF talimatıyla yeni zam ve vergi yüklemeye hazırlanıyor

IMF Emriyle Yoksulları Ezen Riyakar İslamcılar

Açlık sınırının altında emekliye zam ve asgari ücretteki artışı halkın burnundan fitil fitil getirmek için kollar sıvandı. IMF'nin denetlemesi bitti, yeni denetleme şubatta. AKP iktidarı da, o tarihe kadar "kaynak paketi"ni hazırlamış olacak. "Kaynak paketleri"nin halk için ne anlama geldiği çok iyi bilinir; **zam ve yeni vergiler**.

Şubatta nelere zam yapılacağı, hangi vergilerin artırılacağına ilişkin çeşitli alternatifler hazırlandı bile. Bundan daha önce, "hazırlıyoruz, kesin bir şey yok" açıklamaları arasında gizlenerek ilk kaynak paketi yürürlüğe girdi bile. Harçlara yüzde 687'ye varan oranlarda zam yapıldı. 1 Ocak'ta yürürlüğe giren vergi paketinde "harç zammı" yapıldığı halktan gizlendi. Oysa harçlara en son zam bir ay önce yapılmıştı. Sürücü belgesi harcı, Avcılık belgesi harcı, Özel emeklilik sigortası şirketleri harcı ve ikamet tezkereleri harcı gibi birçok kalemden harçlar zamlandı.

Yalancı Tayyip

IMF emriyle yeni zam ve vergi getirilmesi gündeme ilk geldiğinde, her konuda olduğu gibi, bu konuda da Tayyip Erdoğan halkı aldatmak için

yalana başvurmuştu. "Biz kimsenin talimatıyla zam yapmayız" demesinden 1 hafta bile geçmeden AKP, 3 katrilyon liralık zam ve vergi paketi üzerinde çalışmaya başladı. 3 katrilyonluk açık kapatılmazsa, "IMF'nin sopası" gündeme girecek. IMF Başkan Yardımcısı Anne Krueger'in, 3 katrilyonluk açık için, "nereden karşılanacağı belli olmadan gözden geçirmeyi gündeme almayacağız" açıklaması sopanın görünen ucu.

Halkı aldatmak için IMF'yle yeni anlaşma yapmaktan söz eden riyakar İslamcılar, nereden çıkaracak bu 3 katrilyonu? Elbette halkın sırtından.

İktidarın ekonomi yetkililerince de doğrulanan ve şubatta devreye girmesi beklenen zam ve vergiler birçok alanı kapsayacak. Pakette, elektrik, doğalgaz zammının yanı sıra, akaryakıt ve TEKEL ürünlerinde ÖTV artışı, Emlak Vergisi oranının artırılarak kalıcı hale getirilmesi de gündemde. İrili ufaklı onlarca tüketim ürününe yapılacak zamların ise adı bile sayılmıyor.

IMF Yönettikleri Halka Hiçbir Şey Veremez

AKP iktidarının ekonomi politikasını IMF yönetiyor. Yoksul halka düşmanlıkta tek farkları, AKP'nin oy kaygısı olması. IMF talimatlarıyla yönetilenlerin halka vereceği hiçbir şey yoktur. IMF'nin düzeni yıkılmadan, zam, vergi yağmuru hiçbir zaman bitmeyecek.

Alman "Der Spiegel" dergisinin yaptığı bir araştırmaya göre, başta Kom-

bassan, Jet-Pa ve Yimpaş olmak üzere, dini kullanarak yurtdışındaki halkımızdan para toplayan İslamcı holdingler yaklaşık 5 milyar Euro'yu (8,3 katrilyon) çaldılar. "Çaldılar" diyoruz, çünkü "günahsız ve çok kârlı gelir" denilerek toplanan bu paraların, Alman savcılıklarınca yapılan araştırmasına göre, hiçbir kaydı bulunmuyor ve "kayıp" statüsünde. Elbette buharlaşıp uçmadılar. Tarikat holdinglerinin tatlı kârları arasına katıldı bu para da.

Din, İslam, inanç diyerek halkın cebinden çaldıklarını, kapitalist ekonominin vurgun çarkları arasında eritirken, öte yandan aynı çark dönmeye devam ediyor. AKP iktidarının sunduğu nimetlerle palazlanıyor tarikat holdingleri.

Köln Savcılığı, vurgun soruşturmasını Türkiye'ye devretmeyi tartışıyormuş. Böyle bir durumda, emperyalist ülkelerde en ağır koşullarda çalışan emekçilerin alınteri birikimleri ne olur söyleyelim. AKP bir

İslamcı sermayenin büyük vurgunu 200 bin gurbetçiden 5 milyar Euro çalındı

af yasası çıkarır ve tümü birden aklanıp paklanıp AKP'den yeni ihaleler almaya

devam ederler.

Vurgunculara Af Hazırlığı

Nitekim, AKP iktidarı, bir yıl içinde çıkardığı yasalara soyguncuları, vurguncuları, batık bankacıları, vergi kaçırın holdingleri affettiği yetmemiş olacak ki, yeni bir yasa daha hazırlıyor.

TBMM Adalet Alt Komisyonu'nda görüşmeleri süren yasa, "zor durumda olan holdinglerin borçlarının uzlaşma yoluyla yeniden yapılandırılmasını" öngörüyor. Kurtarılacak batık holdingler arasında, İhlas, Kombassan, YİMPAŞ gibi İslamcı holdingler baş sıralarda. Gerekçe bölümünde ise, bu tür sermaye kuruluşlarının kurtarılmasının "herkesin yararına olduğu" dile getiriliyor.

Sermayenin yararını, herkesin yararı diye yutturmaya çalışıyor AKP. Sermayeye ilişkin her düzenlemesinde aynı demagojiyi kullanıyor.

TAYYİP ERDOĞAN'dan Finans Tekellerine: “NE YAPMAMIZI İSTİYORSANIZ SÖYLEYİN, YAPALIM”

Tayyip'in ABD gezisinin ekonomik boyutunu özetleyen bu söz, ABD tekellerinin huzurunda söylendi. IMF'ye bağlılık yemini tekrarlandı.

ABD'de bulunan Başbakan Tayyip Erdoğan asıl satışın yapılacağı Bush görüşmesi öncesinde ABD tekellerinin, finans kuruluşlarının karşısına çıktı. Yanında işbirlikçi tekellerin temsilcilerini de götürən Tayyip, ABD tekellerine “gelin Türkiye'yi biraz da siz yağmalayın” çağrısında bulundu.

Tayyip Erdoğan, kapitalist finans piyasasına yön veren bankalar, yatırım fon yöneticileri ile bir araya geldi. IMF programına bağlı olduklarını yineleyen Tayyip'in toplantısına, AKP'li ekonomi yetkililerinin yanı sıra, Doğan Holding, Doğu Holding, Eczacıbaşı Holding, Türk Amerikan İşadamları Derneği, Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu İcra Başkanı ve TOBB Başkanı'nın da bulunduğu kalabalık bir patron heyeti de katıldı. Bütün hırsızlar, satıcılar, soyguncuların bulunduğu toplantıda konuşan Erdoğan, her fırsatta, her yerde yi-

Haraç mezat satışa devam

AKP haraç mezat satmaya devam ediyor. **Sümer Holding'e ait Malatya Pamuklu Sanayi İşletmesi** 1998'de 11 milyon dolar az bulunduğu için satılmadı. Bu yıl 6.4 milyon dolara 4 yıl vadeyle satıldı. (24 Ocak basın)

Tesisin üzerinde olduğu 192 bin metrekare olan arazisinin hesaplanan değeri bile 57 milyon 332 bin dolar. Buna fabrikayı ve diğer tesislerini eklediğinizde değeri 75 milyon doları buluyor. Özelleştirmenin nasıl bir talan olduğu, AKP iktidarının nasıl haraç mezat satışı sürdürdüğü ortaya çıkıyor.

Geçen yıl İslamcı Albayraklar'a satılan **SEKA Balıkesir**'in Özelleştirme İdaresi Başkanlığı raporunda belirtilen değerinin dahi altında satıldığı, ortaya çıkan bir başka gelişmeydi. 220 bin dolar peşinatla 1.1 milyon dolara satılan SEKA Balıkesir'in, raporda, değeri 50 milyon doların üzerinde olduğu, yeniden kurma değerinin 242 milyon doları bulacağı belirtiliyor. AKP iktidarının baş destekçilerinden Albayraklar böylece fabrikaya 220 bin dolarla sahip olmakla kalmadı, ertesi günü bütün işçileri de sokağa atıp, tazminatlarını (9 trilyon) da halkın sırtına yükledi. Özelleştirmeyi savunanlar, işte bu soygunu ve talanı savunuyorlar.

nelediği IMF'nin "ekonomik programına bağlılık" sözünü yineleyerek, "Türkiye'ye güvenin, yatırım yapın" çağrısında bulundu. Erdoğan, "Ne yapmamızı istiyorsanız söyleyin. Sizi yerli yatırımcıdan farklı görmüyoruz" dedi. (Milliyet, 17 Ocak)

“ABD şirketlerinin sorunlarını biliyoruz, onları da çözme konusunda kararlıyız.” diyen Tayyip, Cargill ve Motorola başta olmak üzere ABD tekellerine tanınacak ayrıcalıkların sözünü de verirken, patronlar da, “Türkiye'nin sunduğu fırsatlardan daha fazla yararlanın.” diye ABD tekellerine çağrıyla yinelediler.

Kepazeliğe bakın!

Bir avuç işbirlikçi patron ve bir başbakan huzura arzı endam etmiş, ülkemizi satıyorlar. Sözler veriliyor, “gelin gelin... haraç mezat bu ülke, kim verirse çok para satarız ona...” çığırtkanlığı sergileniyor. ABD gezisi kuşkusuz onlar için “başarılı” olacaktır. Halkımıza ise, siyasi dayatmaların yanı sıra, kapitalizmin azgın sömürü pazarına daha fazla sunulmuş bir ülke olarak yansıtacaktır.

“Vergi Barışı” Yalanı Fiyasko Oldu

AKP'nin ilk icraatlarından biri, iktidarını destekleyen sermayenin, tarikat holdinglerinin vergi borçlarını affetmek olmuştur. Hırsızların affedilmesi yasasına utanmadan “vergi barışı” demişlerdi. Yasanın çıkarılmasının en önemli gerekçesi olarak da, “bu vergileri toplayamıyoruz, vergi kaçacağını önlemek için bu yasa gerekli” şeklindeydi.

2003 yılı vergi geliri sonuçları açıklandı.

Yasanın çıktığı 2003 yılı, bir önceki yıla göre, vergi kaçırmaların arttığı bir yıl oldu. Vergi kaçırma oranı 2002 yılında yüzde 173 iken, 2003'te yüzde 214'e çıktı. Yani 9 katrilyon 649 trilyon 900 milyar vergi kaçırıldı. Bu, beklenen vergi gelirinden yüzde 3 oranında daha az. Beklediğinden fazla vergiyi toplayan devletin bütçesinde ilk kez bu oranda bir vergi açığı gündeme geldi. Sadece 1993'te binde 5 açık olmuştur. AKP, hırsızların da en iyi dostu!

Peki ne işe yaradı “vergi affı” yasası? Maliye Bakanı Unakıtan gibi “sahte fatura”cılarının affedilmesine, vergi kaçıran tekellerin sicilinin temizlenmesine. Yeni vergi affını da bir iki yıl içinde çıkarırlar!

Sayı 96

25

1 Şubat
2004

Hava kurşun gibi ağır!!

Bağır

bağır

bağır

bağırıyorum.

Koşun

kurşun

eritmeğe

çağırıyorum...

O diyor ki bana:

- Sen kendi sesinle kül olursun ey!

Kerem

gibi

yana yana...

«Deeeert

çok,

hem dert

yok»

Yüreklerin

kulakları

sağır...

Hava kurşun gibi ağır...

Ben diyorum ki ona:

- Kül olayım

Kerem

gibi

yana

yana.

Ben yanmasam

sen yanmasan

biz yanmasak,

nasıl

çıkar

karanlıklar aydınlığa..

Hava toprak gibi gebe.

Hava kurşun gibi ağır.

Bağır

bağır

bağır

bağırıyorum.

Koşun

kurşun

eritmeğe

çağırıyorum.....

Duymayanlar duyup da duyarlıları

4 yıl oldu F tipleri gündeme getirileli. Tecrit fiilen uygulanmaya başlanmalı üç yılı geçti. Bu sürede 107 kez omuzlarımızı tabutların altına verdik. Yüzlerce kez, sakat bırakılan insanlarımızı aldık hapishane kapılarından.

Sadece son üç yıl içinde, 107 insanımız öldü bu ülkenin hapishanelerinde.

► Duymayanlar oldu!

107 ölümümüz, yüz satır haber olmadı burjuva medyada. Tecrit gerçeği, gerçeğin değil yalanın kürsüsü olmaya karar vermiş basın yayın organlarında yer bulmadı.

F tipleri ve tecrit nasıl bir "devlet politikası" ise, sansür de aynı onlar gibi bir "devlet politikası" idi. Tecrit ve sansür birbirini tamamladı.

Eğer, çeşitli siyasi örgütler, demokratik kitle örgütleri, bu sansüre katılmasalardı, devletin sansürü bu kadar etkili olmazdı. Farklı nedenler ve kaygılarla da o l-

sa, demokratik sansürün ortağı c

► Duyup da 't

ölümleri du
haykırırlar

Üç yıl boyunca sansür mak için bedellerimiz, yoksul senimiz, hapishaneler tutsak yakınlarını yır dedikleri, F tipleri F tiplerine atıldık. Eğer bugün zarlara, gençliğe tecriti tasvir etm yim haline gelir seslerin sayesinde

Şimdi bir ke yükleneyeceğiz san

► Duyup da d

tecrite sırtın

Düzenin açlıkl kesimler duysa c tarikat bağlarıyla dünyalarına haps lar da, duydukları

Kimileri ise, c ve kaygılarla duy "Gündemimiz de "şu sıra üstümüz sinip geri çekildi. sında AB olduğu için sust tasfiye edilmesin için seyretmeyi t

Bunları çok e ruz, ama şimdi l ruz; hesaplar da, Şimdi "yanıştan sessizlikten çıkın dolaylı ortağı ol rır.

arı duymaya luyarsız kalanları duyarlılığa pratiğe çağırıyoruz!

muhalefetin bir bölümü
oldu.

**ecrite son verin,
rdurun!' diye
oldu**

ca susmadık biz. Üç yıl
duvarında gedikler aç-
r ödedik. Öğrenci gençle-
ntlerimizden ev kadınları-
rden yeni tahliye olmuş
ız, tecrite ve sansüre ha-
plerine karşı çıktıkları için
ar. Ama yine de susma-
aydınlardan burjuva ya-
kadar, "F tipi" en koyu
ek için kullanılan bir de-
nişse, hiç susmayan bu
ledir.

z daha tüm gücümüzle
ısır duvarına.

**uymazdan gelenler,
ı dönenler oldu!**

la, copla apolitikleştirdiği
da önemsemedi. Düzenin
ı, çıkar ilişkileriyle kendi
ettiği insanlarımız duysa-
ıyla kaldılar.

çok daha farklı hesaplar
rup da duymazdan geldi.
ğil" dedi bazıları. Bazıları
de baskılar var" diyerek
Bazıları F tiplerinin arka-
ve kendileri de Avrupalı
u. Bazıları devrimcilerin
den siyasi çıkar umduğu
ercih etti.

eleştirdik, yine eleştiriyö-
başka bir şey hatırlatıyo-
kaygılar da boş çıkmıştır.
dönme" zamanıdır. Şimdi
na, sansürün doğrudan-
naktan sıyrılma zamanı-

**Yeniden sokaklara dökülme,
tecrit ve 107 ölüm gerçeğini
haykırma zamanıdır.**

Hiç kimsenin, hiçbir "gündemi", "se-
çim takvimleri", "büyük taktikleri" bunun
önünde engel olmamalıdır.

"Başka gündemlerimiz var" kaçışının
hiçbir kesimin demokratik haklar ve öz-
gürlükler mücadelesine yararı olmadığı
yeterince görülmüştür. "Gündemimiz de-
ğil" politikası, tecritin aşama aşama haya-
tın her alanına yayılmasına izin veren bir
politikadır.

Kabul edilsin veya edilmesin; **tecrit
herkesin gündemidir.** Haklar ve özgürlük-
lere karşı en başta gelen saldırı biçimlerin-
den biridir. Böyle olduğu için de, haklar ve
özgürlükler mücadelesi verdiğini iddia
eden tüm güçlerin gündemidir.

Bizlerle fiilen yan yana olmayabilsi-
niz, bizim benimsediğimiz biçimleri de be-
nimsemeyebilirsiniz, kendi yöntemleriniz-
le de olsa, tecrite ve sansüre karşı çıkıyor-
sanız eğer, tercihinize saygı duyarız. Ama
bizi, yöntemlerimizi eleştirip hiçbir şey
yapmıyorsanız, başka bir yöntem ortaya
koymuyorsanız, tercihinizin de, eleştirileri-
nizin de saygı duyulacak, dikkate alınacak
bir yanı kalmaz.

Bu nedenle, bizle ya da bizim dışımız-
da, tecrite ve sansüre karşı yeniden hare-
kete geçmeye çağırıyoruz.

**İşçi, memur, esnaf, köylü, aydın,
öğrenci, ev kadını kardeşlerimiz**

Kamu Yönetimi Yasası'na karşı alanla-
ra çıkan memurlar, özelleştirmelere karşı
direnen işçiler, yoksulluğu iliklerinde his-
sedilen gecekonducular, soruşturmalara
karşı mücadele eden öğrenciler, IMF poli-
tikalarıyla sefaletle mahkum edilen köylü-
ler, bu sorun sizin de sorunuz, bu saldı-
rı aynı zamanda sizedir. Yalnız devrimci
örgütlenmeler değil, sizin demokratik,
mesleki örgütlenmeleriniz de tecrit ve tas-

fiye politikalarının he-
defidir.

**Sendikalarımız,
odalarımız, derneklerimiz,
tüm örgütlü güçler**

Toplumsal muhalefete yönelik saldırı-
lar, dünyanın her yerinde önce hapishane-
lerden başlatılmıştır. Ülkemizde de böyle
olmuştur. Bu gerçeği 4 yıldır anlatıyoruz.
Anlamayanlar, yaşayarak öğreniyor. Tec-
rit edilme sırası herkese geliyor. Saldırıyı
oligarşinin başlattığı noktadan geriletmeli-
yiz. Direnişin sürüyor oluşu, büyük bir
güçtür. Bu gücü toplumsal muhalefetin
gelişmesinde kullanabilmeliyiz.

Hala tecritten söz edenin cezalandırıl-
ması, hapishanelere dair en küçük bir ger-
çeğin açıklanmasının dahi suç sayılması,
herkese bir şeyler anlatmalıdır. İktidar ger-
çeğin önüne set çekmiştir, bu gerçeğin
kitlelere daha yaygın şekilde ulaşmasının
yaratacağı güçten korkuyor. Bütün sıkış-
mışlığına, teşhir olmuşluğuna rağmen
sansürde ısrarı bunun sonucudur. Tecrite
karşı direniş, oligarşinin korkusu olmaya
devam etmektedir. Sansür uygulamış,
ama yok edememiştir.

Halkı sindirmenin araçları olan tecrit ve
tasfiye politikasının karşısına en geniş kit-
leleri çıkarmak için, sansür duvarına hep
beraber yüklenelim.

Sansür duvarını yıkmak için,

**107 ölümü tüm Türkiye'ye, tüm dün-
yaya duyurmak için,**

Tecrite karşı olduğumuzu duyurmak için
sesimizi yükseltelim, meydanlara çıkalım!

Sayı 96

27

1 Şubat
2004

TAYAD'LI AİLELER

HÜCRELERDEN

**emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte**

4. yıl

Sayı 96

28

1 Şubat
2004

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi 107. Günde

**Toprak kokar bu çiçekler
her bahar açılığını canla doyurup
canlanan toprak kokusu**

**Tarih kokarlar
halkların kardeşliğini anlatan
Börklüceler'i, Bedreddinler'i ve
Sakızlı Rum gemicileri
aynı davada birleştiren
tarihin türküsü gibi kokarlar**

**Ve bu tarihi bilenlerin
bu tarihten güç alıp
yürüyenlerin
eline yakışır en çok...**

**2000-2004
Ölüm Orucu Şehidi
Fatma Tokay KÖSE**

Haysiyetli Olmaya Çağrı!

Sayırsız çağrımızda, mücadeleye, direnişe, ekmek ve adalet için kavgaya, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine çağırdık. Hepsinin temelinde insanca, haysiyetli, onurlu bir yaşam çağrısı vardır.

İnsanı aşağılayan, insanı ezen emperyalizme ve faşizme düşmanlığımız da bundandır.

Her şeyi çıkarla, her şeyi parayla ölçen kapitalizm, halkın haysiyetini, onur, şeref duygularını beyninden, yüreğinden söküp almak istiyor. Bizse, haysiyetli onurlu bir yaşamın insan olmanın "olmazsa olmaz"ı olduğunu savunuyoruz.

Evet, "olmazsa olmaz"dır.

Haysiyet kelimesinin anlamına sözlüklerden bakacak olursanız, karşınıza, **itibar, onur, şeref, özsaygı, izzet-i nefis** gibi kavramlar çıkar. Bu kavramlar her şeyden önce insanın kendisine verdiği değerle ve kendisine saygısıyla ilgilidir.

Kabul etmediğiniz, benimsemediğiniz, haksız, adaletsiz, insanlık dışı, vahşi, gayrı-meşru bulduğunuz bir şey karşısında sessiz kalmak, insanın kişiliğine en büyük darbedir.

Biz devrimci tutsaklar, onurumuzla yaşıyor, onurumuzla ölüyoruz. Çünkü inançlarımızdan, düşüncelerimizden hiçbir koşulda vazgeçmiyoruz. Doğruya doğru, yanlışla yanlış diyebilecek cürete, haksızlıklar, adaletsizlikler, eşitsizlikler karşısında ne dışarıda, ne içeride tavırsız kalmama sorumluluğuna sahibiz. Bir profesör (Bedia Akarsu) "haysiyet"i şöyle tanımlıyor: *"İnsanın, duyan, düşünen ve özgür bir varlık olarak taşıdığı değer."*

Eğer duyan, düşünen, özgür bir varlık olarak davranamıyorsanız, siz insan olarak hiçbir değer

taşıyamıyorsunuz demektir. Acıdır, katıdır, ama gerçek budur.

"İnsan bu dünyada onuru için yaşar" deyişini üreten halkımız, *"Onursuz olmaksızın, malsız-mülksüz olmak yeğdir."* diyen Almanlar, *"Onursuz yaşamaksızın, ölmek yeğdir."* atasözünün sahibi Latinler, *"Malı giden yoksul değil, onuru giden yoksuldur."* diyen eski bir Türk kavmi olan Nogaylar, insanlığın tarihinden, tecrübelerinden süzmüşlerdir bu sözleri.

Yaşamak, ama nasıl, yaşamak ama neye rağmen! Herkes sorgulamak zorunda bunları. İş, mal, mülk, para, rahat bir yaşam için, her türlü adaletsizliğe göz yumanların, haksızın, zalimin karşısında sesini çıkarmayanların, haysiyetli olduklarından söz edilemez. Onurunuzu, haysiyetinizi ayaklar altına alarak, kendinizi, düşüncelerinizi inkar ederek, onlara aykırı davranarak yaşamak, yaşamak değildir. Bu, faşizmin, kapitalizmin dayatmaları altında haysiyetsiz bir yaşamdır.

Onursuzca, şerefsizce, düşüncelerimizi, kendimizi inkar ederek yaşamaksızın, ölmeyi göze almamız bundandır.

Tecrite, işkenceye karşıysanız, haktan, hukuktan, adaletten, bağımsızlıktan, demokrasi-den yanaysanız, ülkenizin hapishanelerinden 107 tabut çıkarken, sessiz kalamazsınız. Kalıyorsanız, önce kendi haysiyetinizi çiğniyor, önce kendinize karşı saygısızlık ediyorsunuz demektir.

Bizim için, 4 yıldır F tiplerinin hücrelerinde tecrit altında tutulanlar için değil, kendiniz için, kendi onurunuz, haysiyetiniz, kendinize özsaygınız için yükseltin sesinizi! **Çağrımız yine haysiyetli yaşamaya çağrıdır.**

Liseli Ö.D'ye İşkence ve Polis Tehdidi: "Kafana bir kurşun sıkıp bir tarafa atarız"

Lise öğrencisi Ö.D. Der-sim'de Atatürk Lisesi 2. sınıf öğrencisi. Ö.D, TAYAD'ın yasal afişinin asılması sırasında gözaltına alındı. TAYAD'ın, ölüm orucu direnişçilerinin isimlerinin yer aldığı ve sansüre karşı gerçeği halka ulaştırmak amacıyla hazırladığı ve tüm Türkiye'de asılan afişinin üzerinde, "Kim Bunlar, Ne İstiyorlar?" yazıyordu. AKP'nin polisi gerçeklerin öğrenilmesini istemediği gibi, Ö.D nezdinde işkenceciliğini de bir kez daha sergiledi. 21 Ocak günü gözaltına alınan ve gözaltında işkence gören liseli Ö.D. ile gözaltında yaşadıkları ve polis sorgusunun ardından yurt müdürü tarafından ikinci bir polis sorgusuna tabi tutulması üzerine görüştük.

Polisten İzin Almadan Yasal Hak Olmaz!

Polis neden gözaltına aldı sizi?

Ö.D. : Öğle tatilinde çarşıya inmiştik. Yeraltı çarşısı üzerinde TAYAD afişi asan Derya Ulağ'ı gördük ve yanına vardığımızda etrafımızı onlarca sivil polis sardı. Derya, "biz yasal hakkımızı kullanıyoruz" dedi. Ancak polis, "bizden izin almadan yasal hak kullanamazsınız" diyerek hepimizi gözaltına aldı. Yani tamamen keyfi bir gözaltı.

Polis, Taksim Meydanı'nda Asmayı MHP'li Faşistlerden Mi Öğrendi?

Temel Haklar Gözaltıları Protesto Etti

Keyif baskı ve gözaltılar 22 Ocak günü Dersim Temel Haklar tarafından Yeraltı Çarşısı üzerinde yapılan eylemle protesto edildi. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Tecrite ve Sansüre Son" sloganlarının atıldığı eylemde, "Hepimizi Gözaltına Alın, Hepimiz F Tiplerine Karşıyız" dövizleri ve gözaltı gerekçesi yapılan TAYAD afişleri taşındı. Açıklamanın ardından suç duyurusunda bulunulurken, savcı işkenceci polisi koruyan bir ifade düzenlemeye çalıştı. Bunun üzerine gözaltına alınanlardan dernek üyesi Derya Ulağ, bu ifadeyi imzalamaya çağırarak, savcı hakkında da suç duyurusunda bulunacağını belirtti.

Emniyette neler yaşadınız?

Ö.D. : Güvenlik Şubeye götürüp orada hakaret ve küfürlerle bize psikolojik baskı yaptılar. "Hepinizi Taksim Meydanı'nda asmak lazım" diyerek başladılar tehdide. Üst aramadan sonra beni yaşıma küçük olduğundan Çocuk Şube'ye götürdüler. Orada "Üstünü arayacağız" dediler. ben de "Güvenlik Şube'de arama yapıldığını ve aratmayacağımı" söyledim. 5-6 polis üzerime çullanıp beni yere yatırdılar ve zorla aradılar. Komiserleri "senin kafana bir kurşun sıkıp bir tarafa atarız" diye tehdit etti. Bir başkası "sen okulu bırak dağa çık o zaman daha iyi olur." deyince ben de "çıkarsam seni öldürürüm" deyince tekme tokat giriştiler.

"Bir daha derneğe gitmeyeceksin, seni bir daha onların yanında görürsek hiç iyi olmaz" şeklindeki tehditlerini sürdürdüler.

Biz Gereken Evrakları Göndereceğiz, Sen Bunu Yurttan ve Okuldan Atacaksın!

Peki daha sonra okulda yaşadığınız olaylar var onları da anlatır mısın?

Ö.D. : Yanımda iki sivil ile yurt müdürü Haydar Polat'ın odasına götürdüler. Müdüre "biz gereken evrakları göndereceğiz bunu yurttan ve okuldan atacaksın" dedikten sonra çıktılar. Müdür ise bana "hangi örgüte üyesin, seni kim yönlendiriyor? Murat Kaymaz sana Temel Haklar'da neler anlatıyor? Yaz gerisini de ben tamamlarım, bu işten kurtulamazsın yoksa" ve "bu ülkeyi kim yönetiyor sen farkında değilsin" şeklinde sorgulayınca, ben "cevap vermeyeceğim size çünkü siz de sorgu yapıyorsunuz" diyerek odasından çıktım. Ertesi gün sabah yurttan çıkarken memurlar tarafından "telefon çalınmış" bahanesiyle zorla çantam arandı. Üstelik bu öğretmen Eğitim-Sen üyesi. 6 Kasım boykotundan sonra okulda baskılar arttı. Yeri gelince "biz demokratız" diyen öğretmenlerimiz haklarımızı aradığımızda bize baskı yapmaktanda geri kalmıyorlar.

TEMEL HAKLAR ŞENLİKLERİNDE COŞKU

Elazığ Temel Haklar ve Malatya Temel Haklar tarafından düzenlenen şenliklerde mücadele kararlılığı ve coşku vardı.

Elazığ Temel Haklar'ın 19 Ocak günü düzenlenen açılış şenliğine katılan 900'e yakın kişi, "BİZ BİR DOST SOFRASINDA, BİR DE HARMAN DALINDA DİZ KIRARIZ" pankartının asıldığı salondaki coşku ve Elazığ halkının sahiplenmesi, dernek üzerindeki baskıların sonuç vermeyeceğinin de göstergesiydi aynı zamanda.

Töre Düğün Salonu'nda yapılan şenliğin açılış konuşmasını yapan Dernek Başkanı Mehmet DOLAS, derneği, haklar ve özgürlükler mücadelesini anlattı. Tunceli Temel Haklar başkanı Murat Kaymaz'ın konuşmasının ardından coşkulu hallerin çekildiği dinletilere geçildi. Tunceli Temel

Haklar Müzik Grubu **Grup Ceme**, Elazığ Temel Haklar Müzik Grubu, **Grup Karaca**, **Grup Kardeş** dinleti verirken, Tunceli Cemevi Semah Ekibi'nin gösterisi ile Elazığ Temel Haklar Halkoyunları Ekibi'nin oyunları ilgiyle izlendi. İşgali anlatan dia gösteriminin ardından şiirler ve geceye gelen mesajlar okundu. Malatya, İstanbul ve Derişim'den Temel Haklar ve Gençlik Dernekleri'nin yanı sıra İHD, EMEP, DEHAP Elazığ örgütleri ile Tunceliler Derneği açılışa mesaj gönderenler arasındaydı.

Malatya Temel Haklar'ın 24 Ocak günü düzenlediği 'tanışma etkinliği'nde de gündem ölüm orucu direniş ve AKP iktidarının yoksulluğu büyüten politikalarına karşı mücadeleleydi. Yapılan konuşmaların ardından şiirler okundu ve müzik dinletisi verildi.

Bin Kişinin Katıldığı Panelde Demokratlara Yerinde Bir Soru:

“SİZ NEDEN DİRENİŞE SANSÜR UYGULUYORSUNUZ?”

Tunceli barosunun düzenlediği ve İHD Başkanı Hüsni Öndül, İstanbul Barosu eski başkanı Yücel Sayman ile Baro başkanı Hüseyin Aygöl'ün konuşmacı olarak katıldığı “uyum yasaları ve demokratikleşme” paneli 18 Ocakta Derişim'de yapıldı. Yaklaşık bin kişinin dinlediği panelde konuşmacılar AB'ye uyum yasalarının halk için olmadığını dile getirdiler. Devletin zulmüne karşı örgütlenmek, mücadele etmek gerektiği gerçeğinin altını çizen panelistler F ve D Tipi hapishanelerin kapatılmasının gerektiğini belirttiler.

Tecrit, Sansür ve Direniş belli bir çevrenin sorunu gibi görülüyor ve şu an kitlesel olmadığı düşünülüyormuş!

Panelin soru/cevap kısmında TAYAD üyesi Derya Ulaş'ın panelistlere yönelttiği bir soru ise, bu söylenen sözlerin samimiyetinin sorgulamaya muhtaç olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

Ulaş'ın, "F tiplerinin D tiplerinin ve tcritin olduğunu söylediniz ancak dört yıldır bu ülkede bir direniş var ve hala onuncu ekip sürdürüyor. 107 şehit var. Burjuva basının yok saydığı direnişe siz neden sansür uyguluyorsunuz. Sizin her gittiğiniz platformda bu büyük direnişi anlatmak kamuoyu yaratmak görevimiz değil mi?" sorusuna salonda bulunan 1000 kişi alkışlarla destek verirken, cevap Yücel Sayman'dan geldi. Birşeyler yaptıklarını ama tek başına etkili olmadığını belirten Sayman, "Belli bir çevrenin sorunuymuş gibi görülüyor ve şu an kitlesel olmadığı düşünülüyor." dedi. Panel müzik dinletisi ile sona ererken, bin kişi direnişin sesini duymakla birlikte, panelistlerin de tecrit ve sansürü belli bir çevrenin sorunu gibi gördüğünü, değilse bugün ne yaptıklarını, dün "yaptıklarını" yeterli görmeyen nasıl bir demokratlık olduğunu... düşünerek salondan ayrıldılar?...

Dergi çalışanımıza Faşist saldırı

Malatya büro çalışanımız İmam Güngör 21 Ocak günü, kargodan dergimizi almaya giderken bir grup faşistin saldırısına uğradı. Güngör vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandı. Karakolda polisin arkadaşımıza, faşistlerden özür dilemesi, yoksa kendisini faşistlerin yaşatmayacağını söylemesi ise, saldırının polisin bilgisi dahilinde olduğu gibi, halkın cangüvenliği ile de ilgilerinin bulunmadığını gösterdi.

Gündem'e Baskın

Yeniden Özgür Gündem gazetesinin İzmir bürosu polis tarafından 19 ocak günü basılarak 6 çalışanı gözaltına alındı. Her baskında kullanılan "aranan kişi var" gerekçesi gösterilirken, gazetecilerin, "yasadışı eylemleri görüntülemesi" suç olarak gösterildi.

Açık yeşil kuşağın Usame'si Tayyip

Muhafazakar demokratlık; ABD'nin ılımlı İslam modelinin kılıfıdır

"Yeşil kuşak politikası", Usame'nin kişiliğinde simgelenmişti. "Açık yeşil kuşak politikası"nın simgesi ise Tayyip Erdoğan'dır. Komünizme karşı savaştırılan "mücahit Usame" emperyalizmin hangi işine yaradıysa, bugün "muhafzakar demokrat" Tayyip de o işe yaramaktadır.

ABD'nin "yeşil kuşak projesi"nin kökenleri 1950'lere uzanır. ABD ve işbirlikçileri, dünyanın önemli bir bölümünün elinden çıkması, sosyalizmin ve halk devrimlerinin gelişmesi karşısında İslamcı hareketleri devreye soktular. Amaçlanan, sömürü ağının parçalanmasını, pazarlarının elinden gitmesini engellemek, yoksulları daha fazla zulüm ve sömürüye tabi tutabilmektir.

Projeye göre, sosyalist sistem İslamcı bir "kuşakla" sarılacak, hem sosyalizmin yayılması önlecek hem de ulusal ve devrimci kurtuluş savaşlarının sürdüğü ülkelerde bu mücadele engellenecekti. Suudi Arabistan bu kuşağın merkezidi. İslamcı hareketler onun aracılığıyla ya da doğrudan ABD tarafından desteklendi, finanse edildi, savaştırıldı. Geçen haftaki sayımızda da ele aldığımız gibi, Usame Bin Ladin bu sürecin ürünüydü. ABD işbirlikçisi faşist iktidarların kurumlaşmasında, cuntaların yıllarca Türkiye dahil ülkeleri yönetmesinde İslamcılar'ın büyük payı oldu. Mısır'da Müslüman Kardeşler Örgütü ABD işbirlikçisi Enver Sedat'ın destekçisiyken, ülkemizi Amerika'ya bağımlı hale getiren Menderes'in en önemli dayanağı da İslamcılar, tarikatlardı. Karşılığında ise, İslamcılar geliştirildi, önleri açıldı.

İslamcılar kullanılmaya hazırды. Anti-komünistlikleri, kendini kullandırarak güç olma düşüncelerinde ifadesini bulan pragmatizmleri, kapitalizme karşı olmayışları bunun zeminiydi.

Bilinen sürecin sonucunda, özellikle İran İslam Devrimi ile birlikte "yeşil kuşak" iflas sürecine girdi. 1990'lara gelindiğinde ise, kullanılan islamcılar kullananlara döndü. "yeşil kuşağın" radikal İslamcılar'ı, "mücahitleri" yok edilmeliydi. 11 Eylül süreci başlatan değil hızlandıran oldu.

Yeşil kuşak politikasının her iki tarafı da iflas etmişti. Kullanan emperyalizm ve oligarşi karşısında kendi eliyle büyüttüğü bir gücü bulurken, İslamcılar açısından ise, daha trajik bir durum ortaya çıkmıştı. İnançlardan verilen tavizlerle İslam adına hiçbir şeyi tutarlı bir şekilde savunamaz duruma gelmişler, takiyye giderek derinleşmiş, kullananlar hep daha fazla teslimiyet istemişlerdir. Tayyip ve AKP de bu sürecin ürünü olarak ortaya çıktı. "İlim-

li İslam" da denilen "açık yeşil kuşağın" aktörüydü Tayyip.

"Açık yeşil kuşağın" özü, işbirlikçi İslamcılar'ın kullanılarak radikal İslamcılar'ın tasfiye edilmesi-ne dayanır. Emperyalizmin denetiminde olup olmaması, "radikal"likle "ılımlı"lığın ayrıacı olmaktadır. Bu arada, emperyalizm için vazgeçilmez tehdit olan sosyalizme karşı da yine kalkan olma işlevi sürmektedir.

Pazarlanan "İlimli İslam"

Tayyip'in AKP'sinin bu süreçte emperyalizm tarafından iktidara taşınması, desteklenmesinin altında yatan da, "açık yeşil kuşağın" aktörü olmakta gönüllü olmasından, işbirlikçiliğinden başka bir şey değildir. Bugünlerde ABD'de olan Erdoğan, katıldığı bütün toplantılarda partisinin ve kendisinin misyonunu bu çerçevede çizmekten beis görmediği gibi dini satışıyla övünüyor.

İslam'ın egemen güçler tarafından kullanılması gerektiğini, "tarikatlar olmasaydı, varoşlarda öfkeli yoksulları kim tutardı" diye formüle eden liberal Taha Akyol, Tayyip'in ABD gezisini 28 Ocak tarihli Milliyet'te değerlendiriyor:

"Erdoğan, batı dünyasına Türkiye'yi 'İslam dünyasında reform modeli' olarak 'pazarlamaya' çalışıyor..."

Bu sadece onun yorumu değil, Erdoğan'ın, New York'ta Dış İlişkiler Konseyi'nde yaptığı konuşma net. Küreselleşme adıyla pazarlanan emperyalizme direnenleri gerici ilan eden Tayyip, bu ülkelerin "uluslararası toplumun istediği işbirliğini" yerine getiremeyeceğini söyleyerek kendi "modelini" şu ifadelerle açıklıyor:

"Türkiye'nin AB'ye katılım sürecinin başarıyla tamamlanması, Müslüman bir toplumun, evrensel demokratik değerleri gerçekleştirmesinin örneği olacak.. Ve bu başarı aynı evrensel değerlerin.. Türkiye'nin etrafındaki ülkelere de benimsenmesine katkıda bulunacaktır."

Tekellerin yayını Financial Times, "ABD'nin, Türkiye'yi İslam dünyasında bir model, terörizme karşı bir koruma duvarı olarak güçlendirmek istediğini" belirtirken, İslami hareketlere ilişkin eserleriyle tanınan Fransız Uzman Dr. Olivier Roy, "ABD'nin bölgedeki en önemli kozunun Türkiye olduğunu ve Erdoğan başkanlığındaki hükümete güvendiğini" dile getiriyor. (25 Ocak, Radikal)

Sayı 96

31

1 Şubat
2004

Kuşkusuz bu politika yeni değil. Ancak en ciddi sürecine AKP ile girdiği, dini kullanan bir güç olarak AKP aracılığıyla hayata geçirilmesinin ve Amerikan imparatorluğunun önünde engel teşkil eden Müslüman ülkelere “model” dayatmasının daha kolay olacağı düşünülmektedir.

1998’de MSB’nin yayınladığı “Beyaz Kitap 98” adlı kitapta dile getirilen, “*Türk modelinin başarısının ılımlı İslam ülkelerine ve Orta Asya cumhuriyetlerine örnek olacağına inanıyoruz. Türkiye, İslami köktendincilik hareketlerinin Avrupa’ya ihracının önündeki en büyük engeli teşkil etmeye devam etmektedir.*” (15 Ocak 1999 Milliyet) sözleri, oligarşinin önceki iktidarlarının da aynı rolü oynamaya aday olduklarını göstermektedir. Emperyalizm cephesinde de Türkiye’ye biçilen misyon ABD eski başkanı Clinton tarafından şöyle ifade edilmişti: “*Bundan sonraki yüzyıl Türkiye’nin bulunduğu bölgenin şekillenmesine katkıda bulunmasıyla geçecek. Önemli olan şu; Türkiye laik ve demokratik bir ülke olarak İslam ülkelerine bir model oluşturacak.*” (11 Kasım 1999 Hürriyet)

“Katkı” Irak’ta sağlandı! “Model”in tutup tutmayacağı, halkların AKP’ye bakarak onun gibi işbirlikçi olmayı, emperyalizme teslim olmayı kabul edip etmeyeceği ayrı konu. AKP’nin oynamak istediği misyon, dinin ABD imparatorluğunun hizmetine sunulmasıdır. Amerikan ajan-teorisyenlerinden Graham Fuller AKP’de gördüğünü söylediği, “*ılımlı İslamcılar’ın siyasi sisteme başarılı entegrasyonu açısından potansiyel bir model...*” (Aktaran Aksiyon, S: 414) olacağı gerçeği bugün yaşama geçiriliyor.

AKP’nin “muhafazakar demokratlık” kavramı da işte bu misyona paralel olarak şekillendirilmek isteniyor. İçte oligarşi içi çatışmalarda kalkan olarak bu kimliği öne çıkarma çabası bir yana, esas olarak emperyalizme mesaj veriliyor: “*Ben sizin sisteminizi savunuyorum, size direnen Müslüman ülkelere beni model olarak geliştirin...*” İpi pazara çıkmış küreselleşme arsızca bu nedenle savunuluyor ve bütün Müslüman ülkelere de emperyalizmin istediği işbirliği bu nedenle dayatılıyor. Ciddi toplantılarından İran ve Suriye ile ikili görüşmelere kadar ABD’nin ağızından tehdit ve telkinler bu nedenle sıralanıyor.

Bugün, AKP’nin yönettiği Türkiye ve iktidar koltuğunda oturan riyakar İslamcılık, ABD’nin egemenliğini geliştirme aracından başka bir şey değildir. İslamcı yazar Ahmet Taşgetiren, “**Amerika ne kötü rollere soyunduruyor İslam ülkelerini!**” (Yeni Şafak, 11 Şubat 2003) diyordu. Rol gönüllü oynanıyor ve Yeni Şafak dahil, tüm İslamcı basın rolün aktörünü alkışlıyor.

“**Yeşil kuşak politikası**”, Usame’nin kişiliğinde simgelenmişti. “**Açık yeşil kuşak politikası**”nın simgesi ise Tayyip Erdoğan’dır. Komünizme karşı savaştırılan “mücahit Usame” emperyalizmin hangi işine yaradıysa, bugün “muhafazakar demokrat” (ve elbette ılımlı İslamcı) Tayyip de o işe yaramaktadır.

Bu Zihniyetin Neresinde “Demokratlık” Var?

İflah Olmaz Anti-komünistlik Her Fırsatta Ortaya Çıkıyor

Ülkenin bütün kaynaklarını satışa çıkaran, “babalar gibi satacağız” politikasını hayata geçiren AKP’nin Milli Eğitim Bakanı da, okulları satışa çıkarmış, yasa eleştirilere neden olmuştu. Bakan Hüseyin Çelik eleştirenlerin adını koydu: **Okul satışına karşı çıkanlar komünisttir!**

İflah olmaz anti-komünistliklerini her fırsatta gösteriyorlar. 1950’lerden bu yana, halk düşmanı bütün politikalar, sağ iktidarlar tarafından anti-komünist söylemle gizlendi. Emperyalizme bağımlılığa karşı çıkanlara, yoksulların hakkını savunanlara saldırılar bu demagojiyle yapıldı. Önce halkın gözünde komünizm çarpıtıldı, yalanlarla beyinler yanıltıldı, sonra anti-komünistlik işbirlikçiliğin, halk düşmanlığının üzerini örtmenin aracı haline getirildi.

Çelik de bu eski yöntemi kullanıyor.

Çelik’in kastettiği CHP’nin komünizmle bir ilgisi olmasa da, doğrudur, sadece komünistler yoksulların yanındadır.

Demagojiye bakın!

“Okul satışını gündeme getirdik. ‘Satılık vatan’ dediler. Son komünist anlayış, komünizmi yaşatma çabasında... Birileri biraz da devlet okullarına bak diyor. Kargalar güler. Özel okulların genel içindeki payı, yüzde 20’lere çıkarılırsa... ne derslik, ne öğretmen açığı kalır. Sosyalistlik adına buna karşı çıkanlar, fakir fukara öğrenciye haksızlık ediyor.”

Resmen yalancı ve demagog! Yoksul halk çocuklarının eğitim gördüğü devlet okullarını bir yana atıyorum, tarikatlara kadro yetiştirmek, özel okullara rant sağlamak için özel okulları destekliyorum diyemiyor, anti-komünistliğiyle üzerini örtmeye çalışıyor.

Anti-komünistlik, riyakar İslamcılık’ta güçlü bir damardır. Sol, sosyalist, komünist düşünceye hiçbir tahammülleri yoktur. Tayyip’in, IMF’yi eleştirene “ideolojik” demesinin altında yatan mantık da aynıdır. İslamcı basının devrimci düşmanlığı da bu damardan beslenir. İslamcı taban bu demagoji ile aldatılır, kullanılır.

“Garip” olan şu ki, hiçbir muhalif düşünceye tahammülü olmadıklarını her fırsatta gösteren AKP’lilere birileri “demokratlığı” yakıştırmak için çırpınıyor. Ne ilgisi var bu zihniyetin demokratlıkla?!

Irak'a bombalardan önce gökten yalanlar yağdı İşgalciler Yalanlar Yağdırdıklarını İtiraf Etmeye Devam Ediyor

11 Eylül sonrası ilk işgal edilen yer olan Afganistan'dan işgalcilerin "kayıp" haberleri gelirken, Irak'ta direnişçiler politik hesapların ortasına bedenlerine sardıkları, yollara döşedikleri, işgal karargahlarına savurdıkları bombalarla düşmeye devam ediyorlar.

Direnişin yoğunlaştığı Tikrit, Felluca, Ramadi, Bağdat ve Musul'un ardından yeni bir direniş odağından yanki cesetleri toplanmaya başlandı. Bağdat'ın 110 km batısındaki Haldiya kentinde son bir hafta içinde 10'dan fazla Amerikalı cezalandırıldı, onlarcası yaralandı. Direniş merkezleri gelişmeye devam edecektir.

İtiraf, İstifalar; Yalanlara Dayandırılarak İşlenen İşgal Suçunun Hesabı Ne Olacak?

Kitle imha silahları... Saddam'ın El Kaide ile ilişkileri... Irak'ın 45 dakika içinde Ortadoğu'yu (yetmezse tüm dünyayı) kana bulayacak silahlara sahip olabileceği... Kimyasal silah laboratuvarlarının gezici tırlarda dolaştırıldığı, Saddam'ın saraylarının altında, çöllerin yedi kat altında, şurada burada saklandığı vb. vb. onlarca yalan sıralandı. Medya ile aptallaştırılmış Amerikan halkı başta olmak üzere dünyayı işgale ikna etmek için uydurulan yalanların hiçbirine halklar inanmamış olsa da, zemin yeterince hazırlanmış düşünülerek işgal gerçekleştirildi.

Deyim yerindeyse, gökten bombalardan önce yalanlar yağdı. Beyinler yalanlarla "şok ve dehşet" içinde bırakıldı, sonra "şok ve dehşet"

İşgalci ordu içinde,
kendi kadın asker-

lerine yönelik cinsel saldırı ve tecavüzlerde ciddi boyutlarda artışlar yaşanıyor. Neden acaba?!

İşgal, tarihin gördüğü en büyük ahlaksızlıktır aynı zamanda. Böyle bir ahlaksızlığı "özgürlük ve demokrasi götürmek" olarak sunan Amerikan kültürü eğitti bu güruhu. İçinde bulundukları bu büyük ahlaksızlığın yanında, bu tür ahlaksızlıkların sözü mü olur!

Bir de, geceyanları işgalci postallarıyla uyandırılan, arama noktalarında taciz edilen, vaatlerle bataklığa sürüklenen Iraklı kadınları düşünün. Emperyalizm gittiği yere sadece pislik götürür. "Demokrasi ve özgürlük" pisliğin örtüsüdür sadece.

Amerika kültürü!

saldırısı başlatıldı.

Kitle imha silahı yalanı, yalan istihbaratlar İngiliz Başbakanı Blair'in koltuğunu sallarken, itirafı da birbiri peşi sıra gelmeye devam ediyor.

BM denetçilerinin kitle imha silahı olmadığı açıklamalarından, buna ilişkin istihbaratların yalan ve uydurmadan ibaret olduğunun ortaya çıkmasından sonra itiraf sırası ABD'ye geldi.

Önce, Bush hükümetinin bakanlarından duyulan "kitle imha silahı yoktu" yalanlamalarının ardından, ABD'nin işgalin ardından Irak'ta kitle imha silahlarını bulması için görevlendirdiği ekibin başındaki David Kay, "Irak'ın depolanmış büyük miktarda biyolojik ve kimyasal silahları olduğuna inanmıyorum" diyerek istifa etti.

ABD'nin yalanlar üzerine şekillenen ve BM üyelerini "ikna" oyununda sergilenen raporu sunan Powell'in itirafı ise Kay'ın istifasının hemen ardından geldi. Hatırlanacağı gibi, TV'lerden de naklen yayınlanan ve uydudan çekildiği söylenen, yolda giden bir Tır'a parmaklarını uzatarak, "bakın bu tırın içinde silah laboratuvarı var... bakın bakın nasıl hareket ediyor" diye dünyayla alay ederek yalan söyleyen ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, "Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olmayabileceğini" açıkladı.

Peki neden işgal ettiniz o zaman?

Elbette işgalin bu açıklanan gerekçelerin hiçbirleriyle ilgisi yoktu. Sorun, ABD'nin imparatorluk politikasının uygulanmasından ibaretti.

Ancak, buna rağmen, çoğalan bu itirafı sorgulayacak, neden dünyayı aldattınız diyecek bir uluslararası kurum, kuruluş var mı?

BM susuyor. Sanki bu yalanlar kendi çatısı altında söylenmemiş, o şovlar BM binasının altında yapılmamış gibi.

Elbette bu hesabı soranlar da var. Direniş işte bu yalanların da hesabını soruyor.

Emperyalizmin çıkarları için nasıl pervasızca, hiçbir çekince göstermeden yalanlara başvurduğu, medya tekellerinin bu yalanları nasıl gerçekmiş gibi hiçbir sorgulamaya tabi tutmadan halkların beyinlerine empoze ettiği bugün bir kez daha çok net ortadadır.

Sayı 96

33

1 Şubat
2004

Bağımsız
Kürdistan!

İrkçi AKP

Irak Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) sözcüleri geçen hafta, Kuzey Irak'taki Türkiye askeri gücünün çekilmesini, aksi takdirde “gösteriler, protestolar ve büroların kapatılması” gibi başka seçeneklere başvuracaklarını açıkladılar.

Kuzey Irak Kürtleri'nin haklı ve meşru isteği Türkiye oligarşisi tarafından tam bir **şovenizm dalgasıyla** karşılandı.

“Peşmergeler azıttı... Konuşana bak... Bakın şu küstahlığa...” başlıkları atıldı burjuva medyada. AKP'nin Dışişleri Bakanlığı, yabancı bir toprakta istenmeyen bir güç olarak bulunan sanki kendileri değilmiş gibi, KDP'yi “yapay gündem ve gerilim yaratmakla” suçladı.

Başbakan Tayyip Erdoğan ise, tehditler arasında şöyle diyordu:

“Kürtler'in Kerkük'te attığı adımlar sağlıklı değil. Bir etnik grubun diğerleri üzerinde egemenliğini tatbik etme çabaları adil değil.”

“Bir etnik grubun diğerleri üzerinde egemenliği”nden şikayet edene bakın.

Yüzsüzlük, pişkinlik gibi hiçbir kelime izah edemez bu durumu.

Başbakanlığını yaptığı ülkedeki on milyonu aşkın Kürt'ü yok sayan, “böyle bir sorun yok dersiniz, olmaz” diye dayatan, demokrasicilik ve AB'cilik oyununun gereği olarak çıkardığı Kürtçe yasasında bile inkarcı, asimilasyoncu zihniyeti sürdürüp verdiği hakkı kullanılamaz hale getiren, Kürt kimliğini, ulusal hak ve özgürlüklerini isteyenlere ise katliam ve yasaklarla cevap veren kafa, utanmadan başkalarını etnik egemenlik kurmak istemekle suçluyor.

AKP'nin ister Türkiye sınırları içindeki, ister Kuzey Irak Kürtleri'ne karşı politikasını yüzsüzlük, pişkinlik gibi hiçbir kelime izah edemez ama bir kelime tam izah eder: **İRKÇILIK!**

Ülkemizdeki İslamcılar, hiçbir zaman gerçek anlamda İslam anlayışına uygun bir “**ümme**”liği de savunmadılar. Tüm inançlardan insanları “allahın kulu” görmedikleri gibi, farklı uluslardan olanları da “allahın kulu” olarak görmediler. Tersine, hemen tüm cumhuriyet tarihi boyunca, oligarşinin başta Kürt halkına karşı **şovenist politikalarının** destekçisi oldular. Kürt halkının ulusal talepleri onların gündemine hiç girmedir. Sadece seçim dönemlerinde Kürt halkının oylarını çalmak için birkaç “istismar” sözü ettiler, o kadar.

Oligarşinin çıkarları ve emperyalizmin istekle-

ri, her zaman onların Müslümanlığının önünde geldi. Afganistanlı mücahitlerin SSCB'ye karşı verdikleri savaşı desteklemek için “Müslüman Afganistan” de-

magojisini yaptılar ama ABD Afganistan'a saldırırken, orada yaşayanların Müslümanlığını unutturdular. Aynı Irak halkının Müslümanlığını unuttukları gibi.

MGK'yla, oligarşiyle uyum sağlamak için “**Türk-İslam**” **sentezi** biraz da bu zeminde üretilmiştir. AKP de esas olarak “Türk-İslam” sentezcisidir. AKP'ye göre, örnek model, **Türk ve Sunni** olmalıdır. Ne Kürt, Arap, Çerkez, Boşnak, ne Alevi, Şii, “makbul” değildir AKP'nin gözünde.

Ama Türklük ve Sunnilik arasında bir çelişki çıkarsa, AKP en başta da koyu bir ırkçıdır. 1980 başından bu yana Kürt halkına karşı uygulanan onca baskının, zulmün hiçbir biçimine düzen İslamcılar karşı çıkmamıştır.

Oligarşi, Kuzey Irak'ta işgalcidir!

Kağıt üzerinde Türkiye Kuzey Irak'taki askeri gücünün Kuzey Irak'ta bulunma nedeni, resmi olarak Kürtler arasındaki (daha tam bir deyişle Barzani ve Talabani güçleri arasındaki) bir çatışmayı engellemek olarak gerekçelendirilmişti. Köprünün altından çok sular aktı ve KDP ve KYB bugün ittifak halindeki iki güçtür. Dolayısıyla “resmi” nedene göre, oligarşinin askeri güçlerinin orada bulunması için hiçbir neden yoktur. Tek neden **ırkçılığı, şovenizmidir**.

Oligarşinin, Kuzey Irak'taki “kırmızı çizgileri”, çoktan Amerikan planlarının altında paspas olmuştur. Kuzey Irak'tan da çıkacaktır. Kürtler'e rağmen belki orada kalmaya devam edebilirdi, ama efendisine, ABD'ye rağmen orada kalmaz. ABD çık deyince süngüsü düşmüş olarak çıkacaktır.

Son bir sözümüz de Kuzey Irak'taki Kürt örgütlülüklerine; istemediğiniz, işgalci bir güç olarak oligarşinin askeri gücünün topraklarınızı terketmesini istemeniz ne kadar haklı ve meşruysa, yine o topraklarda işgalci bir güç olarak bulunan Amerikan güçlerine de “topraklarımızı terk edin!” demeniz o kadar haklı, meşru ve bunlardan da öte gerektir.

Bunu söyleyemediğiniz sürece, bağımsızlıktan, Kürt halkının iradesinden söz edemezsiniz. Bunu söyleyemediğiniz sürece, oligarşinin askerlerini topraklarınızdan çıkartmak istemeniz, haklı ancak, bağımsızlıkçı bir tavır değil, sırtını ABD'ye yaslayarak alınmış işbirlikçi bir tavrıdır. Bu durumda, haklı, meşru talebiniz, bir işbirlikçinin, başka bir işbirlikçiyi topraklarında istemesinden ibaret kalır.

Hücrelere 'oda' diyen PKK tutsakları, 'AB standartları'na dayanarak F tiplerini meşrulaştırıyor

'ODA' DEĞİL HÜCRE!

F tiplerine sevk edilen yüzlerce Kürt milliyetçi tutsak, tıpkı önceki sevklerdeki gibi **1 ve 3 kişilik hücrelere** konuldular. Belli (önder, yönetici olarak görülen) tutsakların hücrelerinin etrafının da, yine önceki uygulamalardaki gibi diğer tutsaklardan yalıtıldığı, PKK'lı (PRD'li) tutsaklar ya da avukatlarının açıklamalarında yer alıyor.

Fakat ne ilginçtir ki, PKK'lı tutsaklar ve avukatları, hücreye hücre demekle çekimserler. Yapılan kimi açıklamalarda **"odalara atıldıklarından"** söz ediyorlar.

Oda mı, hücre mi? Mesele sıradan bir kelime farklılığından ibaret değil.

İki ayrı kelimedede, iki ayrı anlayış ve politika ifade ediliyor. Hücrelere oda diyen anlayış, başından bu yana tecritin savunucuları oldular. AB standartlarını onaylayanlar, emperyalizmin ve oligarşinin devrimcileri tasfiye planına destek verenler, hücrelerdeki devrimcilere karşı uygulanacak **"düşünce değişikliği"** dayatmasını savunanlar, örgütlülük, kolektivizm yerine bireyi savunanlar, hücre yerine **"oda"** demeyi tercih ettiler. Hücreye hücre demek, onların işkenceciliğini AB'ciliğini, tasfiyeciliğini açık edecekti çünkü. Bunu gizlemek için **"oda"** demagojisine sarıldılar.

Gülay Göktürkler, birey özgürlüğünü sağlayacağı için **"oda"**ları savunanların başını çekiyorlardı. Ama onların bir kısmı bile, daha sonra aldatıldıklarını, yanıldıklarını itiraf etmişken, hücre gerçeği onlarca insanımızı katletmişken, **"hücre işkenceli ölümdür"** gerçeği intihar eden tutsaklarla bir kez daha görülmüşken, **PKK'lı tutsaklara hala "oda" dedirtten nedir?**

Bu zihniyet, direnişin başından bu yana tartıştığımız, F tiplerini özünde kabullenen, meşru gören zihniyettir. **"İyileştirmeler"** istemek bu noktada cılız bir itirazın ötesine geçmez. Bu mantığın altında yatan Avrupa endeksli düşünme, Avrupa endeksli politika belirlemedir. Kürt milliyetçiliğini adım adım kuşatmakta olan sivil toplumcu düşünce, örgütlülüğün yerine bireyi, kolektivizmin yerine birey özgürlüğünü koyar; Kürt milliyetçi tutsaklar da bu anlayışa ideolojik

olarak hazırlanmışlardır zaten. **"Demokratik ekolojik toplum", "üçüncü alan", "sivil toplum mücadelesi"** teorileriyle şekillenen, AB'ye girmeyi merkezi politika olarak savunan kafa yapısı tabii ki hücreye hücre diyemiyor.

Avrupa'nın yaptırdığı F tiplerine hücre diyemeyenler, o hücrelere karşı direnemez/direnmezler. Kürt milliyetçi basında bile PKK'lı tutsaklar sevklerle karşı gerekli direnişi gösterememekle, zayıf davranmakla eleştirilirken, PKK'lı tutsakların buna karşılık üç günlük dönüşümlü açlık grevi yapmaları da işte bu ideolojik şekillenmenin sonucudur.

Avrupacılığın, sivil toplumculuğun bir başka versiyonu: Koğuşa da karşıyız, F tipine de

Hücre mi, oda mı tartışması gibi, F tiplerinin açılmasının hemen arifesindeki tartışma konularından biri de koğuştan hücre tartışmasıydı.

F tiplerini meşrulaştırmak için **"koğuşların"** ne kadar gayri-insani, ne kadar sağlıksız, ne kadar birey özgürlüğü ve haklarına aykırı olduğu anlatılıp duruluyordu. Sanki **"koğuşları"** devrimciler yapmış gibi, bu noktada da devrimciler suçlanıyordu üstelik. Bu tartışmanın amacı da bir yandan F tiplerini, diğer yandan da Avrupalı bireyci düşünceleri meşrulaştırmaktı.

"Oda"ların nasıl bir **"birey özgürlüğü"** getirdiği yaşanılarak görüldü. Ama yaşanan bu üç yıllık tecrübeye ve derslere rağmen, hala görmeyenler de var.

İHD Cezaevleri Komisyonu'ndan Av. Levent Kanat'ın Zaman Gazetesi'ndeki sözleri bu **"ders almama, hala tartışmanın özünü kavrayamama"** halinin bir örneği olarak önümüzde duruyor. **22 Ocak 2004** tarihli gazeteden okuyoruz:

"İnsan Hakları Derneği olarak mahkumların kişiliklerini ve özel hayatlarını yok ettiği için koğuştan sistemine de karşı olduklarını dile getiren Kanat, savını şöyle anlatıyor: 'F tipi cezaevleri insanın diğer insanlarla bir arada bulunmasını kısıtlıyor. Koğuştan sistemi ve F tipi cezaevleri, iki ayrı uçta yer alan zıt yöntemler. Birinde mahkumlar kişiliklerini yitirecek şekilde koğuştan ortamında yaşamaya zorlanırken, diğerinde insanlar hemcinsleriyle bir araya gelebildiği ortamlardan tamamen soyutlanıyor.'

Koğuştan sisteminin yok ettiği **"özel hayat"** nasıl bir şey acaba? Kendisi hiç hapishanede yat-

Sayı 96

35

1 Şubat
2004

miş mı bilmiyoruz, ama hapishanelerde nasıl bir özel hayattan söz ediyor bu kafa, anlamak mümkün değil. Koşuş sistemi neden ve nasıl “kişilikleri” yok ediyor? Onu da çözmek zor.

Böyle düşünebilmek ancak, burjuvazinin bireyci ideolojisiyle mümkündür.

Ne yazık ki bu kafa yapısı, sadece kendi ideolojik saçmalıklarıyla sınırlı değildi. Bu kafa yapısı “oda”, birey özgürlüğü” vb. safsatalarıyla F tiplerini meşrulaştırdı. Direnişin başından bu yana, hatta direniş başlamadan önce yaşanan yoğun tartışmalarda F tiplerini kamuoyu gözünde meşru gösteren iktidarın yalanları değil, bu Avrupacı kafaydı. Halk nezdinde hiçbir inandırıcılığı olmayan iktidarın, bu destek olmadan F tiplerini meşru göstermesi mümkün değildi. İşte bu kafa yapısı verdi.

Koşuşlar üzerine yapılan tartışmalarda oligarşinin, demagogik tartışmaları, “mafya, bası...” yaygaraları esas alındı. Çünkü AB öyle diyordu. “Oda”larda “birey” olunacaktı...

Ona da karşı, buna da mantığıyla, Avrupa’dan çalınmış ucubelikler, ülkemiz gerçeğiyle, hapishanelerde oligarşinin dayattığı politikanın boyutuyla alakası olmayan bu teoriler tartışıldı. Sonuç ortada.

Ve bugün hala aynı kafa F tiplerini zımnen kabul ediyor, meşru görüyor. 107 ölüm bile Avrupacı kafayı değiştiremiyor, beynini Avrupa’dan koparıp bu ülkenin gerçeklerine getiremiyor, oligarşinin F tipleriyle neyi hedeflediği artık tartışmasız olarak ortaya çıkmasına rağmen, bu kafa değişmiyor. “Oda”da, “birey özgürlüğü”nde takılıp kalmış, bunu tartışıyor. Bu yurun size F tiplerinde parsel parsel “odalar”, seçip beğenin!.. Hücrenin karşısında açık ve kesin biçimde koşuşu, bireyciliğin karşısında açık olarak örgütlülüğü savunmayan, sonuçta burjuvazinin ideolojik etki alanına girmeye mahkumdur. **Örgütlülük-kolektivizm-koşuş** savunulduğunda nasıl bir koşuş olacağı ayrıca tartışılır.

Oligarşinin, emperyalizmin belirlediği çerçevenin dışında düşünemiyor, herhangi bir talep dile getiremiyor, başka bir üslup kullanamıyor; aynı zihniyeti her konuda görebilirsiniz. Bu düşünce, “devlete de, örgüte de” karşıdır. Egemen sınıflar IMF politikalarının tartışılmasını dahi “delilik, dinazorluk” gibi sunuyor, bu kafa ancak “borçlar ertelensin” diyebiliyor... Oligarşi “ideolojik olmayı” “suç” mu ilan ediyor, bu kafa ideolojik olmadığını ispatlamaya çalışıyor. Bu düşünce tarzıyla haklar ve özgürlükler mücadelesi verilemez. Halktan yana hiçbir şey savunulamaz. Aynı mantığın sonucunda, hücrelere, tecrite karşı çıkışlarının da altı boş kalmaktadır.

Buyrun Kürtçe Serbestliğine

Hükümetin “düzeltme” yapılması istemiyle RTÜK’e geri iade ettiği “**Türk Vatandaşlarının Günlük Yaşamlarında Geleneksel Olarak Kullandıkları Farklı Dil ve Lehçelerde Yapılacak Radyo ve Televizyon Yayınları Hakkında Yönetmelik**”, Resmi Gazete’nin 25 Ocak tarihli sayısında yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Yeni olan, “düzeltilen” bir şey yok!

Adından başlayarak asimilasyon, Kürt halkı gerçeğini yok sayma mantığı ile hazırlanan yönetmelik, nasıl Kürtçe yayın yaptırılmayacağı düşünülmüş. Her satırı **koşullar, sınırlamalar, kısıtlamalarla** dolu olan yönetmelikten bir kaç örnek, bunu anlamak için yeterli.

1- Kürtçe yayın yapacaklar RTÜK’ten izin alacak. “İzinli özgürlüğün” de şartları var. Spikerden, TV/radyo yetkililerinin “aranan vasıflara” uygunluğu belgelenecek. RTÜK bu belgeleri inceleyip, red veya olur verecek.

2- Zaten her isteyen TV/radyo başvuru yapacak. Çünkü sadece ulusal çapta yayın yapanların bu hakkı var. Bölgesel yayınlar, (ki Kürtçe yayını asıl talep edecek olanlar da bunlardır) izleyici profilleri çıkarılana kadar (ne demekse ve her ne zaman çıkacaksa bu profil!) başvuru yapamazlar.

3- RTÜK köprüsü geçildiğinde yayının hangi alanlarda yapılabileceği karşınıza çıkıyor. Yayın yetişkinler için olmalı. Çocuklarımız kendi dilini öğrenmemeli kısaca. Mesela çizgi film yoluyla çocukların kendi dilini işitmesi bile yasak. Haber, müzik, geleneksel kültürün tanıtımı yapılabilecek, ama Kürtçenin öğretilmesine ilişkin yayın yapılamayacak.

4- Elbette yayınların içeriği “milli güvenliğe” aykırı olmayacak. Mesela, örnekleri binlerce kez görüldüğü gibi, her istenilen yere uygulanabilen “devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne” aykırı olmayacak. Buna kim karar verecek? Resmîyette RTÜK, fiilîyatta ise polis. Aykırı yayın yapanlar cezalandırılacak.

5- “Milli güvenliğe” bağlı olarak, Kürtçe yayın sırasında, stüdyonun araç gereçleri dışında, simge olmayacak. Sadece Türkiye Cumhuriyeti’nin simgesi olabilir. Mesela sarı-kırmızı-yeşil renkleri bir araya getiren hiçbir şey olamaz.

Buyrun Kürtçe yayın yapabiliyorsanız yapın. Bir halkla alay etmekten, aşağılanmaktan, yok saymaktan başka hiçbir anlam taşımayan bir paçavra kısaca.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Zengin Çiftlik Sahipleri Lula'dan Memnun

Brezilya'nın "solcu" diye pazarlanan lideri Lula, zengin toprak sahiplerinin sınır bölgelerindeki 14 çiftliğini bir ay önce işgal eden topraksız köylülere operasyon yapacağını açıkladı. Beyaz çiftlikleri işgal eden 3 bin yerli, tam 30 yıldır bu toprakları geri almak için mücadele ediyorlar. Lula'dan önce de yolları kestiler, çatıştılar, kanlarını döktüler, "Topraksızlar Hareketi" adı altında örgütlenerek mücadele ettiler. Çünkü bu topraklar onların, atalarının. Zengin beyazlar zorla ellerinden almış, ellerinde tuttukları iktidar gücüyle işgali sürdürüyorlardı. "Yoksulluğu önleme" vaatleriyle iktidar olan Lula, bu vaatlerini çabuk unuttuğu gibi, "operasyon" açıklamasıyla da, zenginlerin iktidarını sürdürdüğünü açıklamış oldu.

Yerliler ise kararlı. **"Zorla müdahalenin yapılması durumunda kanımızın son damlasına kadar savaşa çıkacağız."**

İslamcı Düzendeki Grev Yasak

"Reformcular" ile "mollalar" arasındaki siyasi krizin sürdüğü İran'da, kadrolu olabilmek için grev hakkını kullanan işçilere polis müdahale etti ve 4 işçiyi katletti. Şehribabek kenti yakınlarındaki fabrikada son çare olarak direnişe geçen işçilerin katledilmesinin, Molla rejiminde yasal dayanağı da var! Molla rejiminde emekçinin grev hakkı yok.

Portekiz'de Grev

Portekiz'de kamu çalışanları 23 Ocak günü genel grev yaptı. Sağcı hükümetin çalışma yaşamına ilişkin saldırılarına, kemer sıkma politikalarına karşı çıkan sendikalara bağlı yaklaşık 700 bin kamu çalışanının grevi ülkede hayati felce uğrattı.

İşgal Ortaklığına Protesto

Irak pazarından pay alabilmek için Amerikan işgaline ortaklık kararı alan Japon hükümeti ilk askeri birliği protestolar arasında gönderdi. Günlerdir süren protesto gösterilerinin sonuncusu, 600 piyadenin gönderildiği gün gerçekleştirildi. Tokyo'da yapılan eylemde binlerce kişi Başbakan Junichiro Koizumi'nin kararını protesto ettiler. Japonya, 1945'ten bu yana ilk kez başka bir ülkeye, savaşa asker yolluyor.

Dünyanın En Büyük Savaş Bütçesi

ABD Başkanı Bush, Savunma Bakanlığı Pentagon'un bütçesini 402 milyar dolara çıkardı. Bu rakam, dünyanın en büyük savaş bütçesi aynı zamanda. Bizim gibi birkaç ülkenin bütçesine de eşit!

Üstelik bu rakama, halen süren Afganistan ve Irak işgallerinin bütçesi dahil değil. Bu bütçe sadece "teröre karşı yürüten savaş"taki kararlılığı göstermek için mi? ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ABD tarihindeki bu en büyük savaş bütçesini bu sözlerle değerlendiriyordu.

Yeni işgaller, dünyanın dört bir yanında kurulacak yeni üsler, geliştirilecek yeni silahlar için ayrılan bu bütçe, halkların nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğunu ve neden silahlı direnişten başka bir yolu olmadığını da anlatıyor sanırsınız.

Amerikan imparatorluğunun bir başka teorisyenlerinden, Irak işgalinin öteki mimarı ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in Davos'taki konuşması da savaş bütçesinin neden hazırlandığını anlatır niteliktedir.

Emperyalist tekellerin önünde konuşan Cheney, "teröre karşı savaşta işbirliği" çağrısı yaparak, "Diplomasi çabaları sonuçsuz kalırsa sorumluluklarımızı yerine getirebilmek için gerektiğinde **kaba kuvvet kullanmaya hazır olmalıyız**" diyordu. (25 Ocak, basın) "Terörden" sözedene bakın! Tüm emperyalistleri en pervasız terörü uygulamaya davet ediyor.

Tüm dünyaya, direnen halklara yönelik bir gözdağı niteliği taşıyan, emperyalizmin en barbar yöntemlerinin daha yaygın ve etkin kullanılması gerektiğinin altını çizen bu konuşma, küreselleşmenin gerçek yüzüdür.

"Diplomasi"den sözü edilenin, imparatorluğunun önündeki engellere baş eğdirmekten, siyasi ve ekonomik yaptırımlarla teslimiyete zorlamaktan başka hiçbir şey olmadığını ise herkes bilmektedir. Bugün Suriye ve İran nezdinde işte bu "diplomasi" uygulanıyor. "Diplomasi sonuçsuz kaldı, kaba kuvvet kullanmazsak Suriye ve İran BM'ye meydan okumuş sayılacaklar, zaten kimyasal silah da üretiyorlar, tüm dünya için de çok büyük tehlike oluşturuyorlar..." diyerek yeni işgallere girişmesinin önündeki tek engel ise, bugün Irak'taki direniştir. ABD'nin yaygın "kaba kuvvetinin" önünü kesen, halkların şiddetidir. Direniş güçlenirse cüreti daha da kınılacaktır, zayıfladıkça "kaba kuvvet" daha etkin devreye girecektir. Irak direnişine bakılması gereken en önemli pencere burasıdır.

Sayı 96

37

1 Şubat
2004

Soros'un çocukları

George Soros; Yugoslavya'dan Gürcistan'a kadar, tekellerin çıkarları önünde bir şekilde engel olarak görülen yönetimlere karşı darbelerle, ülkelerin borsaları üzerinde oynadığı oyunlardan vurduğu milyar dolarlarla adı anılan ünlü bir spekülâtör. Sovyetler'in yıkılması için, Yugoslavya ve Gürcistan darbelerine döktüğü paranın çok daha fazlasını harcadı. Elbette hep "ulvi" amaçlarla gizledi faaliyetlerini. Mesela, eğitim sistemini çökertmek için "bedava kitap" dağıtacak kadar "hayırseverdi" Soros. En büyük kararını da Sosyalist Sistem'in çöküşünün ardından bu ülkelere elde etti. Özellikle tekellerin denetim altına almak istedikleri ve eski sosyalist ülkelerin onlarcasında kendisine bağlı kuruluşları var. Tüm bu kuruluşlar **Sivil Toplum Kuruluşu, onların dilinde söylersek NGO (hükümet dışı kuruluşlar)** olarak biliniyor. Kapitalistlerin "Para sihirbazı" dediği, gerçekte halkların kanını emen Soros, bu STK'lar aracılığıyla giriyor bu ülkelere ve politikalarını yaşama geçiriyor.

Dolarlarıyla "Sivil toplumu geliştirmeye" çalışan Soros bir finans patronu, bu alandaki tekellerin başında. "Açık Toplum Vakfı"nı kurması da elbette çıkarını temsil eden sistemin bekası için. Feyz aldığı İngiliz ekonomist Karl Popper ise bir marksizm düşmanı. "Açık toplum"un sırrı da burada zaten.

Soros için bu bilgiler elbette kısa ve özet niteliğindedir. Soros'un özellikle Yugoslavya ve Gürcistan'da darbelerle somutlaşan faaliyetleri, başlı başına inceleme konusu yapılacak düzeydedir. Böyle bir incelemede açık olarak görüle-

cek gerçek ise şudur:

Emperyalizmin "sivil toplumculuk" politikasının araçları olan, insan haklarından kültürel haklara, çevreden kadın haklarına kadar bir çok alanda faaliyet gösteren ve kendilerini "sivil toplum kuruluşları" diye tanımlayan bu kuruluşların, halkla-

rın geleceklerini yok edenlerle, teslimiyeti, bağımlılığı derinleştirenlerle kol kola girdikleridir. Sivil toplumculuk masasına safça inananlardan ve bu doğrultuda faaliyet gösterenlerden değilse, bilinçli bir şekilde, pratik ve ideolojik olarak emperyalizme hizmet etmektedirler.

Soros'un Dolarları İle Konuşanlar

Soros'un Türkiye'ye adım atması Sabancı'nın daveti ile 1999 yılında gerçekleşti. Patronlara seminerler veren Soros'a, medya aracılığıyla, kitaplarıyla halkı etkilemeye çalışan öğretim üyeleri de oldukça ilgi gösterdi. Ne de olsa sivil toplumculuğun "dolarlı pirinden" öğrenecekleri çok şey olmalıydı! Madem sivil toplumculuğu savunuyorlar, bunun karşılığında Soros'tan, AB'den fonlanmayı hak ediyorlar demekti. Eğitim sistemine ilgisi bilinen Soros, Sabancı Üniversitesi ile de bir anlaşma imzaladı. 2002 yılında ülkemize geldiğinde de yine "evsahibi" Sabancılar'dır. Medyada boy gösterir, Açık Toplum Vakfı'nın irtibat bürosunda toplantılara katılır. "Think tank" denilen, "düşünce üreten kuruluşlar"ın denetim altında tutulması, bu kuruluşlar aracılığıyla halka, aydınlara, hükümetlere kendi çıkarlarına hizmet edecek düşüncelerin de dayatılması demektir. Soros da ülkemizdeki "yatırımlarını" bu alanlarda yoğunlaştırarak geliştirir.

Soros bugünlerde de ülkemizin gündeminde. Kimlere dolarlar akıttığı, hangi STK'ları desteklediği, bizzat desteklediklerinden TESEV başkanı Can Peker tarafından açıklandı. Tempo dergisinde yayınlanan bu açıklamanın ertesinde, Soros'un Açık Toplum Vakfı da ileriki günlerde açıklama yapacağını duyurdu.

Soros'un çocuklarını eminiz çoğumuz duymuştur. Hatırlatalım. AB kampanyalarının başını çekenlerdir onlar. Ve bunların peşine, kendisine solcu, emekten yana sendikacı diyenler düşmüşler, aynı resim karesinde poz vermişler, aynı bildirinin altına imza atmışlardır. Demokratikleşmeyi dilinden düşürmeyen, halkımızı bu masallarla oyalayarak tekellerin sömürsünün üzerine örtmeye çalışan, bağımlılık zincirlerimizin sıkılaştırılması için faaliyet yürütenlerdir onlar. Kasalarına Soros'un dolarları akarken, ya hak ve özgürlükleri geliştirmekten ya halkımızın refah düzeyini yükseltmekten söz ederler. Bu yalanlarla gerçek amaçlarını gizlerler.

Taniyin Bunları!

Soros'un geçen yıl 1 milyon dolardan fazla para aktardığı Soros Vakfı'nın Türkiye temsilcisi Açık Toplum Enstitüsü kendisinin faaliyet alanlarını bakın nasıl açıklıyor: Bölgesel eşitsiz-

Sayı 96

38

1 Şubat
2004

Reformist solun akıl hocaları Murat Belge de, Soros'la aynı düşünen, onun temsilcilerinden birisi. Murat Belge'nin ya da kurucusu olduğu Birikim Dergisi'nin adını duyduğunuz her yerde, ağzından "sivil toplum" ifadesini duyduğunuz her anda, SOROS'U VE DOLARLARINI HATIRLAYIN! Zehirini kimin çıkarları için akıttığını hiç unutmayın!

Sivil toplum
örgütü
gerçeği

Küba Karşıtı Kampanyanın Başını Çeken RSF'nin Kirlili İlişkileri Ortaya Çıktı!

İHD, Küba'dan Özür Dileyecek Mi?

Küba'da gazeteci haklarının çiğnendiği, insan hakları ihlalleri olduğu raporları hazırlayan ve Avrupa'da bir araya geldiği çeşitli "Sivil Toplum Kuruluşları" ile birlikte Küba'yı kınama açıklamaları yapan, Küba karşıtı kampanyanın başını çeken Sınır Tanımayan Gazeteciler'in (RSF) bu saldırı kampanyasını ABD tekellerinin reklam ve halkla ilişkiler şirketi olan "Publicis" sponsorluğunda yürüttüğü ortaya çıktı.

Küba Granma Gazetesi'nin ortaya çıkardığı bu ilişkiye göre, daha önce de bir başka reklam firmasından Küba karşıtı kampanya için para alan Fransa merkezli RSF, "Publicis" ile de çıkar ilişkisi içinde. "Publicis" in bu kampanyayı niye yaptığının sırrı ise, "müşterilerine" bakıldığında anlaşılıyor. "Publicis" in müşterileri arasında Coca-Cola'dan Phillip Morris'e, General Motors'dan McDonalds'a kadar ABD tekelleri var.

Ülkemizdeki Avrupa hayranı gazetecilerin "gözdesi" RSF, "Publicis" sponsorluğunda Küba'yı karalama kampanyası yürütürken, "Publicis" in tekel-lerle ilişkilerinin, 'reklam şirketi-müşteri' ilişkisiyle sınırlı olmadığı yine aynı haberde ortaya konuyor.

"Publicis" aynı zamanda ABD'nin Miami eyaletiyle de bağlantılı. Miami'nin özelliği ise, devrim sonrası Küba'dan kaçan karşı-devrimci burjuvaların ve Küba'ya karşı her türlü kirlili faaliyetin organizasyon yeri olması. "Publicis" in buradaki şirketi olan "Sanchez&Levitan" in sahipleri arasında işte bu karşı-devrimci Küba asıllı burjuvalardan Aida Levitan ve Fausto Sanchez de bulunuyor. Komünist Küba'yı yok etmek için biraya gelmiş olan Küba Özgürlük Konseyi, Küba-Amerika Ulusal Vakfı gibi kuruluşların da ilişki ağı içinde olduğu, RSF başkanının silah tüccarlarıyla olan ilişkilerinin de Granma'nın haberinde gözler önüne serildiği düşünülürse, karşımıza tam da bir "sivil toplum kuruluşu" profili çıkıyor. Tıpkı Soros'un Yugoslavya'daki, Gürcistan'daki STK'ları gibi!

Yazımıza neden "İHD Küba'dan özür dileyecek mi?" başlığını koyduğumuza gelince...

İşte, bu RSF'nin kampanyasına ülkemizden katılan ve Küba'yı kınama açıklaması yapan İHD'den başkası değildi. Dergimizde açıklamasına yer verdiğimiz için yinelemeyeceğiz. Küba'nın, gazetecilik mesleğini kendisine maske yapan karşı-devrimcilerle ilişkin açıklamalarına, halka açık yargılamalarına itibar etmeyerek, RSF'ye ve ona benzer STK'lara inanan İHD, acaba Küba'dan özür dileyecek mi?

likler, sivil toplum, siyasi reform ve AB, medya, kadın sorunu.

Kimlerle mi yürütüyor bu faaliyetlerini. Onların da kim oldukları basına yansdı. İşte "Açık Toplum Enstitüsü" nün danışma kurulunda yer alan ve "Soros ile aynı düşünen" kişiler:

"Açık Toplum Enstitüsü" nün direktörü **Hakan Altınay**, TESEV Başkanı aynı zamanda TÜSİAD üyesi bir patron olan **Can Peker**, Fetullah'ın Zaman Gazetesi'nin "düşünce üreten" yazarı **Şahin Alpay**, reformist solun akıl hocası Birikim Dergisi'nin kurucusu, Soros'la ilişkili Bilgi Üniversitesi'nde öğretim üyesi ve sivil toplumculuk zehirini Radikal Gazetesi'nden günlük olarak akıtan yazarı **Murat Belge**, "Bağımsız" İletişim Ağı'nın kurucu yönetmenlerinden ve başka emperyalist vakıflardan da para almasıyla gündeme gelen **Nadire Mater**, Diyarbakır'daki Kadın Araştırmaları Merkezi Vakfı'nın kurucusu ve yöneticisi **Nebahat Akkoç**, emekçi örgütü olduğu iddiasındaki Halk İş'in Genel Başkanı **Salim Üslu**, Kavala Holding patronu **Osman Kavala**, Boğaziçi Üniversitesi'nde rektörlük yaptıktan sonra Sabancı Üniversitesi İstanbul Politikalar Merkezi Direktörlüğü'ne transfer olan "öğretim üyesi" **Üstün Ergüder**, Bilgi Üniversitesi Kurucusu **Oğuz Özerden**, Bilgi Üniversitesi "öğretim üyesi" ve sivil toplumculuğun propagandistlerinden Açık Radyo'nun kurucusu **Ömer Madra**.

Bu isimlerin dışında bir de kurumsal olarak Soros'tan fon alan kuruluşlar var. Onlar da, tahmin edeceğimiz gibi her gün karşımıza "sivil toplum kuruluşu" olarak çıkarılanlardan.

STK adı altında Soros adına faaliyet yürüten ve Soros'la çıkarları ortak olan bu kuruluşlar şunlar:

TESEV, Açık Radyo, Açık Site, Bianet, Umut Vakfı, AÇEV, Tarih Vakfı ve Avrupa Hareketi.

Soroscular'ın aynı zamanda AB'ciler olması elbette tesadüf değildir. Sivil toplumculuğun geliştirilmesinde, halk muhalefetine zehirlenmesinde, ülkemizin Avrupa'nın daha fazla sömürgesi haline gelmesinde çıkarları ortaktır çünkü.

Bunlar da AB'den Fonlananlar!

STK'ları fonlayarak kendi çıkarları için kullanan elbette sadece Soros değil. Sivil toplumcu-

Sayı 96

39

1 Şubat
2004

luk zehirinin geliştirilmesi tümünün ortak noktası olsa da, çeşitli emperyalist kuruluşlar da, ülkemizdeki sivil toplum kuruluşlarını fonluyorlar. Dünya Bankası'ndan Alman vakıflarına kadar birçok emperyalist kuruluş bu yöntemi kullanıyor. Bunların başında da elbette Avrupa Birliği geliyor.

Dergimizde de haberine yer verdiğimiz ancak, o günlerde bu paradan kimlerin ne kadar aldığı belli olmayan Avrupa Komisyonu'nun "demokratikleşme ve insan hakları"nı geliştirme projelerinden fonlananlar bizzat AB tarafından açıklandı. Resmi açıklamaya göre, tümü kendi alanlarında insan haklarını, kadın haklarını geliştirsin, çevrecilik yapsın, düşünce üretsin... diye fonlanıyor. Bu nedenle tek tek hangi faaliyetleri yürütsün diye ceplerine euroların konulduğunun ayrıntılarını geçiyoruz.

Alın, Türkiye'yi demokratikleştirin (şu AB ne büyük bir hayır kuruluşu, ne büyük demokratlarımı meğer!) diye ayrılan 100 milyon 400 bin Euro'luk fondan 3 ila 50 bin Euro arasında para alanların listesi şöyle:

İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi, İslamcıların İnsan hakları kuruluşu **MAZLUM-DER**, Türkiye Yeniden Çocuklara Özgürlük Vakfı, **GÖÇ-DER**, Perajans İletişim ve Yayıncılık, **Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği** (ÇYDD), Boyacıköy Surp Yerits Mangants Ermeni Kilisesi Vakfı, **TOHAV**, Uçan Süpürge, Liberal Düşünce Topluluğu, **Başak Kültür ve Sanat Vakfı**, Bilgi Üniversitesi, **İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı**.

Örnek olması için ÇYDD'nin neden fonlandığını aktaralım: *"Gecekonduarda bilinç oluşturulması ve tabandan eylemlerin teşvik edilmesi yoluyla insan hakları ve demokratikleşme süre-*

cinin içselleştirilmesinin desteklenmesi."

Gecekonduarda hangi bilinci geliştirecek? Sivil toplumculuğu... Paralı sivil toplumculuk!

ABD tekelleri adına darbeler tezgahlayan, ülkeleri parçalayan, iktidarları yıkan Soros bir 'hayırsever' mi yoksa?! Ya da "sivil toplumun gelişmesi için" çeşitli kılıflar altında STK'ları fonlayan AB, Türkiye halkına iyilik olsun diye mi, milyonlarca Euro'yu akıtıyor?

Tek tek STK'lar nezdinde çok şey söylenebilir. Gerekğinde Gürcistan ve Yugoslavya'da pratik olarak gördükleri hizmeti görmelerinin önünde de bir engel yoktur.

Ancak bugün için temel faaliyetleri sivil toplumculuğu geliştirerek halkın gerçek örgütlenmelerinin etkisizleştirilmesidir.

Sivil toplumculuk anlayışının ne olduğunu, neden bir "zehir" olduğunu çeşitli yazılarımızda ele aldığımız için ayrıntısına girmiyoruz. Ancak burada anlattığımız örnekler, bile bu anlayışın kime, nasıl hizmet ettiğini sanırsanız açık bir şekilde gösteriyor.

Son söz olarak, DKÖ olmaktan feragat edip NGO'laşanların halkın saflarından kopuşunun kaçınılmazlığını belirtelim.

Soros'un 'Açık Toplum Vakfı', 'Sivil Toplum Örgütü' adı verilen örgütlenmelerin, nasıl emperyalistlerden beslendiklerinin belgesidir. Soru şu: Hiçbir kapitalist çıkarının olmadığı yere milyon dolarlar aktarmaz; STK'lar Soros'lara, emperyalist tekellere hangi konularda hizmet veriyorlar? Hiç kimse emperyalist tekellerin insan haklarına destek verdiği, halkın örgütlenmesini teşvik ettiği, çevreci olduğu gibi yalanları anlatmasın. Soros'tan, AB'den fonlananlar halkımıza gerçekleri açıklamak zorundadır.

İncirlik işgalcilere yatak olmaya devam ediyor

AKP iktidarı, halktan gizli olarak işgalci Amerikan güçlerine açtığı İncirlik'i şimdi de unutturmak istiyor. Genelkurmay'ın suç ortaklığını üstlenmesinin ardından burjuva basından AKP'yi eleştiren sesler de kesildi. Amerikancılığın arkasında Genelkurmay olunca topraklarımızın kanlı postallarla çiğnenmesinde onlara göre de sakınca yok, sabun köpüğü muhaliflikleri de bitiyor.

Peki İncirlik'in kullanılması ile işlenen vatana ihanet suçu unutulabilir mi? Kardeş bir halkın topraklarını işgal edenlere yataklık suçuna "bitti" diye bakılabilir mi?

Topraklarımıza her gün işgalci uçakları inip

kalkmaya devam ediyor, suç büyümeye devam ediyor. Suçun hesabını halk soracak. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için direnen, mücadele eden devrimciler soracak.

AKP iktidarı ve Genelkurmay, bugün suskunlukla, yaptım oldu diyerek, **"ABD ile ilişkileri düzeltmek için, Irak'ta söz sahibi olmak için gerekliydi..."** mazeretlerini utanmazca sıralayarak ihanet suçunu hafifletemez, büyütür.

Mazlum bir halkın kanını çiğneyerek ülkemize gelen ve işgali sürdürmek için ülkemizden geçip giden ABD askerlerinin doğrudan suç ortağıdır. Bağımsızlığı savunmanın en büyük suç ilan edildiği bugün, yine bağımsızlık bayrağını kaldırmayı sürdüreceğiz ve bağımsızlığı yok edenleri, işgal ortaklığı yapanları, vatana ihanet suçundan mutlaka halkın önüne çıkarıp yargılayacağız.

Ĉ PKK'dan KADEK'e, KADEK'ten PDR'ye, PÇDK'ya,
KONGRA-GEL'e...

AÇMAZ, DERİNDİR!

SORUN KADROLARDA DEĞİL, POLİTİKALARDADIR (2. Bölüm)

Devrimci hareket, Kürt Sorunu konusunda Mahirler'den bugüne doğruları ortaya koymuştur. PKK somutunda, eleştirilen her nokta tarihsel olarak doğrulanmıştır. PKK'nın ideolojik temelenin ve stratejisinin daha başından içerdiği açmazın, bir noktada fiilen de bir "tikanma"yı yaratması kaçınılmazdı. Kürt milliyetçiliğinin de artık doğrudan veya dolaylı itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, beş yıllık barış süreci tıkanmıştır, öngörülen sonuçları yaratamamıştır, artık Kürt milliyetçiliğinin politikaları hayata geçirilemez durumdadır. "Beş yıllık barış süreci"nin teorik-ideolojik zemini Öcalan'ın İmralı politikalarıdır. Dolayısıyla gerçekte barış sürecinin dünya ve Türkiye gerçeğinde hiçbir karşılık bulmaması, Öcalan'ın teorilerinin de iflasıdır.

Gelinen noktaya bakalım: Bir hareket, oligarşiye defalarca süre tanıyor, ama bu süreler gelip geçtiği halde, "yaparız" dediklerini bir türlü yapamıyor. Şu kadar ayda, bu kadar yılda çözeriz diyerek politikalar, taktikler öneriyor, verilen sürelerin sonunda hiçbir şey öngörüldüğü gibi gerçekleşmiyor. "Çözüm gücü" olmasını bekledikleri hiçbir güç, beklentilerini karşılamıyor. Partinin, Kongre'nin önerdiği taktikler (mesela Serhıldan) hayata geçirilmiyor. Kadrolar, kitleler çağrılara cevap vermez hale geliyor. Öyle ki, artık içerideki tutsakları bile, mücadelede "zayıflık" gösterir hale geliyor.

Bu tablo, "açmaz" içindeki bir hareketin tablosudur.

Böyle bir noktada bir hareketin yapacağı tek şey, açmazın kökenlerini ortaya çıkarmaktır. Kökenlerini bir yana bırakıp, dalıyla budağıyla uğraşmak, geçici bazı rahatlamalar sağlasa da, sorunu çözmez, sorun kangrenleşerek büyümeye devam eder. Mevcut kitlesel ve savaştı gücüne rağmen, Kürt milliyetçiliğinin açmazının sürekli derinleşmesi, bunun sonucudur.

Açmazın kökleri, başlangıç noktasındadır. İlerici, halktan yana, emperyalizme veya faşizme karşı bir hareketin "başarısızlığı", devrimcilerin isyeteceği bir şey değildir. Ama sınıflar mücadelesinde

sinde bunu zaten niyetler değil, başka olgular belirler. Bu olguların en başta gelenlerinden biri de hareketin ideolojisi ve stratejisidir.

PKK'nın bugündeki tüm siyasi, stratejik sorunları, dününde de görebilirsiniz.

PKK'nın silahlı mücadelesinin başladığı 80'lerin ortalarında PKK'nın nesine karşı olduğumuzu ve nesine karşı olmadığımızı net olarak ortaya koyarken, PKK'nın karşı çıkılacak yönünün silahlı mücadeleyi temel alması değil, bu mücadelenin temeline koyduğu "sömürge teorisi" olduğunu belirtmiş ve eklemiştik: "PKK, ulusal sorunu **emperyalizmden soyutlayarak**, onu **iki uluslu devletin iç sorunu** olarak ele alarak, **sömürgecilik olgusunun emperyalist sömürgecilik** demek olduğunu görölmesini engellemektedir."

Kürt milliyetçiliğinin ABD'yi "demokrasi, özgürlük" getiren bir güç olarak değerlendirmesinin, ABD sopasıyla oligarşiyi tehdit etmeyi bir politika haline getirmesinin açıklaması vardır bu paragrafta. PKK, Kürt sorununun çözümünün önündeki engelin emperyalizm değil, sadece oligarşi olduğunu düşünüyor, emperyalizmle oligarşinin içi çe geçmiş ve ittifak halinde olduğunu görmüyor.

Dün de görmüyordu. Emperyalizme ve oligarşiye karşı, halkların birlikte mücadelesi yerine, stratejisini **ezilen ulus milliyetçiliği** üzerine kurmuştu. Bu stratejinin nelere yol açacağı da teorik ve tarihsel olarak biliniyordu; ortaya konulmuştu: "Bu strateji... halkı milliyetler temelinde ayrı örgütlemeye itecek, halkın gücünü oligarşi karşısında bölecektir... Bu durum, halkımız arasında ulusal çitler çekmekte, iki ulusun proletaryasının mücadelesini sınıfsal planda ele almasını engellemekte, **ulusal burjuvazisini destekleme eğilimi** içine itmektedir. Hiç şüphesiz bundan karlı çıkan egemen güçler bloku olacaktır." (Devrimci Sol, Kürdistan'da Ulusal Silahlı Mücadele ve ML'lerin Buna Karşı Tavrı, 1985)

1985'te yazılan bu satırların da pratikte bire bir gerçekleştiğine tanık olduk. Ezilen halklar, "kendi

Sayı 96

41

1 Şubat
2004

ulusal burjuvazisini destekleme eğilimi" içine girmediler mi? Türk halkı nezdinde, sonuçlarını, etkilerini hala yaşadığımız bir şovenizm geliştirildi. Kürt halkı nezdinde, sınıfsal sorunlar örtbas edilerek, "Kürt olsun da ister ağa, ister mafya olsun" yaklaşımı gelişmedi mi, Kürt milliyetçi hareket içinde egemen sınıf uzantıları etkili hale gelmediler mi? Tabii ki bu gelişim içinde o harekette aleni Amerikancılar da çıkmış ve bunlar kanıksanmıştır. Bütün bu gelişmeler ise, son cümlede -"Hiç şüphesiz bundan karlı çıkan egemen güçler bloku olacaktır."- vurgulanan sonucun da yaratıcısı olmuştur.

Denilebilir ki, PKK'nın çıkışı, konjonktürel olarak belli dönemlerde ülkemizdeki mücadeleyi güçlendiren, destekleyen bir konumda olsa da, stratejik olarak Türkiye devrimini zayıflatmıştır. Yine konjonktürel olarak bir dönem PKK'yı geliştiren "milliyetçilik", bir dönem sonra PKK'nın da önünde bir engel haline dönüşmüş, hem askeri, hem politik planda bir tıkanıklığa yol açmıştır. PKK yönetimi, bu tıkanıklığı "Türkiyelileşme" adını verdikleri politikayla aşmaya çalışmış, ancak biraz sonra tekrar değineceğimiz gibi, ideolojik-teorik bir muhasebe yapılmadığı için bu politika da tutmamıştır. "Türkiyelileşme"nin bu biçimde gerçekleşmeyeceğinin açığa çıktığı bu nokta, Kürt milliyetçi hareket açısından tayin edici önemdedir. O noktada önlerinde iki yol vardı; ya devrimci bir yola yönelecekler, ya da silahlı mücadeleyi, talep ve hedeflerini adım adım tasfiye edecekleri düzen içi yola yöneleceklerdi. Kürt milliyetçi hareket, ikinci yola girdi. Sonrası, sürekli ateşkes, barış, diyalog manevraları ve emperyalist güçlerden veya oligarşi içinden bir "çözüm gücü" aramayla geçti.

Birinci seçenek (devrimci bir yola yönelme) zordu kuşkusuz, ama ikincisi de o kadar kolay değildi. Emperyalizm ve oligarşi, Kürt milliyetçi hareketin her geri adımından sonra, yeni bir geri adımı dayattı. Dayatmaların sonu gelmiyordu. **İmralı teorileri**, bu dayatmaların topyekün kabul edildiğinin ilanı oldu bir bakıma. İmralı savunmalarında hemen her şey inkar edildi, tüm hedeflerden vazgeçildiği ilan edildi, geçmiş mücadele mahkum edildi, ama "Öcalan'ın açtığı bu yol" da Kürt milliyetçiliğinin öngördüğü barışı-çözümü getirmedir.

Öcalan'ın İmralı savunması, kendini düzene, tekellere kabul ettirebilme savunmasıdır. Oradaki tüm teorik tahliller ve o tahlillere paralel olarak önerilen politika ve taktikler de aynı içeriğe sahiptir. Savunmaların içerdiği teorik, ideolojik boyutlar üzerine çok şey söylenebilir; ana hatlarıyla da söylenmiştir; bunun ötesinde savunmaların politik açısından sonuçlarına bakacak olursak, o da fiyaskodur.

Bu fiyaskoyu örtmek için, "barış stratejisi"nden hayali başarılar üretilmektedir:

"Barış sürecinin yeterli düzeyde misyonunu oynayamadığı, doğru bir tespit. Ancak bundan, sürecin tıkanıdığı gibi bir sonuç çıkarmak gerçekçi olmadığı kadar, barış stratejisi mimarisine de uygun düşmez. 'Barış stratejisi projesi kapsamında atılan tüm adımlar karşılık bulmadı' demek, gerçekleri tersyüz etmek olur. Kürt realitesini kısmen kabule dayalı yasal düzenlemeleri, AB yolunda atılan adımları barış sürecine borçluyuz." (Yeniden Özgür Gündem, **"Barış mücadelesi Türkiyelileştirilemedi"**, (12-14 Ocak 2004)

Kürt realitesini kısmen kabul dedikleri yasanın ismi (**Türk Vatandaşlarının Günlük Yaşamlarında Geleneksel Olarak Kullandıkları Farklı Dil ve Lehçelerde Yapılacak Radyo ve Televizyon Yayınları Hakkında Yönetmelik**) bile inkarı ve asimilasyonu sürdürmenin ifadesidir. Ama Kürt milliyetçiliği bunu göre göre, bu uyduruk uyum yasasını "olumlu gelişme" kategorisinde göstermek istemekte, "başarı" hanesine yazmaya çalışmaktadır.

Öte yandan da Kürt milliyetçiliği bu yasayı, **"AB'yi oyalamak, aldatmak"** olarak değerlendiriyorlar. Yanlış; **oyalanan, aldatılan Kürt halkıdır**. Oyalamakta ve aldatmakta oligarşiyle AB doğru- dan ve dolaylı ortaklık içindedir.

Başarı veya başarısızlık nedir?

Varsayalım ki, bu yasa bu kadar koşullu-sınırlı değil de, daha koşulsuz, sınırsız bir yasa olarak çıktı. Bu "barış stratejisi"nin başarısı mı sayılır? Ne anlama gelir bu Türkiye için?

İşte bu sorunun cevabı da, Kürt milliyetçiliğinin Kürt sorunu ve demokrasi sorunundan ne anladığındadır. Kürt milliyetçi hareketini, Türkiye solundan, Türk halkından koparan en temel nedenlerden biri de onun Kürt sorunu ve demokrasi konusundaki çarpık anlayışıdır.

Türkiyelileşememe sebep değil sonuçtur!

Yeniden Özgür Gündem'de yayınlanan "Barış süreci Türkiyelileştirilemedi" başlıklı yazıda şöyle deniyordu.

"Sorunun temelinde yetersiz ve niteliksiz kadro olduğu tespiti, doğru bir tespit. Ancak barış sürecinin kendisinden bekleneni doğurmamasında belirleyici tek faktör değil. Sürecin Türkiyelileştirilememesi de, barış sürecinin önündeki en büyük handikap oldu." (12 Ocak 2004)

Onlarca örgüte, Öcalan'ın yüzlerce sayfalık teorilerine rağmen, Türkiyelileşememişlerdir. Tek başına bu bile son derece çarpıcı bir sonuçtur. Bu

konuda yıllar yılı **Türkiye solunu suçlamış**, eleştirmişlerdir. Ama kendileri, niye Türkiyelileşemediklerini açıklayamıyor.

Bütün bu süreç boyunca, bırakın örgütsel, politik, kültürel anlamda Türkiyelileşmeyi, **Türkiyeli** tek bir cümle dahi kuramamışlardır.

Çünkü, demokrasi derken, ondan sadece ve sadece Kürt sorununu anladılar hep. Halen de böyle anlamaya devam ediyorlar.

Peki Kürt sorunu dedikleri ne?

O da “Kürtçe eğitim ve yayın serbestliği”yle sınırlı.

Bu kadar sığ, bu kadar benmerkezci bir anlayışla Türkiyelileşilebilir mi?

Bakin daha çok yeni bir tahlil; hapishanelerdeki PKK’lı tutsakların F tiplerine sevk edilmesi “hükümetin Kürt karşıtı politik duruşundan kaynaklanmaktadır” diye açıklanıyor. Evet, o da bir etkidir. Nedenlerden biridir. Ama tümü değildir. Eğer tümü olsaydı, 19-22 Aralık’ı nereye koyacaksınız? Neyle açıklayacaksınız?

Türkiyelileşme sorununun ne kadar yüzeysel ele alındığını bu yazı dizisinde verilen bir örnek tek başına anlatmaya yeter sanırız:

“Kürtler dışında kalan halklar, barış stratejisi mimarisini ‘anlamlandırmada’ yönlendirme ve bilgilendirme eksikliği yaşadı. Çok somut bir örnek, durumun daha iyi anlaşılması için yeterli bakış açısını vermeye yetebilir. 2002 Dünya Futbol Kupası’na Türkiye de katılmıştı. Kuzey Irak’ta bulunan KADEK’li gerillalar, maçı büyük bir ilgiyle izliyordu. Neredeyse gerillanın tamamı, Türkiye futbol takımını tutuyordu. Eğer çok ciddi bir halkla ilişkiler sanatı geliştirilip, Türkiye’deki televizyon muhabirleri dağa davet edilmiş olsaydı, Türkiye’nin attığı her golde ‘gool’ diye ayağa fırlayan gerilla görüntüleri, Türk kamuoyunda ciddi bir sorgulama süreci başlatabilirdi.”

Türkiyelileşme sorununu bu kadar yüzeysel ele alan, “*Türk milli takımını tutarken*” Türk halkının yaşadığı sorunlara sırtını dönebilen, esnafın, işçinin, memurun, tutsakların, gecekondulu yoksullarının haklı ve meşru direnişlerine “barış sürecini sabote etmek” olarak bakabilen bir zihniyetin Türkiyelileşmesi mümkün değildir.

Türkiyelileşme’nin açmazı, ortak mücadele, ortak örgütlenme perspektifinin, halkların birliği anlayışının reddidir. Ulusal kurtuluşçu temelde de olsa, ilerici, demokratik bir hareket olmanın gereği, diğer halkların çıkarlarını da düşünmektir. Emperyalizm karşısında diğer halklarla kendisini bir blok olarak görmektir. PKK milliyetçiliği, bu noktada da tersine bir yaklaşımla, diğer halkları hiç hesaba

katmayan, onların çıkarlarına gözlerini kapayan bir çizgi izlemiştir. Şu veya bu politikanın sonucunda Türk halkının, Türkiye solunun zarar görecektir. Bu bakış açısıyla SHP’yle ittifak yapmakta da, karşı-devrimci Aydınlık’ı meşrulaştırmakta da, infazcı polis şeflerini başta yapılmakta da sakınca görmemiştir. Bu bakış açısıyla mesela gündemdeki Kamu Yönetim Reformu’nu “yerel özerkliği genişlettiği... bunun da Kürt sorununun çözümüne hizmet edeceği gerekçesiyle” olumlu bulabilmektedir. 1991’de ve 2003’te Irak’ta da aynı tavır gösterilmedi mi? Halkların katledilmesine bile “bizim işimize yarar mı, yaramaz mı” diyerek fırsatçı, faydacı bakıldı.

İşte biz bu kafaya **milliyetçi** diyoruz. Bu kafa kaçınılmaz olarak pragmatisttir ve doğru analiz yapamaz. Doğru politika üretemez.

“Benim işime yararsa iyi...” Halkların birliği ve kardeşliği düşüncesine, halkların çıkarlarının ortaklığına bu kadar uzak bir bakış açısıyla elbette ki milliyetçiliğin at gözlüklerinden kurtulamaz, elbetteki Türkiyelileşilemezdi.

Bundan sonra ne olacak?

Kürt milliyetçi yazar soruyor: **“Neden devleti dönüşüme uğratacak bir strateji olarak tanımlanan serhıldan hareketi hayata geçirilemedi?”** (Yeniden Özgür Gündem, 12 Ocak 2004) Bir başkası **“Hapishanelerdeki baskılar karşısında dışarıda da, içeride de gereken direniş ve mücadele verilemedi”** diyor (Özgür Politika, 19 Ocak 2004). Neden?

Çok derin analizlere de gerek yok bu soruların cevabını bulmak için. İşte cevabı:

“Günümüz Türkiye Cumhuriyeti istenilen düzeyde olmasa da demokratikleşmede epey mesafe aldığı açıktır. Anayasal ifadesi de temel insan hakları, özgürlükleri konusunda kapsamlıdır. Uygulama sorunları daha ağırlıktadır.

“Her ideoloji, inanç zora başvurmada da teknik basın-yayın başta olmak üzere olanaklarıyla, doğruysa kendini uygulayabilir. Yani bu anlamda da zor gereksizleşmiştir.”

“Demokratik cumhuriyet sisteminde şiddete yer olamaz. Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz. Barış içinde anayasal evrim yolu geçerlidir. Yirminci yüzyılın sonu bunu böyle emret-

mektedir.”

Evet, bunları Abdullah Öcalan söylüyor. Bu teoride bırakın silahlı mücadeleyi, serhildanlara, radikal, militan direnişlere de yer yoktur. Serhildan ayaklanmadır. Serhildan halkın şiddetidir. Eğer Serhildan’dan anladığınız basın açıklamaları ve yüzbinlik konserler değilse, (ki böylesi yapıyor) gerçek anlamıyla Serhildan zaten yoktur Öcalan’ın teorisinde.

Açıkça herkesin gördüğü gibi, KADEK, KONGRA-GEL yönetiminin çağrılarını karşılıksız kalmaktadır. Öcalan’ın teorileri ve pragmatist ama aynı zamanda muğlak politika devam ettiği sürece de karşılıksız kalmaya mahkumdur. Kürt halkının “harekete geçmemesinde”, **hayal kırıklığı, güvensizlik, belirsizlik, ve tepeden önerilen icazetçilik** iç içe geçmiştir.

Sevk edilen PKK’lı tutsaklar ne yapacaktı? Koğuşlarına barikat mı kuracaklardı? Ama bu da aykırı Öcalan’ın teorilerine. Bu teori değil mi kadrolarına, “**devlete güven verin**” diyen? Bu teori değil mi “devletle halkı barıştırma politikası” izlenmesini öngören? Ne yapacak o zaman halk veya tutsaklar? Bu teori çerçevesinde “üç günlük dönüşümlü açlık grevi” yaparlar ancak!

Küçük burjuva milliyetçiliği bir ara kategoridir; ya sosyalizmi, ya kapitalizmi tercih edecektir. PKK önderliğindeki Kürt milliyetçi hareketi, tercihini kapitalizm ve emperyalist sistem doğrultusunda yapmıştır. Ama yine de zigzaglardan, açmazlardan kurtulamıyor.

15 yıla yakın silahlı mücadele yürütmüş, binlerce silahlı savaşçısı olan, binlerce şehit vermiş, bu mücadeleyi esas olarak “Kürdistan” motivasyonu ile yürütmüş bir hareketi değiştirmek, tasfiye etmek, sıradan bir sol legal partiye dönüştürmek, kolay değildi. Ne emperyalistler, ne de bizzat bu hareketin yöneticilerinin bir hamlede bunu yapması mümkün değildi. Öte yandan, kendine güvensizliğiyle, her türlü muhalefetten korkusuyla karakterize olan oligarşinin “devlete güven vermeyi” politika haline getirmiş olsa bile, böyle bir harekette “güvenmesi” tarihsel niteliği ve güncel çıkarları açısından oldukça zordur. Kürt milliyetçi önderliği, kendi cephesinden bu zorluğu aşmak, Kürt halkına ve savaşçılarına kapitalizmi ve emperyalist sistemi kabul ettirmek için olmayan bir “emperyalizm” tarifi yapmıştır. Kah AB’ye, kah ABD’nin Ortadoğu müdahalesine sarılmış, ama sonuç yine elde sıfır olmuştur. Bu defa da Öcalan tarafından teorisi yapılan emperyalizm tarifiyle dünya ve ülkemiz gerçekleri arasındaki çelişkiler açığa çıkmış, kitle ve kadrolar yönünü kaybetmiştir.

PKK’dan KADEK’e, KADEK’ten KONGRA-

GEL’e yapılan dönüşümlerle, defalarca “uzatılan” tek yanlı” ateşkesle, Kürt milliyetçiliği bugün adeta ne yapacağını bilemez bir tablo sergilemektedir. Kesintisiz gerileyiş, yerine getirilmeyen “tehdit”ler, “blöf” haline getirilen taktikler, kaçınılmaz olarak Kürt milliyetçi hareketini etkisizleştirmiştir. Silahlı ve kitlesel gücüyle orantısız, mevcut gücünün çok çok gerisinde bir etkisizlik durumu ortaya çıkmıştır.

“Çözün” diye başvurulmadık hiçbir güç kalmadığı gibi, taklit etmedikleri, öykünmedikleri hiçbir politika kalmamıştır. Silahlı mücadele verirken şablonları klasik halk savaşıydı, 1980’lerin sonundan itibaren her yıl “önümüzdeki yıl özgür bir parça Kürdistanımız olacak” diyerek “kurtarılmış bölge” yaratma peşinde oldular. Silahları bırakınca şablonları bu kez “barışçı”lar oldu; Meksika’da Zapatistalar yürüdü, Öcalan aynısını tekrarlayanın teorisini yaptı, Filistin-İsrail sorununda “yol haritası” gündeme geldi, Öcalan da bir “yol haritası” açıkladı. “Kongre” tarzı örgütlenme, esas olarak Güney Afrika ve Mandela modelinden esinlenmedir. İtalya’dan esinlenip “Zeytin dalı” diye devrimcilere hakaretler eşliğinde TUSİAD’la, ANAP’la ittifak teorileri yapıldı. Bugün aynı teoriler SHP ile ittifak için pişiriliyor. Düzen içileşmede bir adım daha atılıyor.

Esinlenmedikleri sadece Türkiye devrimci hareketidir. Kürt milliyetçiliğinin açmazının çözümü de işte buradan geçmektedir.

Denilebilir ki, Kürt milliyetçiliğinin dışında Türkiye solunun birçok kesimi, bu “stratejiyi” eleştirdi; doğrudan eleştirmeyenler en azından kuşkuyla baktılar. Bu stratejinin Türkiye solundaki asıl destekçisi reformistlerdi; onlar için “**silahlar sussun**” da ne olursa olsun!

Silahlar sustu ve ortaya “Kürt sorununun çözümü” dışında herşey çıktı.

Ne ABD saldırganlığına yüklenen olumlu misyonlar, ne KADEK programına “her türlü teröre karşıyız” maddelerini koymak, ne silahlı savaşı bitirmek, demokrasinin yolunu açmaz. Açmayacağı tartışma götürmez biçimde açıktır. Türkiye’de demokrasinin yolu, bağımsızlığın yolundan ayrı değildir ve bu yol da **anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimle** açılır. Halkların kurtuluşunu isteyenlerin, ulusların haklarına koşulsuz sahip olmasını isteyenlerin gidebileceği yol, başka bir yol değildir.

Öcalan önderliğindeki Kürt milliyetçiliğinin bugün izlediği stratejinin elde edebileceği **en büyük başarı**, Kürt milliyetçi hareketinin sıradan bir düzen partisine dönüşmesi ve ulusal kurtuluşçu hareketinin lağvedilip Kürt halkının sömürü ve zulüm düzeninin insafına bırakılmasıdır. Bu stratejide başka bir ihtimal yoktur.

“...Bu ülkede sanatçıların da çağdışı karanlıklara ve yasakçı yasalara karşı direnme geleneği yaratabileceğini kanıtlayacağız. Bunun için buradayız! Tutuklama kararları, zindanlar, baskı ve işkence bizi yıldıramaz! Sanatımız, büyük insanlık davasına sahip çıkmaya devam edecek. Emekçi yığınların, özgür, eşit ve kardeşçe bir dünya kurma mücadelesine; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine katılmaya devam edecek türkülerimiz.” (12 Ağustos 1992’de, Grup Yorum’un Konya DGM’ye sunduğu yazılı savunmadan.)

Kolektivizm, Yorum Çizgisidir

Devrimci müzikte dünya çapında bir fenomen olduğu müzik otoritelerince de dile getirilen Grup Yorum’un yürüyüşünün ikinci bölümüne geçmeden önce, bu yürüyüşün önemli bir yanını oluşturan, baskı, işkence, yasak ve tutuklamalara bir yenisinin daha eklendiğini hatırlatalım. Grup Yorum elemanı İhsan Cibelik, Ankara’da gözaltına alınarak tutuklandı. Kurulduğu günden bu yana üzerindeki baskılar hiç eksik olmayan, ama her baskı politikasından, her gözaltı, tutuklama ve yasaktan daha güçlü çıkan Yorum üzerindeki baskılar, demokratikleşmeden en çok söz edildiği süreçte de, hiç azalmaksızın sürüyor. Dergimiz sayfalarında Yorum’un kendi açıklamasından da okuyacağınız gibi, İhsan Cibelik, F tipi hapisanelerde süren tecrite karşı ölüm orucu direnişindeki devrimcilerden biriydi. Grup Yorum için, devrimci sanatçı kişiliğinin doğal bir parçasıdır, devrimci mücadelenin içinde olmak. Türküleriyle bu mücadelenin içinde olduğu gibi, pratik olarak da bu kavganın ortasındadır Yorum.

OKM ve Kolektif Üretim

Grup Yorum’un Ortaköy Kültür Merkezi ile tanışması, aynı zamanda Yorum kimliğinin oluşmasına atılan önemli bir adım niteliğindedir. “Berivan” albümünü hazırlarken OKM’nin kapıları Yorum’a açılır. OKM de önceki yapısından farklı olarak, hem sanatsal faaliyetler içindeki çalışmasıyla, hem mücadele ile kendi faaliyetlerinde yeniliğe doğru gitmeye başladı. Ayak uyduramayanlar ayrıldılar. Grup Yorum’un tarihinde önemli bir işleve sahip olacak olan OKM’de, devrimci sanatçılar, tiyatro, fotoğraf, dergi faaliyetlerine başladı. Tiyatro topluluğunun ismi daha sonra kültür merkezinde çalışan arkadaşları Ayşe Gülen’in ismini aldı. Ayşe Gülen ve Ayşe Nil Ergen 17 Nisan 1992’de polis tarafından katledilmişti. Ayşe Gülen Halk Sahnesi faaliyetleri içinde bulunup müziklerin, oyunların hazırlanması sırasında her aşamada katkıda bulundular. Grup Yorum daha sonra kurduğu kütüphaneye Ayşe Nil Halk Kütüphanesi ismini verdi. Kavgada düşenler, kavganın sanatında

yaşatıldı.

OKM’nin Yorum açısından en önemli yanı, kolektif çalışmanın daha işlevsel olarak yaşama geçirilmeye başlanmasıdır. Ki, kolektivizm Yorum’u bugüne taşıyan en önemli özelliğidir. Kolektivizm sadece OKM bünyesindeki sanatçılarla sınırlı değil, Yorum’un müziğini yaptığı kavganın içinde yer alan TA-YAD’lı Aileler, devrimci tutsaklar, öğrenciler, Anadolu’nun onlarca kentinde mücadele edenleri ile geniş bir kesimi kapsamaktadır. Bir kasetin çalışmasına, bir türkünün bestelenmesine bu kadar kitlesel bir katılımın olduğu, deneme (demo) kasetlerinin, kaset piyasaya çıkmadan bu kadar çok insan tarafından dinlenip değerlendirildiği başka bir örnek bulmak zordur. Örneğin, ilk olarak ‘Berivan kasetinin denemesi demokratik kitle örgütlerine, hem de hapisanelere gönderildi. Kasete gelen eleştiriler tek tek değerlendirilip, yeniden düzenlemeler yapılarak kaset çıkarıldı.

Grup Yorum’un özellikle devrimci tutsaklarla kurduğu kolektif çalışmaya özel olarak değinmekte ya-

İLK KÜRTÇE ŞARKI

Türkiye topraklarında yaşayan her halkın dilinde türküler söylemek, mücadelesine paralel olarak kavgasını ve acılarını anlatabilmek, o dil ve kültür üzerindeki baskının en yoğun olduğu, bedellerin dayatıldığı koşullarda çok daha önemlidir. Böyle süreçlerde ancak devrimci sanatçı öne çıkabilir, “ilk” olmayı, bunun bedellerini ödemeyi göze alabilir. Kürtçe şarkı söyleme, Kürt halkının taleplerini sanat alanına taşıma konusunda da Yorum ilk oldu.

Halepçe katliamı yaşandıktan sonra SHP’nin düzenlediği geceye katıldığında, Kürt halkıyla dayanışmak için Kürtçe şarkı söyledi. 12 Eylül’den sonra bir ilkti. İlk kez bir konserde Kürtçe türkü söyleniyordu. Bu sebeple, bir Yorum elemanı bir ay tutuklu kaldı. Oligarşi, Kürtçe söyledikleri için Yorum’u cezalandırıyordu.

Bugün sayıları çoğalan Kürtçe şarkı söyleyenlerin onun açtığı yoldan yürüyor.

rar var. Bu ilişki Yorum'un ilk yıllarına dek uzanır. Grup Yorum'un, Bir Kar Makinesi isimli kitabında da yer verdiği bu çalışmaların önünü açan nitelikteki mektup, paylaşımı göstermesi bakımından önemlidir. Yorum tarihinde önemli bir yere sahip olan bu mektup için Yorumcular, kendileri açısından "Manifesto" niteliği taşıdığını söylüyorlar. Devrimci sanatçı misyonunu taşıyan Grup Yorum'un müziğe bakış tarzına ilişkin olan bu mektupta, ideolojik ve pratik alanda uzunca tartışmalar yürütülüyordu:

Halkın Yaşamına Girecek Devrimci Bir Müziği Yaratma Sorumluluğu

"Sevgili Grup Yorum,

(...) Biliyorsunuz, sanat alanı ülkemizde küçük-burjuva aydın sanatçıların tekelinde. Genellikle gündemi onlar belirliyor, ölçütleri onlar koyuyorlar. Onların statüleri egemen. Biz de, bu alanda olduğumuza göre, bilinçsiz de olsa onların olumsuzluklarından etkilenebilir, onların gündemlerine, ölçütlerine angaje olabiliriz. Ayrıca, bu alan birçok zaafa açık olmasıyla da kaygan bir zemine sahip. Bu yüzden sürekli kendimize şu soruları sormalı, tekrar tekrar yanıtlamalıyız. **"Biz kimiz? Bizim misyonumuz ne? Ne yapmak istiyoruz? Yaptıklarımızın diğerlerinin yaptıklarından farkı ne?"**

(...) Gecekondu direnişleriyle dayanışma içine girilebilir. Yani militan bir devrimci sanatçılık geleneğini böylesi bir bakış açısıyla yaratabilir, esin kaynağınızı zenginleştirebilirsiniz. Duyarlılığımız, inancımız, coşkumuz, kitlelerle böylesi bir mücadeleyle beslenir, gelişir, zenginleşir. Kitlelerden alma olayı da budur zaten. Diyeceksiniz ki, 'iyi güzel de, hangi birine yeteceğiz bu işlerin?' Önemli olan bizce bu perspektifte sahip olmaktır. Gerisi zamanın ve enerjinin rasyonel kullanılması na kalıyor.

(...) Bu işi biz yapacağız! Buna inanalım ve kendimize güvenelim! Sanatın, devrimci mücadeledeki önemi açık. Hele yukarıda da söylediğimiz gibi; hiçbir yasa, yasak, sınır tanımayan müziğin gücü hiç tartışılmaz. (İnsanların dillerindeki türküyü yasaklayacak hiçbir güç yoktur!) İşte, biz de, halkın yaşamına girecek böyle bir devrimci müziği yaratmakla sorumluyuz. Daha azimli, daha hırslı ve daha coşkulu olmalıyız. Yaptığınız şeyleri yeterli görmemelisiniz. Elbette doğru, güzel şeyler yapıyorsunuz ama daha iyisini yapabilecek kapasitedesiniz. Büyük düşünmelisiniz. Yanlış yapmaktan korkmamalısınız. Statüler ancak böyle yıkılabilir.

KOLEKTİF / Sağmalcılar Özel Tıp Cezaevi"

Mektupta dile getirilen birçok noktanın sürecinde Yorum'un çizgisini oluşturduğuna, yaşama geçirildiğine herkes tanık olacaktır.

Her şeyden önce kişilerin öne çıkmasından çok,

Grup Yorum Albümlerinden

SIYRILIP GELEN: Ekim 1987.

Devrimci mücadelenin 12 Eylül sonrası yeni yeni filizlendiği yıllardır. Yorum, karanlıktan çıkışın ışığını yansıtır. Kavga acılardan sıyrılıp gelmekte, umudun direnişte, kavgada olduğunu muştulamaktadır.

HAZİRAN'DA ÖLMEK

ZOR: 1988. Hapishane direnişlerinden, TAYAD'lıların mücadelesine, gecekondu-lardan işçilerin, gençliğin mücadelesine kadar her alanda, her direnişin yanındadır Yorum. Sanatı kavganın hizmetine sunan pratikleri ve kabuğunu çatlatmaya başlayan devrimci uyanış bu albümde marşlarda, ezgilerde dile gelir.

TÜRKÜLERLE: Nisan 1989.

Anadolu halkının duygularını, acılarını, özlemlerini, isyanlarını, kahramanlıklarını yansıtmaya amacı taşıyıp da, bunun aracı olarak türküler bir yana bırakılabilir mi? Tüm albümlerinde türkülerle marşları kaynaştıran Yorum, bu albümünde türkülerle kavganın namlusuna sürer.

CEMO: Kasım 1989. Yetkinleşen müzik, kavganın içinde çelikleşen Yorum, dinleyicilerinin karşısına Cemo ile çıkar. Cemo'da kavgaya davet vardır, kavganın her alanında coşkuyla yükselir halkın sesi. Cemo, durdurulamayan yürüyüşün ilanı gibidir. Ne tutsaklıklar, ne yasaklar, ne baskılar kâr etmemiştir. Yorum, örgütlü devrimci sanatçının yaratıcılığı ve kararlılığının engel tanımayacağını yazmaktadır tarihe.

GEL Kİ ŞAFAKLAR TUTUŞSUN:

Eylül 1990. Tür-

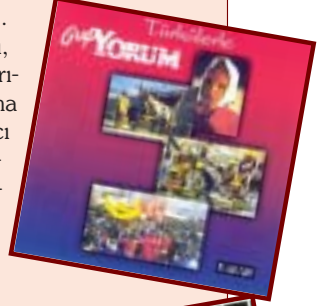
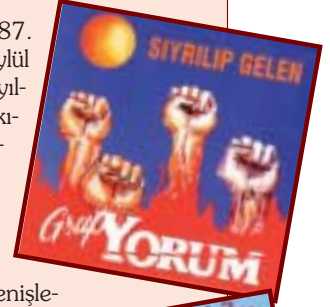
küleri dillerdedir Yorum'un.

Önceki kasette yer alan

Haklıyız Kazanacağız marşı

işçilerin bahar eylemlerinde alanları inletir.

Bu albümde de, direnişçilerin destanı ve şafakları tutuşturacak halkın zulme isyana çağrısı ulaşır kitlelere.

kolektif bir çalışmanın belirleyici olması, Grup Yorum'un müzikal çizgisinin korunmasında, Yorum'un her türlü baskıya rağmen tarzında ısrarcı olmasında, doğrularını savunabilmesinde etkindir. Sadece çizginin savunulması değil, bu çizginin bugün yüz binlerce kişi tarafından seviliyor, dinleniyor ve sahipleniliyor olması, Yorum'la, aynı yıllar içinde kurulan müzik gruplarının teker teker dağılmasına, daralmasına rağmen Yorum'un her geçen sene daha da büyümesi, onun örgütlü yanından ayrı, bağımsız düşünülmez. Yorum'un bu başarıyı yakalaması bir tesadüf değildir.

Tek tek yaptığı şarkıların konularından, bu konuların ifade ediliş biçimlerine, kullandığı üsluba, dile, tüm çalışmalarında yön veren bir doğru vardır. Yorum'un örgütlü bir müzik grubu olması, onun halkla olan bağlarını, okullaşmasını, eleman akışlarını, bestelerini, 19 yıldır tüm tutuklamalara, gözaltılara, konser yasaklarına, kaset toplatmalarına rağmen varolan ısrarını, bir disiplin içinde sürdürmesini sağlamıştır.

Grup Yorum Bir Okuldur

Yorum'un tartışılan en önemli özelliklerinden birisi de, bunca baskıya, yasağa ve birçok elemanın bilinen nedenlerle ayrılmasına rağmen, hala yürüyüşünü kararlılıkla sürdürüyor oluşu, ne çizgisinde ne de temposunda bir değişim olmamasıdır. Bu sorunun ilk cevabı elbette örgütlü sanatçılık anlayışıdır, halkla iç içe olması, oradan beslenmesi, kolektif bir çalışmayı hayata geçiriyor oluşudur. Buna bağlı olarak ikinci bir cevap ise, Grup Yorum'un kolektif çalışma anlayışının aynı zamanda bir okul olması işlevini de beraberinde getirmesidir. Denilebilir ki, "okul" olma işlevi bugün kurumsallaşmış, onun çizgisini bütünleyen bir tarza dönüşmüştür.

Elemanlarını kendisi yetiştiriyor. Grubun tecrübeleri, yenilere tüm birikimlerini aktararak onları geliştiriyor. Kolektivizm, yeni eski tüm grup üyelerini sarıp sarmalıyor, herkes bir alanda yetiştiriyor, yetkinleşiyor. Bu eğitim anlayışı yalnızca grup içiyle de sınırlı değil. Anadolu'daki müzik gruplarıyla geliştirdiği ilişkilerde, gerekse de koroda yaşam buluyor.

Grupta birikimlerini, tecrübelerini yeni gelenlerle paylaşmak, onları hem teknik, hem politik bir çalışma programına tabi tutmak, kolektif çalışma içine dahil ederek üretimin içine katmak Yorum'un tarzıdır. Birçoğu enstrümanları, enstrümanların uyumunu, beste yapmayı, şarkı düzenlemeyi, söz yazmayı hep bu süreçlerden geçerek, pratiğin içinde yaşayarak öğreniyorlar.

Öğretmenliğini Grup Yorum elemanlarının yaptığı **Grup Yorum Korosu**, bu konuda önemli bir örnektir. Her sene kayıtları yenilenen koro Grup Yorum'u dinleyen, müzikle ilgilenen gençlerden oluşuyor. Koro dersleri içinde, müzik eğitiminin yanısıra Grup Yo-

rum'un müziğe bakışına kadar bir çok ders işleniyor. Grup Yorum korusu da, yıllardır Yorum'u besliyor.

Beste piyasalarının oluştuğu (elbette sanatçının emeğini küçümsememekle birlikte), deneylerin ve tecrübelerin aktarımının para ile hesaplandığı günümüzde, Yorum'un hiçbir karşılık beklemeden, bu birikimlerini Anadolu'nun dört bir yanındaki genç müzik gruplarıyla paylaşması, örneği görülmeleyen bir şeydir. Gerek İstanbul'un çeşitli mahallelerinde, gerek üniversitelerde, gerek Anadolu'nun birçok ilinde, gerekse de yurtdışında Yorum'dan etkilenecek, Yorum şarkıları söylemek için, Yorum gibi besteler yapmak için birçok müzik grubu kuruluyor. Yorum'un yıllardır bu müzik gruplarıyla da iletişimi var. Yorum doğru- dan ya da çeşitli iletişim araçlarını kullanarak bu grupların gelişimine, eğitimine doğrudan katılırken, Ankara, İzmir, Adana, Antakya, Mersin, Diyarbakır, Nevşehir ve Yunanistan başta olmak üzere birçok yerde kurulu gruplar, Yorum için de bir eleman kaynağı işlevini görüyor. Yorum'lar tükenmiyor...

- Sürecek -

Müzik Sınıfsaldır

Yorum'un eğitim sürecine aldığı gençlere öğrettiği şu tarihsel gerçek, aynı zamanda Yorum'un müziğini öğrenmenin de ilk adımını oluşturuyor onlar için:

"İnsanlık tarihi boyunca müzik her zaman sınıflara ayrılmıştır. Köleciler toplumda köle sahipleri ile kölelerin müzikleri ayırdır. Köle sahipleri; gücü, ihtişamı öven müzikler yaparlar, en kaliteli müzik aletlerine sahiptirler, ancak köleler ilkel aletlerle özgürlük, isyan müziği yaparlardı. Feodal toplumda da; soyluların müziği, köylülerin, kiliselerin, kentlilerin müziği ayrı ayrı şekillenmiştir. Soylu ile köylü aynı şeye sevinip, aynı şeye üzülmezler. Kullandıkları müzik aletleri farklıdır. Kapitalist toplumda da burjuvazi ile proletaryanın yaşam koşulları farklı olduğu için müzikleri de ayrı olmuştur. Binlerce yıllık insanlık tarihi gösteriyor ki sanat toplumsal gelişmelerden ayrı gelişmemiştir, bir sınıfa ait olmuştur."

Yorum da ezilen sınıfların müziğini, ezenlere karşı isyana çağıran, mücadeleye çağıran bir anlayışla ele alıyor. Öğrencilerine müzikal birikimlerinin yanında, sanatçının asıl olması gereken yerde, halkın içinde olması gerektiğini anlatıyor. Müziğin bir araç olduğunu öğretiyor, küçük-burjuva aydınların "amaçlaştırdığı" sanatı, müziği yeniden yerli yerine oturtuyor.

BAK'ın sempozyumu ve bir soru: "Protestoculuk" kime hizmet eder?

"Irak'taki direnişçilerin bir kısmı şiddet eylemleriyle hareket ediyorlar. Ben şiddet içeren eylemleri onaylamıyorum. Evet direnişi çok önemsiyor ve insanı buluyorum ama nasıl direndikleri de önemli... Çünkü başka bir direniş mümkün..."

Bu sözler, geçtiğimiz günlerde ülkemizde BAK (Barış ve Adalet Koalisyonu) tarafından düzenlenen bir sempozyumda sarfedildi.

Irak'taki direnişi "önemsiyormuş" (ne lütufl!); ama şiddet içeren eylemleri onaylamıyormuş... Peki "şiddet içeren eylemleri" çıkarınca, bugün Irak direnişi diye bir olgudan söz ediliyor olabilir miydi acaba?

Direnişi çok "önemseyen" konuşmacı, bu soruyu önemsemiyor nedense. "Başka bir direniş mümkün" deyip o "başka" şeyin ne ve nasıl olduğunu es geçiyor.

Aynı ülkemizde F tiplerine karşı mücadelede, içerde veya dışarıda ölüm orucundan kendini fedaaya, dışarıda açlık grevinden işgallere kadar her eylem biçimine karşı çıkıp "başka biçimde mücadele etmek gerekir" diyenler gibi; o başka biçimlerin ne olduğuna dair bugüne kadar tek bir örnek sunamadıkları gibi...

Aynı "başka bir dünya mümkün" deyip, o "başka"nın ne olduğunu bir türlü tarife yanaşmamaları gibi.

Bu literatürü siyasi çizgileri haline getirenler, "başka"nın ne olduğunu tarife yanaşmıyorlar, çünkü o başka da **kapitalizmden** başka bir şey değil. Biraz daha reforme edilmiş, sağından solundan törpülenmiş, emperyalist tekeller birazcık sınırlandırılmış... O kadar.

Sürekli olarak devrimci mücadele ve direniş biçimlerine karşı çıkarak sürekli olarak "başka" biçimlerden söz etmek, günümüz reformizminin karakteristik bir özelliği haline geldi. "Başka bir dünya mümkün" diye haykıran milyonların içinde o başkaya kapitalizmin dışında anlamlar yükleyenler de var. Ama reformizm için o sadece "düzen içiliği" gizleyen bir kılıf.

"Başka"nın içinin nasıl doldurulacağı, bugün dünya çapındaki anti-emperyalist, anti-kapitalist veya anti-Amerikancı muhalefet hareketi içindeki temel tartışma konusudur.

BAK'ın Sempozyumu ve İkiyüzlülüğü

Hatırlanacağı gibi, 16-22 Ocak'ta Hindistan'ın Mumbai kentinde Dünya Sosyal Formu yapılmıştı. Formun Brezilya dışında ilk kez Hindistan gibi yok-

sulluğun ve devrimci dinamiklerin daha güçlü olduğu bir ülkede yapılması, hem reformistlerin daha fazla teşhir olmasını, hem de alternatif arayışlarının daha güçlü bir biçimde ortaya çıkmasını da beraberinde getirdi. Daha farklı dinamiklerin ön plana çıkmasından ürken reformizm, DSF'nin bir sonraki toplantısını yine inisiyatifi ellerinde tutabileceklerini hesapladıkları Porto Alegre'ye aldılar.

Ne Porto Alegre dışında yapılması tek başına devrimci bakış açısını hakim kılar, ne de Porto Alegre'de yapılması, kaçınılmaz tartışmayı ve ayrışmayı önleyebilir. Büyük ölçüde emperyalistlerden aldıkları fonlarla üstlendikleri organizasyon sayesinde inisiyatifi şimdilik elinde tutan DSF önderliği, ne yaparsa yapsın bu tartışmayı ve halkların "küreselleşme karışıklığının" radikalleşmesini önleyemeyecektir.

Ama yine de DSF yöneticileri başta olmak üzere, onların çeşitli ülkelerdeki uzantıları, halkların şiddetinin meşruluğu ve haklılığına karşı aleni bir ideolojik saldırıya geçmiş durumdadılar.

BAK tarafından düzenlenen "Savaşsız Bir Dünya İçin Uluslararası Buluşma" adlı sempozyum da bir yanıyla buna hizmet ediyordu.

Konuşmacılar da tabii bu "amaca" uygun olarak belirlenmişti. "Şiddet"i mahkum etmekte hemfikirtiler. Anti-militaristler, her türlü şiddet karşıtları orada; ama devrimciler çağrılı değil.

BAK sözcüleri, sempozyumda utanmadan dağıtmak için ellerinden geleni yaptıkları Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu'nun mirasını da üstleniyorlar.

Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin bir kesimini temsil edenler, orada temsil edilmiyor. Ülkemizde Amerikan saldırganlığına karşı oluşmuş en geniş birlikteliği sabote edenler kendileri; ama BAK sözcüleri riyakarlık içinde bol bol da **birlik** türküsü söylüyorlar.

Yok en geniş birlikteliklerden yanalarmış da, yok okullarda, fabrikalarda da bu birliğin yerel ayaklarını örgütlemek lazımmış da... Diyelim ki, yabancı konuklarınızı kandırdınız, peki bu ülkenin devrimcilerini, demokratlarını, anti-emperyalistlerini nasıl kandıracaksınız? Bunların gerçekleşmesini önlemek için Koordinasyon'da başvurduğunuz yöntem kalmadığını nasıl unutturacaksınız?

"Protestoculuk", "Barışçılık" oyunu ve düzen içi hesaplar

Tüm Avrupacı reformistlerin kaygısıyla BAK'ın kaygısı aynıdır: Anti-emperyalist mücadelenin radi-

kalleşmesinin önüne nasıl geçeriz? Halkların öfkelerini nasıl kontrol altında tutar, düzen içi güç olmanız için nasıl kullanırız?

Önerdikleri ortada: Asla direnmeyin, karşı koymayın, sadece **protesto** edin... Böyle mi emperyalist saldırganlığın önüne çıkılacak? "Başka bir dünya", sadece protestolarla mı kurulacak?.. Dünya tarihini, toplumların gelişimini az çok bilen herhangi biri, "protesto"larla bunların mümkün olmayacağını bilir. BAK'cı reformistler de biliyor.

Ama zaten onların emperyalizme karşı bağımsızlık gibi bir hedefleri yok. Ülkelerindeki faşist iktidarları yıkmak gibi bir hedefleri yok. Onlar, en fazla mesela Türkiye'den bir Lula (hani şu Brezilya'da devlet başkanlığına seçilen "solcu" Lula) çıkarmak istiyorlar. Lula'yı çıkarmak için de, halkın şiddetinin, silahlı mücadelenin, devrimci örgütlenmelerin tümüyle etkisizleştirilmesini istiyorlar.

Böyle olduğu için de, sempozyum da, bütün politikalar, konuşmalar radikal, devrimci güçleri nasıl tasfiye ederiz etrafında şekilleniyor. Şimdilerde emekçi halka verdiği sözleri unutan, zengin çiftliklere el koyan topraksızlara operasyona hazırlanan Lula hayranlığı da aynı mantıktan besleniyor. ÖDP reformizmi, Lulacılığın Türkiye temsilcisidir.

Yine sempozyumda bir konuşmacı diyor ki,

"Bush bizi taraf olmaya davet ediyor. Biz bunu kabul etmedik. Biz dünyayı böyle düşmanlıklarla algılamayı reddediyoruz dedik."

Evet bu da bir teori; ne lüzum var düşmanlıklara? Emperyalizm dünyayı kasıp kavursun, yakıp yıksın, milyarları aç bıraksın, ama biz yine de "düşmanlık" beslemeyelim onlara, meydanlara çıkıp düdük çalıp protesto etmekle yetinelim. Kapitalist toplum birbirine düşman iki sınıftan oluşuyormuş, boş verelim, yok sayalım sınıfsalılıkları, dünyayı düşmanlıkla değil, "sevgiyle" algılayalım... Gerisi şöyle: *"Sev kardeşim, elini ver bana gül kardeşim..."*

Ne kadar siyasallaştırılmış biçimde ifade edilirse edilsin, bu düşüncenin varıp varacağı yer budur. Bu düşüncelerin emperyalizme hizmet etmesinin nedeni de budur.

DSF yöneticileri, BAK, ÖDP gibileri, halkları, protestolarla, tekellerin, emperyalist devletlerin daha "insani" olmaya zorlanabileceğini, örgütlenmiş egemen sınıflara karşı örgütsüz, savaşırsız "dünyanın değiştirilebileceğini" vaadeden boş bir hayal peşinde sürüklemeye çalışıyorlar. Halkları yanıltarak, aldatarak emperyalist dünya düzenine güç veriyorlar. Bu düzen içi, bireyci, hiçbir inanç ve düşünce için bedel ödemeyi göze alamayan, "savaşırsız bir dünya" demeye bile korkan, egemenlerin ilk şiddet gösterisinde sinip köşesine çekilen anlayış, halklara hiçbir şey veremez.

kahramanlar Ölmez

31 Ocak-6 Şubat Şehitlerimiz

Mehmet MARAŞ

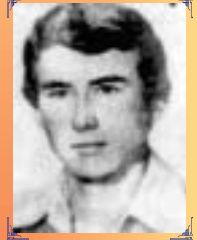
1 Şubat 1979

Kastamonu Küre doğumluydu. İnebolu'da DEV-GENÇ saflarında anti-faşist mücadeleye katıldı. İnebolu Halkevi'ne faşistlerin attığı bombanın patlaması sonucu şehit oldu.

Musa ÖZNUR

1 Şubat 1980

DEV-GENÇ'in önder militanlarındandı. Faşistlerin saldırı planlarını bozmak için düzenlenen bir eylemde elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

İsmail KANDEMİR

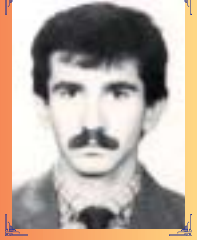
1 Şubat 1994

ESKAD ve Eskişehir ÖZ-GÜR-DER kurucusu olan İsmail Kandemir'i, çalışmak için gittiği Yalova'dan Eskişehir'e dönerken geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

Ali AYGÜL

6 Şubat 1992

1968 yılında Amasya Gümüşhacıköy'de doğdu. Üniversite sıralarında devrim ve sosyalizm için örgütleyen, mücadele eden bir devrimciydi. İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nin 3. sınıfından ayrılarak profesyonel ilişkiler içinde yer aldı. Adana'da devrimci bir eylemi gerçekleştirirken çatışmada şehit düştü.

Ali Kılıç

6 Şubat 2002

12 Eylül öncesi mücadeleye katıldı. Yıllarca cunta hapishanelerinde kaldı. Safı hep direnenlerin yanı sıra oldu. Gittiği Almanya'da Devrimci Hareket içinde mücadelesini sürdürdü. Yakalandığı ölümcül hastalık sonucu aramızdan ayrıldı.

Fikret KARA

Şubat 1978

Devrim mücadelesinin içinde bir emekçi idi. İstanbul Şehremini'de çalıştığı inşaatçı sivil faşistler tarafından katledildi.

Çağlar COŞKUNER

Ercüment AKSOY

Şubat 1978

Devrimci hareketin önderliğinde mücadele eden devrimcilerdi. Ankara'ya giderken geçirdikleri bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldılar.

köyün! Delisi

ucuz hapislik

Ahmet Cihan, 12 Eylül'de 5 yıl hapis-hanede kaldı, 14 yıl sonra beraat etti. Haklı olarak tazminat davası açtı. Mahkeme çektiği acının bedelinin 818 milyon olduğuna hükmetti.

Komik değil mi? Siz öyle sanın. Adalet her zaman komiğin de komiğini yaratır.

Cihan da komik bulup tazminatı temyize gitti. Temyizde rakam 599 bin liraya indirildi.

Ama durun bitmedi. Şimdi de hazine, 599 bin liralık tazminatı fahiş buluyor.

katilin vatanseveri olmaz

Oligarşi içi iktidar kavgasında "vatana ihanet" tartışmasını gündeme getiren Org. Hürşit Tolon, "Analar iyi evlatlar yetiştirin"! buyurmuşlar. (26 Ocak Hürriyet)

Sonra siz de onları kendi halkına karşı düşman yapın, Amerikan askeri yapın. Daha olmadı, F tiplerine atın. Emperyalizmin hücrelerine, zulmünüze karşı bedenini tutuşturup "Bağımsız Türkiye" sloganı ile, Fırat gibi namlularınızın üzerine yürüdüğünde de kurşunlayın!

Yalandan kim ölmüş!..

"Adam" yalana öyle alışmış, halka yalan söyleyip oy toplamakta öyle mahirleşmiş ki, Türkiye Cumhuriyeti devleti adına konuşurken de huyundan vazgeçemiyor.

26 Ocak tarihli gazetelerde büyük puntolarla satışa sunulan bir habere göre; Tayyip Erdoğan'ın, İsrail ile Suriye (ve genelde Ortadoğu sorununda) arabulucumuz İsrail tarafından kabul edilmişti. Ancak haberi İsraililer de okudu doğal olarak ve hayrete düştükleri, kızdıkları, böyle bir şey olmadığı da basına yansıdı.

Riyakar İslamcı hava atacak, ne büyük işler başardığını yutturacak, dizginsizce atıyor. Keşke tüm dünya Tayyip'in tarikatinin müridi olsa, o zaman inandırmak kolay olacak ama...

Sayı 96

50

1 Şubat
2004

ÇİZGİYLE

